SUSAN JOHNSON

Jocul de puzzle

Traducerea şi adaptarea în limba română de FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Prolog

Fruntea si buza superioară a lui Peter Stanhope se acoperiseră de broboane de transpiraţie, iar mâna cu care ţinea receptorul era umedă. în timp ce asculta raportul referitor la desfăşurarea şedinţei făcut de persoana de la capătul celălalt al firului, avea impresia că asista la procesul de ruinare a întregii lui existenţe.

Aşadar uneltirile sale atât de bine ticluite erau pe punctul de a se întoarce împotriva lui, şi asta numai din cauza unui vicepreşedinte mai bănuitor decât însuşi directorul general.

Totuşi, în ciuda fricii care-i adusese o paloare cadaverică în obraji, Stanhope îi mulţumi cu o voce calmă interlocutorului său. După formulele de politeţe obişnuite, aşeză receptorul în furcă, îşi puse coatele pe birou şi îşi cuprinse capul cu mâinile ca să poată analiza mai uşor întreaga situaţie

Nu, era imposibil. Afacerea era prea grasă ca să renuţe la ea, dar ştia la fel de bine că hotărârea vicepreşedintelui risca nu numai să-i distrugă cariera, dar putea să-l ducă şi în faţa unui tribunal.

Nu era pentru prima oară când editura Dempsey Press publica o lucrare interactivă care oferea posibilitatea cititorilor să participe la joc, respectiv la căutarea unei comori. înainte de a edita acest tip de cărţi, nici unuia din responsabilii colecţiei nu-i trecuse prin cap să trimită la faţa locului un profesionist ca să testeze dificultăţile traseului pentru a verifica în felul acesta verosimilitatea intrigii. Toate cărţile din această serie fuseseră, fără excepţie, nişte best-selleruri.

Atunci, de unde această bruscă neîncredere faţă de un autor extraordinar?

Stanhope se hotărî să reacţioneze. Trebuia să-l împiedice pe specialist să-şi finalizeze ancheta. Dar cum să

procedeze? Maşinăria o luase deja din loc şi nu mai putea fi oprită. Dacă ar fi putut să plece din Stele Unite, Peter ar fi reuşit să pună mâna pe acea persoană inoportună însărcinată cu filajul afacerii, dar nişte întâlniri importante îl reţineau la New York.

Atunci ce să facă, să se lase în voia sorţii? Să aştepte în speranţa că, descurajat de mulţimea dificultăţilor întâmpinate, anchetatorul va renunţa să-şi mai continue activitatea?

Era periculos să procedeze astfel. Trebuia neapărat să găsească o şmecherie prin care să iasă din necaz.

Stanhope, care gândea foarte repede, descoperi brusc o soluţie. Un zâmbet uşor îi lumină faţa cu trăsături viclene... Sigur că da, succesul era asigurat! Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

Trebuia să facă în aşa fel încât nimeni, nici măcar cel mai rafinat dintre detectivi, să nu poată vreodată pune în ordine piesele puzzleului.

„Scopul scuză mijloacele“, îşi spuse individul în sinea lui.

Si nu avea prea mare importanţă ce mijloace se hotărâse să folosească pentru atingerea acestui scop.

Capitolul 1

Natalie Tracy, stând cu picioarele goale şi cu receptorul strâns între umăr şi ureche, se chinuia să ajungă la bascheţii aruncaţi sub un taburet de lângă biroul ei.

- ... Haideţi, doamnă Wilkins, nu vă pierdeţi speranţa, o sfătuia tânăra cu o voce convingătoare, întinzându-se cât putea de mult după adidaşi. Mai căutaţi! Sunt sigură că nu v-aţi uitat în coşul cu fructe de pe frigider. Este ultimul loc indicat pe lista mea.

Lăsând-o pe interlocutoarea ei să se ducă să caute în bucătărie, Natalie puse receptorul pe masa de lucru, îşi luă bascheţii şi îi încălţă. Unul dintre şireturi se rupse chiar de la nivelul uneia din găuri.

- Ei drăcie! bombăni ea enervată.

Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că genul acela de încălţăminte nu-i provoca decât necazuri. Ori uita să le înnoade şireturile şi se împiedica în ele, ori tălpile prea netede alunecau pe pământul ud. Ultima oară când îi folosise la alergat, nu reuşise să evite jetul de apă al unei stropitori din parc. îl simţise ca pe un adevărat torent. „Nu, îşi spuse ea, exagerez, era cel mult o aversă, dar oricum adidaşii ăştia blestemaţi îmi poartă ghinion“.

- ... Desigur, doamnă Wilkins, vă ascult, spuse ea luând din nou receptorul.

Si ca să-i dea speranţe clientei care nu-şi găsise nici acum ceasul pierdut, îi sugeră şi alte locuri în care bătrâna doamnă zăpăcită ar fi putut să pună din neatenţie acel gen de obiect.

Doamna Wilkins se uitase peste tot. Se uita întotdeauna peste tot. Necazul era că, fără să iasă din apartamentul ei, doamna Wilkins îşi punea lucrurile în nişte locuri dintre cele mai ciudate şi de fiecare dată Natalie trebuia să-şi frământe mintea pentru a o călăuzi pe parcursul căutărilor ei.

Una din sarcinile sale de serviciu era aceea de a găsi lucruri pe care oamenii le rătăceau prin diverse locuri. Perspicacitatea ei era atât de apreciată încât cu patru ani în urmă, hotărându-se să-şi folosească această însuşire în scop social, îşi înfiinţase o agenţie proprie „Indiscretul“, descoperea totul şi descâlcea iţele enigmelor cele mai tenebroase.

Natalie studiase dreptul în mod temeinic şi ştia să-şi aleagă clienţii, refuzând să se ocupe de cazurile care i se păreau de competenţa poliţiei. Bătrânele doamne excentrice, distrate şi bogate precum doamna Wilkins constituiau o parte din clientela ei. Natalie considera că a face o anchetă pentru a găsi un ceas, un câine, un colier sau un testament pierdut poate nu era o treabă prea glorioasă, dar acel gen de activitate asigura agenţiei nişte venituri regulate.

Faima şi-o dobândise în urmă cu un an, pe când Natalie, care lucra atunci pentru un muzeu, găsise un bibelou de Saxa, o piesă foarte rară, dispărută încă din secolul trecut. Descoperirea ei apăruse pe pagina întâi a gazetelor Globe şi New York Times.

După această lovitură mediatică, clientela agenţiei crescuse atât de mult, încât „Indiscretul“ se mutase de la periferia Bostonului în centrul oraşului, în cartierul aristocratic Beacon Hill.

Acum Natalie angajase o secretară şi trei anchetatori cu normă întreagă, iar ea îşi rezervase afacerile cele mai încâlcite.

- . Liniştiţi-vă, doamnă Wilkins, spuse ea în timp ce se gândea să renunţe la speranţa de a mai înnoda cele două părţi ale

şiretului. Voi trece pe la dumneavoastră peste câteva minute şi împreună cred că vom reuşi să găsim preţiosul dumneavoastră ceas.

închise receptorul, apoi apăsă pe butonul interfonului. în încăpere se auzi vocea secretarei.

- Da?

- Liz, ştii cumva unde mi-am pus espadrilele vechi?

- Vă referiţi la ororile acelea galbene pe care le puneţi la uscat pe marginea ferestrei de la camera de zi?

- Da. despre ele este vorba. Sunt ororile în care mă simţeam atât de bine.

- Au dispărut, s-au volatilizat, au zburat într-un curent de aer care le-a aşezat în sfârşit în fundul unei lăzi de gunoi.

Natalie era sigură că în timp ce-i făcea această mărturisire, Liz arborase un zâmbet răzbunător şi satisfăcut.

Eficientă, mereu îmbrăcată la patru ace şi bostoniană până-n vârful unghiilor, bruneta Liz aprecia foarte mult funcţia pe care o îndeplinea Natalie. După părerea ei, un director de agenţie trebuia să fie ireproşabil, atât din punct de vedere moral, cât şi sub aspectul ţinutei vestimentare. De aceea, nu-şi ascundea nemulţumirea atunci când o descoperea, ca în dimineaţa aceea pe Natalie îmbrăcată pentru jogging.

„N-are decât să mă critice, îşi spuse Natalie care era invidioasă pe zvelteţea trupului secretarei. Cel puţin Liz nu trebuie să transpire câte o oră în fiecare dimineaţă ca să scape de kilogramele în plus“.

Nemulţumită din pricina libertăţii pe care şi-o luase angajata ei de a o lăsa fără vechile ei espadrile, Natalie închise brusc telefonul. Se aşeză confortabil în fotoliul ei de

piele, îşi ridică un picior pe birou şi încercă să-şi înnoade cât putea mai bine şiretul rupt.

După ce se încălţă, străbătu cu paşi mari încăperea, luă din bibliotecă un dicţionar şi nişte broşuri, scoase dintr-un dulap o pereche de ochelari şi luă din mers umbrela ei preferată. După aceea, trecu în camera alăturată unde se găsea secretara şi puse lângă fax, calculator şi telefon toate obiectele care o incomodau.

- Voi avea nevoie de ele în timpul misiunii mele din Marea Britanie, o anunţă ea fără altă explicaţie.

- Foarte bine, îi răspunse Liz, cu răceală. Sper c-o să reuşesc să vâr toată adunătura asta în valizele tale. Nu uita că nu ai dreptul decât la douăzeci de kilograme de bagaje. Pe de altă parte, cred că a venit totuşi vremea să pregătim împreună detaliile acelei călătorii. îţi amintesc că avionul de Londra decolează în seara asta, la ora nouă şi jumătate.

Natalie nu-i răspunse nimic. Nu numai că o deranjase faptul că rămăsese fără espadrilele ei preferate, dar în momentul acela se gândea mai ales la corvoada ei zilnică. Să alergi în fiecare dimineaţă, timp de o oră, pe Freedom Trail, nu era un lucru prea uşor.

Natalie nu înţelegea cum putea să transpire în halul ăsta, după numai o oră de efort fizic. Cu toate că bătea un vânticel rece de aprilie, era udă din cap până-n picioare când intră în uriaşul său apartament care se găsea la acelaşi etaj cu birourile agenţiei.

Liz veni după ea în bucătărie. în semn de pace, îi aducea un pahar mare de suc de portocale.

- Ai găsit ceasul doamnei Wilkins?

Gâfâind, Natalie aprobă dând din cap, apoi bău conţinutul paharului.

- Unde era? o întrebă Liz.

- între. între paginile unei cărţi de telefon, îi răspunse tânăra respirând cu greutate.

îşi dădu jos cordeluţa care-i ţinea strâns părul des şi se sprijini cu spatele de chiuvetă. în faţa ei o oglindă montată în perete îi reflecta imaginea ochilor verzi şi a feţei înroşite de efort înconjurată de şuviţe strălucitoare. Prin fereastra deschisă pătrundea un aer glacial. Natalie vru s-o închidă. Era o fereastră tip ghilotină şi deoarece tânăra nu era prea înaltă, fu nevoită să execute câteva salturi ca să ajungă la mânerul geamului.

Liz, care se uita la ea, îi răspunse uluită.

- De ce faci asta?

Care asta? se întrebă Natalie. Faptul că nu se folosea de un scaun de bucătărie ca să închidă o fereastră sau că alerga până i se tăia răsuflarea timp de o oră în fiecare dimineaţă?

Dar din cauză că n-o iertase pe Liz pentru că îi aruncase vechile espadrile, se abţinu s-o întrebe la ce se referea.

Liz insistă, făcând nişte precizări suplimentare:

- {tiu că deteşti sportul. Atunci de ce îţi supui trupul unui jogging extenuant înainte de a începe ziua de lucru?

Subţire ca o liană, Liz n-avea probleme cu greutatea. De aceea, Natalie refuza să discute avantajele transpiraţiei abundente, necesară dobândirii unei siluete care ei i se părea prea îndesate pentru înălţimea pe care o avea. Spuse doar atât:

- Ai dreptate. Detest joggingul.

- Atunci de ce.

- E atât de bine când mă opresc! i-o tăie brusc Natalie.

Văzând expresia uluită de pe faţa secretarei sale, Natalie îşi
recăpătă buna dispoziţie. îi mulţumi lui Liz pentru grija manifestată faţă de ea şi o lăsă să se întoarcă la oboseala ei. Apoi intră în baie ca să facă un duş.

Ceva mai târziu, îmbrăcată într-un costum de jerseu gri şi cu părul strâns într-un coc, Natalie se întoarse în biroul ei

de director. Rezolvă mai întâi problemele curente şi abia după prânz se ocupă în sfârşit şi de viitoarea ei misiune. Se întoarse în apartamentul ei ca să cerceteze conţinutul geamantanelor pregătite de secretară. Liz, care o însoţise, prevăzuse toate obiecţiile acesteia.

- ... Aşa este, va trebui să plăteşti suplimentul de greutate, dar în afară de ochelari, a căror utilitate chiar n-o înţeleg, documentaţia pe care am adunat-o acolo îţi va fi necesară pentru depistarea urmelor. Să nu ai încredere în bibliotecile englezeşti. Majoritatea nu sunt decât locuri de odihnă unde se poate citi, dar nu poţi să iei acasă cartea care-ţi trebuie.

Natalie nu puse la îndoială informaţiile lui Liz şi nici măcar nu-i ceru să-i spună cum făcuse rost de ele. Liz era perfectă când era vorba de genul acesta de investigaţii.

Natalie era creierul agenţiei, iar Liz era foarte pricepută în domeniul administraţiei materiale. Nu-i scăpa nici un amănunt şi era neîntrecută în organizarea deplasărilor patroanei ei.

De câtva timp, considerând că Liz merita mai mult decât un post de angajată, Natalie se gândea s-o ia ca asociată. Da, îi va vorbi despre acest proiect imediat după ce se va întoarce acasă. De fapt nu pleca decât pentru trei săptămâni. Acesta era termenul pe care îl primise pentru găsirea comorii. Hărţile, broşurile şi cărţile adunate de Liz o vor ajuta să pună în ordine piesele jocului de puzzle.

Atunci când aflase de la redactorul editurii, un oarecare domn Stanhope, că n-avea nici o şansă să-i dea de capăt, din cauza traseului extrem de dificil, Natalie se simţise stimulată. Acest caz nou reprezenta pentru ea o provocare căreia îi va răspunde în mod strălucit.

Liz deschise un plic mare din care scoase mai multe acte.

-Ai aici paşaportul, biletul de avion şi rezervarea pentru primul hotel la Slangh, îi explică ea. O maşină închiriată te

va aştepta la aeroportul Heathrow. Până la hotel nu ai de parcurs decât vreo doisprezece kilometri. Dar, atenţie! Englezii, care le fac pe toate pe dos, circulă cu volanul pe partea dreaptă. Aşa că, gândeşte-te la asta imediat ce te vei aşeza la volan.

îi arătă apoi un teanc de cecuri de călătorie şi un altul, mai subţire, de lire sterline şi o punguţă plină cu mărunţiş.

- ... După o noapte de odihnă, continuă ea, vei putea pleca la Cotswold Hill. Ti-am schimbat suficienţi bani pentru a nu avea nici o grijă financiară. în dimineaţa asta, editura din New York mi-a trimis probele extrase referitoare la celebra carte. Poţi să le studiezi în avion.

- Probe extrase din ce? se miră Natalie.

- Din toată partea de ficţiune a lucrării. Aici nu ai decât esenţialul pentru investigaţiile tale, adică principalele jaloane ale jocului care se desfăşoară pe cinci gravuri. Cu toate că mi se pare ciudat faptul că vor cu orice preţ să-ţi supravegheze toate mişcările, ţi-am notat în agendă numărul de telefon al domnului Stanhope care cere să-i faci în mod regulat câte un raport asupra stadiului cercetărilor.

- Ai reuşit să afli adresa autorului?

Liz aprobă dând din cap şi adăugă cu ochii strălucind de răutate:

- Am obţinut-o cu mare greutate. Domnul Brook, directorul editurii, refuza să mi-o dea, sub pretextul că este confidenţială şi autorul nu trebuia să ştie că se efectua o anchetă asupra lucrării. I-am răspuns că pentru tine nimic nu era confidenţial. Dovada cea mai bună este că ai descoperit deja că sub pseudonimul de Gregory Lewis se ascunde celebrul scriitor Alexander Garrick. Deci, în cazul în care nu vei obţine acum adresa, va trebui să începi să o cauţi imediat ce ajungi în Marea Britanie şi asta înseamnă pierdere de timp. La capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea, apoi domnul Brook a binevoit să-mi comunice

informaţia. După aceea s-a arătat mirat de hotărârea ta de a te întâlni cu autorul cărţii „Spre El Dorado“ pentru că, în principiu, acest demers nu face parte din programul tău. De altfel, a mai adăugat el, Garrick n-a acceptat niciodată să dea interviuri. Se fereşte ca de ciumă de ziarişti şi fotografi şi vrea să nu fie deranjat.

Liz se opri. Oftă adânc şi apoi întrebă curioasă:

- Acum, fie vorba între noi, Natalie, de ce ţii atât de mult să te întâlneşti cu Alexander Garrick?

Natalie îşi îndepărtă şuviţele de păr lungi şi roşcate care-i scăpaseră din coc şi le fixă după ureche.

- Cunoaşterea autorului cărţii „Spre El Dorado“ îmi va furniza indicii suplimentare necesare anchetei mele. Vreau să ştiu totul despre stilul de lucru al acestui scriitor. Din câte am înţeles, în ultima lui carte a folosit foarte multe elemente caracteristice propriei personalităţi.

Cu o săptămână în urmă, Natalie primise vizita domnului Brook, unul din directorii marii edituri new-yorkeze Dempsey Press. Aflând de reputaţia agenţiei bostoniene, domnul Brook alesese „Indiscretul“ pentru a întreprinde o anchetă ceva mai specială. înainte de a edita şi a difuza în Statele Unite ultima lucrare a unui celebru scriitor englez, conducerea editurii vroia să se asigure că tema romanului nu era de domeniul ficţiunii, născută din inspiraţia bogată a scriitorului care până în prezent nu scrisese decât romane poliţiste. Ultimul lui roman, „Spre El Dorado“ îi antrenează pe cititori într-o acţiune de vânători de comori de-a lungul şi de-a latul Marii Britanii. Totuşi ar trebui ca pistele indicate să nu reprezinte un simplu exerciţiu de stil! Chiar dacă cititorul american s-ar mulţumi să sesizeze, fără să meargă la faţa locului ca să se joace de-a Sherlock Holmes, trebuia să fie sigur că editorul nu l-a păcălit în legătură cu realitatea faptelor prezentate.

Natalie întrebase atunci în ce consta faimoasa remarcă pe care trebuia s-o descopere la capătul jocului.

Domnul Brook n-a putut să-i răspundă la întrebare, pentru că însăşi natura acesteia putea să constituie un indiciu pentru căutător. Tot ce trebuia să ştie acesta din urmă era că premiul respectiv valora cinci sute de mii de dolari.

Dacă în trei săptămâni Natalie nu reuşea să descopere comoara, editorul va considera că acel joc de puzzle era prea greu de recompus şi că indiciile sunt de domeniul legendei. Atunci, Dempsey Press va amâna data de apariţie a cărţii şi îi va cere scriitorului să-şi revadă textul şi să-l modifice.

Foarte mândră de faptul că fusese aleasă pentru a întreprinde ancheta, Natalie era entuziasmată de ideea de a-l întâlni pe
Alexander Garrick. Citise deja mai multe romane scrise de el şi ştia că, sub pseudonimul de Gregory Lewis, scria şi scenarii având ca temă căutarea de comori pentru posturile de radio şi televiziune britanice. Nu avea îndoieli în legătură cu coerenţa sau veridicitatea textului, dar, dat fiind că avea de-a face cu un autor atât de viclean, se aştepta să întâmpine o serie de dificultăţi pe traseu. Trei săptămâni era un interval destul de scurt pentru a o scoate la capăt, dar domnul Brook îi spusese că termenul nu putea fi prelungit pentru că, în principiu, apariţia cărţii era prevăzută pentru Crăciun.

Geamantanele erau pregătite. Natalie îşi aranjă cu grijă actele în uriaşa ei geantă mare. Liz se uită la ceasul de la mână.

- E ora şaisprezece, spuse ea. Corespondenţa pe care o ai de semnat se află pe biroul tău. Ca să stai liniştită, am pus telefonul pe robot. Diseară la ora douăzeci şi treizeci voi veni să te iau cu maşina. Cred că nu mai ai nevoie de mine.

- Nu, spuse Natalie. îţi mulţumesc pentru tot, Liz.

Si adăugă, zâmbind ironic:

- Dacă vrei să pleci atât de repede, presupun că ai o întâlnire. îl cunosc cumva pe fericitul ales?

- Da. E o fantomă.

- Nu-mi spune că este vorba despre Darrin?

Pe Natalie o amuzau amorurile tumultuoase ale secretarei ei. Bruneta Liz când se certa, când se împăca. După ce fusese îndrăgostită la nebunie de Darrin, de profesie expert contabil, îl vorbise de rău în toate felurile.

Liz se încruntă.

- Haide, Natalie, nu mai face pe nevinovata. Doar ştiai foarte bine că mai devreme sau mai târziu, eu şi cu Darrin ne vom împăca. Aadică nu, n-ai cum să înţelegi. La douăzeci şi opt de ani, tu n-ai iubit altceva în viaţă decât meseria. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine în timpul şederii în Marea Britanie. Totul o să fie în ordine, atât la birou, cât şi în viaţa mea personală. Pe diseară, Natalie.

Rămasă singură, tânăra femeie începu să-şi semneze corespondenţa, apoi reflectă la săgeata pe care i-o aruncase Liz. „N-ai iubit altceva în viaţa ta decât meseria.“

Liz avea dreptate. Până acum, Natalie se consacrase în exclusivitate carierei. Cele câteva aventuri pe care le avusese nu contaseră prea mult în viaţa ei.

Deodată, îi veni în minte o imagine: fotografia unui autor apărută pe ultima copertă a unui roman poliţist. începu să-şi pună întrebări.

Voia oare să-l cunoască pe Alexander Garrick numai pentru că avea intenţia de a reuşi să ducă la bun sfârşit ancheta? La prima vedere, individul n-avea nimic de play-boy. în poză părea chiar un tip posac, cu o privire întunecată şi un aer trufaş care aveau menirea de a ţine oamenii la distanţă.

Totuşi, figura aceasta începuse s-o obsedeze pe Natalie. Acum ştia că Alexander Garrick trăia ca un pustnic într-o fundătură din comitatul Cotswold Hills, situat în sudul Midlandsului, ţinutul lui Shakespeare. De aceea, mai mult

ca oricând, avea de gând să-i tulbure solitudinea şi să afle ceva mai multe lucruri despre el.

Capitolul 2

Cu o săptămână în urmă, atunci când Stanhope aflase că şefii aveau de gând să trimită la faţa locului un anchetator ca să verifice dacă manuscrisul lui Alexander Garrick nu era plin de greşeli, individul se gândise că în ceea ce-l priveşte, situaţia nu putea fi mai rea.

Dar se înşelase.

Imbecilul de Brook se dusese s-o numească pe Natalie Tracy din Boston care se bucurase până acum de un succes răsunător. Si uite că acum, blestemata asta de femeiuşcă îşi vârâse în cap ideea de a-l contacta pe Alexander Garrick.

Dacă Stanhope s-ar fi putut duce în Marea Britanie, ar fi ţinut-o sub observaţie pe anchetatoare şi ar fi avut grijă să nu ajungă prea repede să finalizeze cercetările, dar, din nefericire, din cauza serviciului, se vedea nevoit să rămână ţintuit pe loc în New York.

Singurul lucru pe care reuşise să-l obţină de la conducerea editurii era acela de a ţine numai el legătura cu Natalie Tracy. în felul acesta, putea şti în permanenţă unde se afla. Ned Mardoch va face restul.

Ned era sufletul blestemat al lui Stanhope, un individ şiret ca o vulpe în care acesta avea deplină încredere. Si chiar dacă afacerea aflată în derulare era ceva mai deosebită faţă de escrocheriile obişnuite ale celor doi complici, Stanhope era sigur că Mardoch i-ar executa ordinele fără nici o problemă de conştiinţă.

Natalie era bucuroasă că Liz se gândise să-i pună în geamantan haina de piele. Pe când se plimba prin sat îmbrăcată cu un pulover gros, o jachetă tricotată, pantaloni din catifea neagră, având în picioare ghete îmblănite, începuse dintr-o dată să tremure. După ce-şi terminase plimbarea, se grăbise să se întoarcă la hotel pentru a-şi îmbrăca haina de piele. Chiar şi după ce se îmbrăcase mai

gros, simţea în continuare că-i este frig.

„în loc să îngheţ de frig jucându-mă de-a spionii, îşi spuse ea, mai bine m-aş duce pur şi simplu şi aş suna la uşa conacului.“

Dar deocamdată se mulţumea să supravegheze domeniul. Informaţiile pe care le obţinuse de la negustorii din Foxfoot le confirmau pe cele primite de la Stanhope.

Scriitorul trăia ca un pustnic şi nu-i plăcea să fie deranjat. în satul acela liniştit, situat în afara traseelor turistice, în care casele vechi din paiantă mărginesc străzile cu pavajul desfundat, oamenii nu erau prea vorbăreţi. Stând de vorbă cu negustorii, sub pretextul cumpărării unor aspirine, a unor ghemuri de lână sau chifle, Natalie reuşise totuşi să aducă vorba cu multă dibăcie despre stăpânul conacului „Red Manor“, dar fără să obţină altceva decât nişte amănunte destul de vagi:

„... Da, suntem foarte mândri că locuim în acelaşi sat cu celebrul scriitor. Nu, prezenţa lui nu atrage presa. Poate că este plecat în vreo călătorie, la Londra sau în altă parte, căci îşi părăseşte adesea reşedinţa.“

Brutarul chiar îi atrăsese atenţia că, în cazul în care, ca şi mulţi alţi cititori, era cumva o admiratoare a scriitorului, să renunţe la orice speranţă de a obţine un autograf, căci Alexander Garrick era apărat de o intendentă fioroasă care veghea asupra liniştii marelui om.

Descurajată, Natalie intrase apoi în ultimul magazin de pe strada principală, o băcănie vetustă, şi se întrebase ce-ar fi putut oare să cumpere. Spre norocul ei, ajunsese acolo chiar în momentul în care proprietara magazinului termina de notat o comandă făcută prin telefon.

- Da, doamnă Walter, am înţeles. Domnul Garrick îşi va primi sticlele de apă minerală chiar în seara asta. Vi le voi trimite prin comisionar, imediat ce se va întoarce de pe teren.

Atunci, fără să mai pună şi alte întrebări, Natalie se mulţumise să cumpere o cutie de pastile de lemn-dulce.

După ce trecuse pe la hotel, se îndreptase spre casa uriaşă în care locuia scriitorul.

Domeniul, care avea o poziţie lată în mijlocul unei câmpii imense, era înconjurat de ziduri groase prevăzute cu un grilaj înalt din fier forjat. Natalie observase în apropiere prezenţa unei mici ridicături de pământ. După ce sări gardul, urcase o panta plantată cu cireşi înfloriţi. Din vârful dealului, avea acum o vedere de perspectivă asupra faţadei de la „Red Manor“ care era o uriaşă vilă de ţară din cărămidă roşie, prevăzută la cele două etaje ale sale cu mici ferestre pătrate care reflectau razele piezişe ale soarelui în acea după-amiază luminoasă şi rece de aprilie. Rozul pomilor înfloriţi şi auriul lemnului încadrau un pridvor acoperit la care se ajungea urcând opt trepte semicirculare.

Dincolo de acoperişul de ardezie, stejarii din parc îşi iţeau către cer crengile încă lipsite de frunze, în timp ce ulmii şi mestecenii se umpluseră deja de frunzuliţe de un verde crud.

Natalie duse din nou binoclul la ochi şi cercetă faţada clădirii, căutând un semn de viaţă cât de mic, dar totul fu în zadar. Nu observă nici o mişcare şi în împrejurimi pajiştile şi grădinile erau

pustii. Dacă n-ar fi avut confirmarea faptului că în conac existau cel puţin două persoane, ar fi putut crede că domeniul era nelocuit.

Activitatea de pândă pe care o efectua în acel moment făcea parte din planul A, pe care îl întocmise în avion. înainte de a-l aborda pe scriitor, îi va studia obiceiurile şi mediul în care trăieşte.

Dar, dat fiind că acest plan risca acum s-o transforme în statuie de gheaţă, Natalie se gândea cum să-l înlocuiască totuşi cu planul B. în definitiv, de ce n-ar profita de livrarea sticlelor de apă minerală pentru a intra în casă împreună cu băiatul de la băcănie?

Dar genul acesta de atac putea să stârnească furia stăpânului casei, ca să nu mai punem la socoteală faptul că respectiva doamnă Walter, intendenta probabil, o va împiedica pe intrusă să ajungă până la biroul celebrului scriitor.

îngheţată de frig, Natalie lăsă binoclul să-i atârne la capătul cureluşei agăţate de gât. Sprijinindu-se de un cireş, încercă să-şi imagineze subtilităţile planului B.

Trebuia neapărat să se întâlnească cu Garrick înainte de căderea nopţii. După ce ajunsese în dimineaţa aceea, la ora zece, la aeroportul Heathrow, în loc să meargă să se odihnească într-un hotel de la periferia Londrei, aşa cum o sfătuise Liz, Natalie se îndreptase imediat spre o şosea care, după ce ocolise Oxfordul, o condusese la Foxfoot. Rezervase o cameră în singurul han din sat. Istovită din pricina oboselii şi frigului, tânăra femeie trăgea nădejde să aibă parte de o odihnă binemeritată.

Ridică din nou binoclul şi privi pe rând geamurile de la parter întrebându-se în spatele căruia din acestea lucra scriitorul. Ziua era pe sfârşite şi acum nu mai era deranjată de reflectarea soarelui în ferestre. Spera să descopere omul care se ascundea în spatele romancierului. îi plăcea stilul lui concis, adesea destul de grosolan. în cărţile lui,

acţiunea prima asupra sentimentelor. Oare şi în viaţa reală era la fel de lipsit de romantism ca eroii intrigilor lui poliţiste?

- Bau!

Vocea masculină, puternică, cu un timbru plăcut, răsunase aproape lângă urechea ei.

încremenită de uimire, Natalie scoase un strigăt, tresări şi căzu în genunchi. îşi simţea tot trupul ca pe un pachet de nervi înfăşuraţi într-o piele de găină. Binoclul descrisese un semicerc în aer şi cureluşa o strângea de gât.

La nivelul ochilor ei se iţeau două picioare îmbrăcate în piele. Din cauza zăpăcelii şi a inimii care-i bătea puternic în piept, Natalie nu îndrăzni să ridice capul pentru a vedea cui aparţineau acele picioare.

Ca să se poată ridica, aşteptă să-şi mai revină puţin. Era adevărat că fusese luată prin surprindere, dar nu-şi putea explica groaza care o cuprinsese. De ce să se sperie de un tip glumeţ care o abordase cu un „Bau“ plin de răutate?

„Red Manor“ era singura casă vizibilă pe o distanţă de un kilometru de jur- împrejur şi de aceea nu se îndoia de identitatea glumeţului.

De fapt, cu excepţia faptului că fusese prinsă în flagrant făcând spionaj, până acum planul A se îndeplinea punct cu punct.

încercă să se ridice, dar îi alunecară călcâele pe panta înclinată şi se pomeni stând pe spate, cu binoclul împingându-i omoplaţii. Acum putea să vadă faţa bărbatului îmbrăcat în costum de vânătoare. Avea trăsăturile pe care le remarcase în pozele din cărţile lui, dar spre marea ei ruşine, Natalie zări în privirea lui o nuanţă ironică, lucru care o determină să închidă ochii.

Simţi cum două mâini mari şi calde îi pipăie capul, apoi ceafa, ca şi când ar fi căutat o eventuală rană. Contactul cu ele îi producea
o plăcere rafinată. Lui Natalie i-ar fi plăcut să se mai prelungească acele clipe, dar auzi un ordin hotărât:

- Deschide ochii!

Ea nu se supuse imediat comenzii, neştiind ce atitudine să adopte. Nu numai că trebuia să explice motivele prezenţei ei în grădina lui, unde ajunsese sărind gardul, dar

individul avea tot dreptul s-o întrebe de ce se uita cu binoclul la proprietatea lui, somptuoasă e adevărat, dar în mod vizibil recent construită şi deci lipsită de interes turistic.

- S-ar părea că nu eşti rănită.

Ea simţi că el o mângâie pe obraz.

- . Atunci de ce ai o comportare atât de ciudată? continuă el enervat. Ai mereu obiceiul de a te întinde cât eşti de lungă în momentul în care te abordează un necunoscut?

Tânăra femeie consideră afirmaţia lui atât de jignitoare, încât se ridică în picioare dintr-un salt şi deschise ochii. în acel moment, capul i se lovi puternic de bărbia individului, care stătea aplecat spre ea.

Atunci Natalie auzi o serie de înjurături pe care educaţia ei bostoniană i le alungase de mult din vocabular, de aceea trase concluzia că Alexander Garrick fusese crescut după nişte principii mai puţin riguroase decât acelea ale părinţilor săi.

Natalie îşi dădu jos de la gât binoclul, a cărui cureluşă făcuse tot posibilul s-o strângă de gât, şi se uită la interlocutorul său cu un amestec de furie şi nedumerire. Ezita între a-l jigni şi a-şi cere scuze. Evident, se afla într-o situaţie foarte nefavorabilă, mai întâi datorită faptului că pătrunsese pe proprietatea apărată de un gard şi apoi pentru că îl lovise cu stângăcie pe un necunoscut care cu siguranţă avea mult mai multe drepturi de a se afla acolo decât ea. Dar era un motiv să dea drumul unui asemenea val de grosolănii? Până în acel moment crezuse că, în ceea ce priveşte politeţea, englezul era cu multe secole înaintea americanilor.

Stând în continuare nemişcată, ea îl studie cu o privire bănuitoare pe individul care nu părea prea grăbit să se prezinte.

I se spulberase încă o iluzie! Circula zvonul că, până

şi în timpul unui naufragiu, înainte de a-ţi întinde mâna ca să te salveze, un englez îşi spune numele.

Dar imediat, reproşurile la adresa lui se risipiră ca prin farmec. în ciuda expresiei de nemulţumire care îi înăsprise privirea, bărbatul care stătea în faţa ei era extrem de seducător. Era înalt, blond, foarte frumos, cu trăsături regulate, aristocratice, avea o gură senzuală, ochii căprui şi, mai ales, un aer trufaş care o paraliza, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva ea fusese aceea care încasase lovitura. Biografia tipărită în cărţile lui indica faptul că Alexander Garrick avea treizeci şi şase de ani. Dacă n-ar fi avut două riduri micuţe în colţurile gurii, Natalie i-ar fi dat cu zece ani mai puţin. Inspira atâta siguranţă şi autoritate încât îşi spuse că bărbatul acela putea să obţină totul de la viaţă.

Atunci Natalie fu cuprinsă de o tulburare care o miră. Era pur şi simplu fascinată. Da, era atât de vrăjită de el, încât nu mai putea să facă nici o mişcare şi nici să rostească vreun cuvânt oricât de banal. Apoi îşi spuse că probabil suferea din cauza oboselii provocate de schimbarea fusului orar. Plecase din Boston la ora nouă seara şi, dat fiind că avionul zbura spre est, peste câteva ore apăruse soarele. Natalie nu reuşise să doarmă în timpul zborului. Când ajunsese în Anglia, fără să mai aibă răgazul de a se odihni, se urcase la volan şi-şi folosise bruma de energie şi atenţie la condus, trebuind să-şi învingă vechile reflexe, pentru a evita producerea unui accident.

Era pur şi simplu istovită. Acesta era unicul motiv pe care-l găsea pentru a explica starea de hipnoză care o cuprinsese în timp ce se uita la uriaşul blond din faţa ei.

Deodată, o rafală de întrebări risipi vraja care se crease în jurul ei.

- Ce faci cu binoclul ăsta? La ce te uiţi? Si mai întâi de toate, ce cauţi aici?

Natalie se trezi la realitate şi mărturisi în mod jalnic:

- Te căutam pe tine.

- Pe mine?

- Da, pe tine. Te rog să nu-mi îngreunezi şi mai mult sarcina pe care o am de îndeplinit.

- Ce sarcină? Cine eşti?

Simţindu-se descumpănită pentru prima oară în viaţa ei, nu ştia ce să spună. Planul pe care-l întocmise se spulberase. îi tremurau buzele şi simţea că este cuprinsă treptat de panică.

Alexander o privea cu atenţie şi ochii lui ageri observară că tânăra femeie era extrem de încurcată şi nu înţelegea de ce. Cine să fie oare femeiuşca asta înfofolită în canadiană şi cu obrajii şi părul roşu. Era ziaristă sau una din fanele lui care se înghesuiau de obicei în librării atunci când îşi promova cărţile?

Negustorii din sat îl anunţaseră la telefon că o străină care vorbea englezeşte cu un accent ciudat le pusese o grămadă de întrebări despre el.

Ideea că-i fusese încălcată proprietatea îl revolta, dar în acelaşi timp era atras de minunaţii ochi verzi ai necunoscutei şi mai ales de buzele pline pe care tânăra şi le muşca din cauza nervozităţii. Gura aceea cărnoasă făcea parte din categoria acelora care cereau să fie sărutate şi el se surprinse că dorea să sărute acea gură atât de atrăgătoare.

Stăpânindu-şi impulsul care i se părea, de altfel, destul de deplasat, bărbatul se încruntă, aşteptând să primească răspuns la întrebările lui.

Dar necunoscuta părea hotărâtă să păstreze tăcerea în legătură cu motivele prezenţei ei la Foxfoot. Cu mâinile tremurânde, încerca să-şi prindă părul în cocul care avusese de suferit de pe urma căderii pe pământul umed. Avea părul roşcat, iar soarele care stătea să apună îi împodobea capul cu o aureolă arămie. Ceva mai devreme,

el simţise greutatea mătăsoasă a acestuia atunci când voise să se asigure că nu se rănise. I-ar fi plăcut s-o atingă din nou, să-şi treacă degetele printre şuviţele ei lungi de păr. Si-o imagină pe străină goală, întinsă pe nişte cearşafuri din satin de culoarea fildeşului şi cu părul bogat răvăşit pe pernă. Brusc, se simţi din nou cuprins de o puternică dorinţă care i se păru mai greu de stăpânit decât în urmă cu câteva minute.

Pentru a-şi aranja părul, necunoscuta îşi dăduse jos mănuşile. El observă că nu purta nici o bijuterie, nici măcar verighetă. Atunci, revenind la obişnuita lui amabilitate şi dornic să afle mai multe despre misterioasa spioană, îi propuse să meargă cu el la conac unde se va putea încălzi cu ajutorul unui pahar de alcool.

Natalie tresări. Propunerea lui îi depăşea toate aşteptările. Inspiră adânc aer în piept, îşi mai reveni puţin şi, după ce acceptă, nu se putu abţine să nu întrebe:

- Cum ai ajuns aici? Nici nu te-am văzut ieşind din casă.

- Am trecut prin birou şi am ieşit printr-o uşă din fundul parcului.

Si mai adăugă pe un ton glumeţ:

- Stiam c-o să mă vizitezi. Ea deschise gura, dar îşi înghiţi întrebarea pe care vroia s-o pună, pentru că înţelesese cum stau lucrurile.

- Deci te-au anunţat oamenii din sat.

El aprobă din cap, se aplecă, luă binoclul care-i scăpase pe jos şi i-l întinse.

- De ce ţii atât de mult să mă întâlneşti?

Natalie nu ezită decât câteva clipe. Bănuia că autorul cărţii „Spre El Dorado“ era înzestrat cu un fler extraordinar care-l putea ajuta să distingă adevărul de minciună. Dacă-l minţea, nu va face altceva decât să-i trezească neîncrederea. De aceea, se hotărî să-i mărturisească măcar o parte de adevăr.

- Din cauza jocului.

- Care joc?

O luase de mână şi coborau în goana mare de pe ridicătura de pământ. Ca să poată răspunde, Natalie aşteptă să ajungă în faţa porţii care se deschise imediat ce fu împinsă uşor.

- Jocul indiciilor. Puzzleul.

- Cel de la televizor?

Ajunseră la pridvor. Alexander se dădu puţin înapoi pentru a o lăsa pe musafira lui să intre.

- Cel din carte, spuse Natalie întorcându-se spre el zâmbind. Sunt americancă.

- Ce carte? N-am publicat încă nimic în Statele Unite.

Dar brusc, înţelese despre ce era vorba şi o furie intensă puse stăpânire pe el. Dumnezeule! Probabil că cineva de la Dempsey
Press a fost indiscret şi vânătoarea comorii începuse chiar înainte de apariţia cărţii! Trebuia să nu aibă atâta încredere în oameni şi să nu predea editorului american decât o parte din manuscris.

Deodată, îi veni s-o trimită la toţi dracii pe roşcovana aceea indiscretă şi trebui să apeleze la calmul lui proverbial ca să nu lase să se vadă furtuna care se dezlănţuise în mintea lui.

Fără să scoată nici un cuvânt, o ajută pe necunoscută să se dezbrace de haina de piele, apoi o conduse spre uşa care dădea în holul uriaş al casei.

- Explică-mi de ce te-a trimis Dempsey Press la mine?

- Nu m-a trimis nimeni la tine.

Natalie nu ştia dacă e bine să continue. Alexander o conduse în bibliotecă, o încăpere imensă care avea doi pereţi plini de cărţi de la podea până în tavan. Fusese invitată să se aşeze în unul din cele două fotolii din piele din faţa biroului, în timp ce stăpânul casei stătea în picioare în faţa ei. Până în momentul în care îi întinse paharul plin cu coniac, el rămăsese tăcut. Era o tăcere

trufaşă pe care ea nu ştia cum s-o interpreteze. Din clipa în care îi dezvăluise naţionalitatea, văzuse că Alexander se schimbase la faţă. Trăsăturile aristocratice i se înăspriseră brusc, în timp ce ochii întunecaţi i se umpluseră de o furie pe care nu reuşea să şi-o explice.

- Eu am insistat pe lângă editor să-mi dea adresa, mărturisi ea după ce luă o înghiţitură de coniac.

El se dezbrăcă de jacheta de vânătoare şi o aruncă furios pe unul din fotolii. Umerii lui laţi erau acoperiţi de un pulover mulat din caşmir. Timp de câteva clipe Natalie şi-l imagină cum ar arăta dezbrăcat complet de haine. Fu cuprinsă brusc de un val de căldură care nu se datora în nici un caz alcoolului pe care-l băuse. Deodată, îşi alungă din minte genul acela de divagaţii şi, arborând cel mai fermecător surâs, adăugă:

- Am citit aproape toate cărţile tale şi-mi place cum scrii, cu toate că nu sunt o mare amatoare de romane poliţiste. Dar cărţile tale nu numai că mă distrează, dar mă forţează să gândesc. încerc să rezolv enigma înainte de sfârşitul povestirii fără să reuşesc însă niciodată.

Alexander simţi că aversiunea faţă de tânără se risipeşte ca prin farmec. Admiratoarea asta pur şi simplu îl dezarma! Mai primise deja nenumărate felicitări pentru lucrările lui, dar nimeni nu-i mai spusese că se pricepea să-i determine pe cititori să gândească. Era cel mai frumos compliment pe care şi-l putea dori ca scriitor.

îi mulţumi printr-un zâmbet şi o privi cu o atenţie sporită. Era fermecătoare în puloverul ei negru şi gros al cărui guler rulat nu ascundea nimic din graţia gâtului delicat. Faţa în formă de inimă avea trăsături fine şi sub pulover îşi imagina rotunjimile trupului ei pe care i-ar fi plăcut să le mângâie.

Simţise încă de la început că o dorea pe femeia aceea, dar acum îşi propuse să facă în aşa fel încât să ajungă în patul lui cu orice preţ.

Se apropie de şemineu, în care fuseseră pregătite hârtia şi lemnele necesare. Aprinse focul cu bricheta, mai adăugă doi butuci, apoi aprinse toate becurile din încăpere şi veni să se aşeze pe colţul biroului, în apropierea fotoliului pe care şedea musafira lui.

- Cum te numeşti?

- Natalie.

Ea răsuflă uşurată. Furtuna trecuse. Stiuse să devieze cu dibăcie discuţia şi să-l flateze pe scriitor, fără să spună altceva decât adevărul. Aducându-şi aminte de un serial de benzi desenate care duminica îi delecta pe cititorii ziarelor Globe şi New York Times, ea preciză cu vioiciune:

- Natalie Tracy. Tracy, ca Dick.

- Dick? repetă el.

Deci tipa avea o legătură cu un oarecare domn Dick! Scriitorul îşi stăpâni dorinţa de a o întreba dacă nu cumva era măritată cu bărbatul acela.

- Da, îi spuse ea râzând, îl ştii foarte bine, este vorba despre Dick Tracy din numărul de duminică. Toată lumea îl ştie.

- Aha!

Alexander avea impresia că nu înţelege nimic. Oare fata asta vorbeşte în parabole. Ea îi adresă o privire înţelegătoare. în definitiv, chiar fiind autor de romane poliţiste, un englez nu era obligat să citească ziarele din Boston şi New York şi deci să cunoască aventurile celui mai ghinionist dintre agenţii F.B.I.

- Ti-am văzut fotografia pe spatele cărţilor, continuă ea, dar nu ştiu cum trebuie să-ţi spun: Gregory, Alexander sau.

Se uită la blazonul de deasupra şemineului şi spuse:

- Sau sir Garrick?

El îşi stăpâni un zâmbet când constată ignoranţa lipsită de respect a americancei faţă de titlurile nobiliare engleze. De unde să ştie ea că Sir se foloseşte întotdeauna înainte de prenumele unei persoane!

- E de ajuns Alex, spuse el scrut.

-Atunci, Alex, acum că s-au făcut prezentările de rigoare, pot să spun că sunt bucuroasă de cunoştinţă, îi spuse ea întinzându-i mâna.

El păru stânjenit, îi luă mâna şi i-o sărută scurt, apoi se întoarse rapid ca să mai adauge un buştean pe foc.

La contactul buzelor lui Alexander cu pielea ei, Natalie se simţi cuprinsă de o emoţie mai puternică decât atunci când şi-l imaginase pe scriitor gol puşcă. Dar era un lucru care nu-i dădea pace: de ce oare îi dăduse drumul la mână atât de repede şi de ce se îndepărtase de ea ca şi cum avusese de îndeplinit o corvoadă neplăcută?

îngrijorată, continua să-şi pună întrebări. Gestul ei spontan fusese oare o gafă? Oare în ţara asta în care respectarea tradiţiilor era atât de strictă nu exista obişnuinţa ca oamenii să-şi strângă mâna? N-avusese timp să studieze broşura referitoare la comportamentul britanicilor pe care Liz i-o pusese în geamantan împreună cu planurile şi hărţile de care ar fi avut nevoie.

Alex se întoarse spre ea, cu un aer îngrijorat.

într-adevăr, acesta se zbatea să iasă dintr-un infern care risca să-l distrugă sau măcar să-i tulbure liniştea care îi era foarte necesară pentru a putea lucra. între el şi femeia asta frumoasă se aprinsese un foc la fel de distrugător ca o lovitură de fulger. Roşcovana Natalie stârnise în trupul lui nişte emoţii senzuale extrem de greu de stăpânit. Alex atribuia această tulburare aureolei de mister care o înconjura pe admiratoarea lui.

Tânăra fusese destul de evazivă în legătură cu motivaţia sosirii ei pe nepusă masă la Foxfoot. Nu credea că întreprinsese acea lungă călătorie tocmai din Statele Unite pentru a-l cunoaşte în sfârşit pe autorul ei preferat. Desigur, era măgulitor, dar nu se lăsă dominat de acest sentiment decât atât cât dură un scurt acces de vanitate. Era convins că venea dintr-un loc mai puţin îndepărtat.

Poate din Scoţia, pentru că avea un pic de accent. O va urmări până-n pânzele albe cu scopul de a afla adevărul. Dar mai întâi de toate, voia amănunte în plus despre nesuferitul acela de Dick.

încercând să nu se mai uite la buzele ei al căror contur voluptuos îl tulbura, o întrebă pe un ton glumeţ:

-Acest scump domn Tracy a venit cumva cu tine? Si dacă răspunsul este afirmativ, presupun că i-ai trasat drept sarcină să meargă prin împrejurimi şi să afle cât mai multe informaţii despre mine.

Ochii ei verzi ca smaraldul se măriră de uimire. De ce îi vorbea Alex despre tatăl ei?

- Domnul Tracy? repetă ea uluită.

- Aşa mi-ai spus ceva mai devreme: „Dick Tracy din numărul de duminică“. Am dedus din asta că soţul tău e ziarist.

- Oh! Dar, am făcut aluzie la o bandă desenată!

O bandă desenată!

Deodată, Alexander îşi aminti de un desen caraghios şi de agentul federal american care nu vorbea decât prin nişte texte aşezate în centrul unor balonaşe. îi era ciudă că făcuse o asemenea greşeală. De obicei îi cădea repede fisa, însă ideea că roşcata aceea atât de atrăgătoare ar fi putut fi căsătorită îl făcuse să-şi piardă capul.

Natalie se străduia din toate puterile să rămână serioasă. îşi propuse să umple lacunele acelui insular. Imediat ce se va întoarce la Boston, va decupa câteva pagini din Globe şi i le va trimite lui Alex ca să vadă şi el cât de ignorant era.

El o întrebă pe un ton foarte grav:

- Deci, dacă Dick Tracy nu e decât un personaj fictiv, pot să trag concluzia că nu eşti măritată?

- Sunt măritată cu munca mea, îl anunţă ea.

- înseamnă că munca ta e foarte norocoasă. Si în ce anume constă ea?

- Ăă... Conduc o agenţie. la Boston.

El renunţă la poziţia incomodă în care stătea şi se duse să se aşeze în fotoliul din spatele biroului său. După ce încruntă uşor din sprâncene, o întrebă:

- O agenţie literară?

- N-ai ghicit. încerc să găsesc ce au pierdut oamenii.

Alex zâmbi şi pe faţa lui se citea faptul că înţelesese despre ce era vorba.

- Din cauza asta îmi vorbeai ceva mai devreme despre jocul de puzzle. Munca ta te-a determinat în mod firesc să participi la unul din jocurile pe care le semnez cu pseudonimul Gregory.

Bău şi restul de coniac, puse paharul gol în faţa lui şi, privind-o cu ochii mijiţi, îşi continuă interogatoriul.

- Pe care din editori ai reuşit să-l seduci pentru a obţine adresa mea?

- N-am sedus pe nimeni. Dempsey Press a fost foarte reticentă înainte de a-mi da această informaţie.

- Dar editura asta încă n-a publicat nici o carte de-a mea.

Vorbise pe un ton calm, fără nici o emoţie. Atunci, Natalie consideră
că putea să-i mărturisească motivul prezenţei ei în Marea Britanie. în definitiv, scriitorul avea dreptul să ştie ce se uneltea în spatele lui.

îi povesti despre întrevederea cu domnul Brook şi despre misiunea pe care o acceptase şi pe care trebuia s-o ducă la bun sfârşit în termen de trei săptămâni.

Alex o cerceta impasibil; doar privirea îi devenise mai strălucitoare. Natalie continuă să i se destăinuie cu sinceritate.

- ... Acum sper că înţelegi de ce voiam să te întâlnesc. Cunoaşterea stilului tău de lucru îmi poate fi de mare folos pe parcursul investigaţiilor mele. Stiu că ai folosit elemente din propria biografie în ultima carte.

„Este adevărat, mai ales în ceea ce priveşte Oxfordul“, îşi spuse Alex stăpânindu-şi cu greu indignarea. Dat fiind că-şi făcuse studiile în celebrul oraş universitar, se folosise de amintirile şi propria experienţă pentru a scrie „Spre El Dorado“! îşi propuse să telefoneze chiar a doua zi dimineaţă la Dempsey Press pentru a le aminti acelor guri bogate anumiţi termeni ai contractului pe care-l semnase cu editorul şi pe care acesta părea că-i uitase.

Era scandalizat de faptul că o bandă de yankei îndrăznea să pună la îndoială veridicitatea celor scrise de el şi mai ales pentru că divulgaseră locul lui din Midlands unde se retrăsese. Acum se temea că va vedea satul Foxfoot invadat de hoarde întregi de vânători de comori.

Simţea că se sufocă de furie şi ar fi vrut să spargă tot ce-i stătea în cale, dar învăţase să se stăpânească. De fapt se întreba ce îl supăra mai tare: neîncrederea noului său editor sau duplicitatea acestei aşa-zise admiratoare. Natalie nu venise la el pentru că îi plăcea cum scria, de asta era sigur. Minţise pentru că pur şi simplu îndeplinea o sarcină de serviciu. Se simţi dintr-o dată păcălit şi atât de nefericit, încât căuta o modalitate de a se răzbuna. De aceea, cu toată aroganţa de care se simţea în stare, îi aruncă o săgeată care dorea să fie mortală:

- Aşadar, aştepţi de la mine să te duc direct la comoară. Ei află, domnişoară Tracy, că aici, în Marea Britanie, noi numim asta abuz de încredere.

Capitolul 3

Două pupile verzi, cu sclipiri incendescente se fixară asupra lui. Nici măcar genele lungi nu puteau să le ascundă strălucirea. Alex bănuise încă de la început că acea creatură era dotată cu un temperament vulcanic, dar constată că subestimase violenţa reacţiei ei.

Atitudinea pe care o abordă femeia era suficient de elocventă pentru a mai fi necesar să-i reproşeze verbal că o jignise de moarte. Aşa cum stătea în acel moment, cu bărbia înălţată şi buzele strânse batjocoritor, Natalie reprezenta personificarea dispreţului şi furiei, lucru care îl lăsase pe Alex fără grai.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Pentru o clipă, regretă că o vede făcând atâta risipă de violenţă devastatoare numai pentru a-l urî. Alex cunoştea şi alte modalităţi, mai plăcute, de a-şi stinge pasiunile. Dar deocamdată se simţea vinovat de toată încurcătura creată.

- îmi pare rău, spuse el. Cuvintele mele nu exprimă nici pe departe ceea ce gândesc cu adevărat.

Expresia de nemulţumire de pe faţa Nataliei crescu şi mai mult în intensitate în timp ce îşi lua ochii de la chipul lui trufaş, pe care starea de jenă îl colorase uşor. Ca şi când ceea ce spunea Alex nu o interesa câtuşi de puţin, ea privea acum spre parcul cufundat în semiîntunericul amurgului.

Alex îşi ceru din nou scuze, cu o voce din care dispăruse orice urmă de aroganţă.

- Nu trebuia să-ţi spun cuvintele acelea. Natalie, nu ştiu dacă mă poţi ierta.

Ea se prefăcea în continuare că nu-l aude. Nimeni nu-şi permisese până atunci să-i pună la îndoială cinstea şi corectitudinea. Cu cine credea că vorbeşte boieraşul ăsta britanic?

După părerea ei, două rânduri de scuze nu erau de-ajuns. Ar fi dorit să se târască la picioarele ei.. „Nu, îşi

spuse ea, după ce se mai gândi puţin, genul ăsta de umilinţă îi este necunoscut individului. Dar chiar îmi doresc să-l văd târându-se?“

înainte să-i răspundă, aşteptă ca el să-şi ceară scuze pentru a treia oară. Dar dat fiind că rămânea tăcut, Natalie întoarse capul spre el, îi întâlni privirea întunecată, în care văzu mai degrabă orgoliu decât umilinţă şi înţelese că Alex nu-şi va cere din nou iertare. O făcuse deja de două ori şi probabil considera că nu-i mai datora nimic.

Natalie simţea că deja cea mai mare parte a furiei îi trecuse. De fapt Alexander Garrick nu ştia nimic despre ea şi, după ce-i dezvăluise scopul vizitei ei, considera că scriitorul avea oarecum dreptate să-i pună sub semnul întrebării buna credinţă. Nici prin cap nu-i trecuse ideea de a-l trage pe sfoară, dar de unde să ştie el acest lucru?

- Bine, spuse ea împăciuitoare. Să admitem că nu mi-ai adresat nici o insultă. Consider incidentul închis. Si mai adăugă, zâmbind: Aş fi fost mai puţin şocată dacă m-ai fi acuzat că te-am spionat.

- îmi pare bine că ai adus în discuţie problema asta. De ce n-ai venit să suni pur şi simplu la uşa mea?

- Mi-a fost teamă să nu dau peste intendenta ta.

- Ceea ce ar fi fost foarte probabil. Doamna Walter este foarte intransigentă. Deci, dat fiind că nu puteai să intri, ai aşteptat să ies eu afară.

- Da. cel puţin aşa speram.

De data asta, ea îi zâmbi larg.

- Vezi, planul meu a reuşit.

El o învălui cu privirea şi Natalie avu impresia că Alex o strânge în braţe într-un mod tandru, dar şi posesiv. Simţi cum tâmplele încep să-i zvâcnească şi se dojeni în sinea ei: oare ce năzbâtii mai punea la cale imaginaţia ei? Alexander fusese pur şi simplu fericit că îl iertase pentru cuvintele lui jignitoare şi îi mulţumea în felul lui.

Pentru ca pe viitor să nu se mai lase tentată de ideea

că era irezistibilă, Natalie îşi propuse să-şi amintească mereu brusca retragere a lui Alex atunci când îi sărutase mâna. Dacă îl găsea grozav de sexy şi se simţea total răvăşită când o atingea, asta nu însemna să alerge după himere ca o adolescentă romantică. Trebuia să-i intre bine în cap că avea trei kilograme în plus, era mică de înălţime şi n-avea nimic care ar putea să cucerească un scriitor celebru, care avea mii de fani în jurul lui. De altfel, nu venise aici în căutare de aventuri. Răspunsese celei mai mari provocări din întreaga ei carieră şi voia să se dedice numai misiunii care îi fusese încredinţată.

- Să revenim la obiectul muncii mele. Trebuie să mă descurc singură, fără ajutorul tău. Bineînţeles că editura mi-a oferit unele indicii şi n-am avut niciodată intenţia să-ţi cer ţ alte precizări. Termenul de trei săptămâni mi se pare suficient pentru a-mi duce la bun sfârşit îndatorirea asumată.

-Jocul n-a fost conceput ca să fie rezolvat într-un timp atât de scurt, îi răspunse el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

- Poate că eu sunt ceva mai perspicace decât cititorii tăi. în meseria mea nu mă tem de nimeni şi faima mea se întinde până la New York. Dovada: pe mine m-a căutat editorul tău, deşi avea la dispoziţie o grămadă de detectivi experimentaţi.

Alex se ridică în picioare şi se duse să aţâţe focul. Puse doi buşteni în cămin, întrebându-se în acest timp dacă va reuşi s-o îmblânzească pe femeia aceea, care îi plăcea atât de mult, în doar trei săptămâni. O dorea mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse până atunci. Nu ştia încă nimic despre americancă, în afară de faptul că era foarte mândră de valoarea ei profesională şi părea pe cât de bănuitoare, pe atât de încrezătoare în propriile forţe. Nu era uşor s-o faci să cedeze, dar oricum avea destul timp la dispoziţie.

Când se întoarse spre ea, expresia de pe chipul lui era din nou de nepătruns. Se apropie de Natalie, se sprijini de birou şi spuse fără să se uite la ea.

- Nu mă interesează dacă eşti sau nu cea mai bună în meseria ta. Eu consider că nu poţi să reconstitui jocul în trei săptămâni chiar dacă ai arde etapele. E o sarcină sortită eşecului. cel puţin în prezent.

De ce în prezent? Ce să însemne oare această restricţie?

Ea deschise gura pentru a-i cere să-i explice vorbele misterioase, dar el continuă pe un ton aspru:

- Ai început deja?

- Ce să încep?

- Jocul de puzzle.

- Nu. Cele trei săptămâni încep să curgă abia de poimâine. în principiu, acum ar fi trebuit să mă odihnesc într-un hotel din Slough, de la periferia Londrei. Am la dispoziţie două zile pentru a mă obişnui cu diferenţa de fus orar şi a învăţa să conduc pe dreapta şoselei. Dar am preferat să vin direct la Foxfoot ca să încerc să dau de tine. fără nici o intenţie de a-ţi smulge vreun secret, te rog să mă crezi.

El îi prinse faţa, întârziind asupra gurii bine conturate şi întrebându-se ce senzaţie ar încerca dacă ar muşca aceste buze care zâmbeau prea rar, după părerea lui.

O anunţă pe un ton care nu admitea replică:

- Atunci, dat fiind că eşti liberă mâine, vom petrece ziua împreună.

Aici, în casa ta. Ea observă o mică scânteie strălucind în ochii lui negri, ceea ce o determină să-şi muşte limba de emoţie şi să se înroşească la faţă. De bună seamă că mintea ei începuse s-o ia din nou razna şi Alex îşi va face o impresie foarte proastă despre americance.

- Dacă vrei să rămâi la Red Manor, n-ai decât, îi spuse

el, dar cred c-ar fi mai bine să te duc să admiri împrejurimile. La adăpostul pădurilor dese din comitatul Cotswold Hills se ascund nişte sate care nu s-au schimbat de secole. Foxfoot este un exemplu tipic în acest sens, dar în sudul comitatului mai sunt şi altele, la fel de minunate, de care gloata de turişti încă n-a aflat.

Propunerea era tentantă şi, în afară de asta, gândul de a petrece o zi întreagă lângă acel bărbat cuceritor o entuziasma, făcându-i inima să-i bată cu putere. Totuşi intensitatea sentimentelor ei o puse pe gânduri şi în felul acesta îşi recăpătă obişnuinta stăpânire de sine.

Programul scriitorului era probabil foarte încărcat şi Natalie îşi spunea că înainte de sosirea pe neaşteptate a unei musafire nepoftite, Alex nu era amator să piardă una din preţioasele lui zile de lucru.

Atunci ce spera să obţină? O scurtă aventură?

- Nu, Alex, tu ai de lucru şi nu vreau să te deranjez. Nu trebuie să te simţi obligat să faci pe ghidul cu o străină abia sosită din America ei natală.

- Nu mă simt obligat. aşa cum spui tu. îţi propun doar să descoperi frumuseţea peisajului din Cotswold Hills. Ce te deranjează?

- Nu. nu ştiu, se bâlbâi ea, descumpănită. Eşti foarte amabil, dar de unde până unde hotărârea asta bruscă de a-mi dedica una din zilele tale de lucru?

- Pentru că de poimâine îţi vei începe urmărirea.

Răspunsul lui ascundea cu ingeniozitate adevăratul motiv.

Natalie se încruntă uşor. Oftă nedumerită, apoi, înţelegând că nu va scoate de la el nici o altă explicaţie, nu mai insistă. O zi întreagă petrecută în compania lui Alex era mai mult decât putea spera vreodată! Se străduI să nu-l lase să observe starea de exaltare care o cuprinsese.

- Am tras la hanul din sat, îl anunţă ea ridicându-se să plece.

- Stiu. Stiu totul, Natalie, îi spuse el cu blândeţe în glas.

O, nu, nu ştia tot! Spera ca el să nu fi remarcat tulburarea care punea stăpânire pe ea atunci când se afla lângă el.

- Aşadar, ce părere ai despre Anglia? o întrebă Alex oprind Range Roverul într-o poiană presărată cu auriul grozamelor în floare.

în locul acela, copacii pădurii se retrăseseră creând parcă o fereastră deschisă spre vale. Cu excepţia unui strat subţire de ceaţă care plutea pe deasupra râului, cerul era însorit.

Natalie vizitase satele cu străzi pavate cu piatră şi case vechi din paiantă. în jurul conacelor şi a celor mai umile cabane, admirase covorul de gazon, des precum catifeaua.

- Am impresia că am răsfoit un album de gravuri vechi, îi răspunse ea.

Alex îi zâmbi.

- N-am ales decât cele mai frumoase pagini de album, şi anume pe acelea pe care uzinele şi gloata de turişti încă nu le-au alterat. Am ocolit Stratford-on-Avon, situat în nordul comitatului. Satul este vizitat acum de mii de turişti care nici măcar n-au citit sau nu au auzit vreodată vreun vers de-al lui Shakespeare. Marele scriitor nici nu l-ar mai recunoaşte. Totul aici este fals sau strident. Autocare poluante se înghesuie pe străzile urâţite de firmele cu neon. în curând, nu vor mai exista acolo decât buticuri cu suveniruri şi berării cu fast food. Apropo, hoinăreala noastră nu trebuie să ne facă să uităm de masă. Ti-e foame?

Era obosit din cauza faptului că trebuise să fie tot timpul atent la drum, în timp ce o privea cu mare plăcere pe frumoasa lui pasageră. în dimineaţa aceea, cu coama ei roşcovană prinsă într-o coadă de cal şi cu faţa nefardată,

avea înfăţişarea unei şcolăriţe. De fiecare dată când putuse să întoarcă privirea spre ea, îi admirase nasul cârn, obrajii îmbujoraţi, buzele cărnoase şi pielea fină ca porţelanul.

Alex îi arătă cu degetul în fundul unei vâlcele o mulţime de acoperişuri cenuşii şi roşii dominate de turnul gotic al bisericii.

-Vom găsi în orăşelul acela un restaurant excelent, îi spuse el trecând în marşarier pentru a ieşi din nou în şosea.

-Mi-ar plăcea să luăm masa într-o berărie sau într-un han vechi, şopti Natalie ţinându-se bine de scaun.

Alex conducea Range Roverul ca pe o maşină de curse, luând virajele în scrâşnetul asurzitor al frânelor. Era clar că avea reflexe de campion, dar Natalie nu era prea liniştită de această constatare. în afară de asta, atunci când merge cu viteză, Range Roverul nu este deloc confortabil. După o zguduitură puternică, Natalie se surprinse vorbind cu voce tare:

- Regret că nu am aici maşinuta mea. Cel puţin m-aş fi familiarizat cu conducerea pe partea stângă.

Ajunseră în orăşel. Strada principală era mărginită de case vechi. Era o zi de târg. Circulaţia era infernală şi trotuarele zumzăiau ca un stup de albine.

Alex descoperi un loc de parcare liber, se repezi să-l ocupe şi apoi opri motorul.

-Te-am cam zgâlţâit pe drum, nu-i aşa? Nu-i nimic. Cel puţin de la înălţimea Land Roverului ai putut să vezi oile de pe dealuri. Călătorind în maşina ta joasă, n-ai fi avut în faţa ochilor decât panglica monotonă a şoselei.

Sări din maşină şi-i dădu ocol pentru a o ajuta pe pasagera lui să coboare. O prinse de mijloc şi o sprijini cu îndemânare până când picioarele ei atinseră pământul. Renunţase la cizme şi pantalonii de catifea şi-şi pusese nişte opincuţe şi blugi. Pe sub hanoracul galben purta o bluză fină din lână albă. Pentru că se hotărâse să se poarte

cuviincios, el rezistă impulsului de a o strânge la pieptul lui.

Natalie era dezamăgită de atitudinea lui rezervată. în timp ce se îndreptau spre berăria din apropiere, îşi punea tot felul de întrebări. Alex fusese un ghid perfect, dar nu cumva ea aşteptase de fapt altceva de la această excursie? Nu se aşteptase oare ca el să fie mai grăbit, adică mai îndrăzneţ?

- Asta îţi doreai cu adevărat?

Ea se trezi ca dintr-un vis şi trecură câteva secunde până să-şi dea seama că întrebarea lui Alex n-avea nici o legătură cu frământarea ei. Alex era foarte inteligent, dar nu avea darul de a ghici gândurile oamenilor.

Intraseră într-o încăpere luminată de ferestre cu geamuri de culoare verde montate în giurgiuvele de metal. Alex descoperi o masă liberă într-un colţ destul de liniştit, situat în apropierea unei ferestre deschise care dădea într-o curte interioară. Se aşezară unul în faţa celuilalt.

- E splendid! exclamă Natalie.

- Nu e exact ce-aş fi dorit, bombăni Alex consultând meniul. Am impresia că n-avem de ales decât între două feluri de mâncare: pui cu ciuperci sau berbec cu mentă. Ce preferi?

- Pui, spuse Natalie repede. Nu-mi place nici berbecul, nici menta.

- Si la desert, ai ceva împotriva tartei cu rubarbă?

- Nu. A, ştiu că ar trebui să încerc mâncarea englezească, dar n-am venit aici în calitate de turistă. Sper că pe parcursul cercetărilor mele.

Se opri, devenind conştientă de faptul că îşi încălcase hotărârea de a nu-i mai vorbi niciodată despre vânătoarea de comori.

El dădu din cap în semn că aprobă tot ce spunea ea.

- Neagră sau blondă? întrebă el deodată.

- Poftim?

- Prin locurile astea se bea bere. Preferi neagră sau blondă?

Natalie nu îndrăzni să-i spună că nu băuse niciodată bere.

- Blondă, spuse ea privind părul lui Alex.

El se ridică, se duse să dea comanda la bar şi reveni cu două halbe pline cu un lichid auriu şi cu guler de spumă.

Natalie luă o înghiţitură, băutura i se păru delicioasă şi-şi linse mustăţile de spumă de la gură.

Alex privea cum îşi plimba vârful rozaliu al limbii peste buzele cărnoase. I-ar fi făcut plăcere să-i dea o mână de ajutor dar pe faţa lui nu apăru nici o umbră de dorinţă.

După ce li se aduse mâncarea, el o întrebă pe Natalie în ce consta de fapt munca pe care o presta în mod curent la Boston.

Vroia să verifice dacă spune adevărul. Cu puţin timp în urmă, după plecarea tinerei, îl sunase pe unul din prietenii lui, care era profesor la Harward. Acum ştia totul despre iscusinţa directoarei firmei „Indiscretul“, deoarece descoperirea bibeloului de Saxa stârnise mare vâlvă în cercurile intelectuale şi artistice din Noua Anglie.

întrebarea o miră pe Natalie. încerca oare s-o facă să-i spună cum avea de gând să procedeze pentru a descoperi ceea ce venise să caute? Gândul acesta o făcu să se încordeze.

- Ce anume vrei să ştii?

- Tot. Cum poţi deveni detectiv şi în ce constă munca asta atât de specială.

- Atunci să facem schimb de informaţii. în schimb, tu îmi vei vorbi despre tine şi despre modul în care un scriitor găseşte subiectul romanelor sale.

- De acord. îţi petreci mereu timpul alergând după

comori?

- Cam aşa ceva, îi spuse ea stăpânindu-şi un zâmbet.

Era nevoită să se aplece mult înainte şi să vorbească foarte tare ca să poată acoperi vacarmul din încăpere.

- ... încerc să găsesc ceea ce au pierdut oamenii, continuă ea. După părerea lor, este vorba de cele mai multe ori de cea mai preţioasă comoară. De obicei mă limitez la căutarea unor obiecte, dar se întâmplă să-i ajut pe unii clienţi să-şi regăsească şi câte un prieten sau un frate dispărut. Uneori, dezamăgiţi de faptul că, după părerea lor, poliţia nu se ocupă îndeajuns de mult de problema lor, unii părinţi mă imploră să merg în căutarea vreunui minor care a fugit de acasă sau poate fi vorba despre o mamă care-mi cere să-i aduc înapoi copilul care i-a fost răpit de către fostul soţ. La începutul carierei, acceptam şi acest gen de cazuri. Acum le refuz şi-i sfătuiesc pe clienţi să se adreseze poliţiei sau justiţiei.

După discuţia lor din ziua anterioară, Alex avusese toată dimineaţa la dispoziţie pentru a o studia. Simţindu-se acum în stare să citească sentimentele exprimate de trăsăturile feţei ei, văzuse o umbră de tristeţe în ochii ei verzi şi se mira în sinea lui.

Deodată, înţelese că acesteia îi repugna să-i facă confidenţe. Simţise starea de încordare care o stăpânea şi îşi dădea seama acum care ar putea fi motivul. Ea se opunea pur şi simplu ideii că ar putea fi interesat de persoana ei şi altfel decât în calitate de om însărcinat cu o anumită misiune. Nu o suspecta că ar avea intenţia de a-l trage de limbă pentru a afla nişte indicii despre jaloanele pe care le notase pe desene şi în manuscrisul cărţii. De altfel, în timpul plimbării, ea avusese grijă să nu facă nici o aluzie la acest aspect, dar simţea că păstrează o anumită distanţă faţă de el. Cel puţin asta era impresia lui.

Când terminară de mâncat primul fel şi se apucară de desert, el se hotărî să meargă până la capăt.

- De ce refuzi să-i cauţi pe copiiii pierduţi sau răpiţi?

- Asta e treaba poliţiei.

- Dar ai mai făcut asemenea investigaţii.

- La început da, dar.

Ea ezită să-şi continue propoziţia. Alex încercă să o ajute.

- Am impresia că te implici în munca ta atât de mult, încât vezi în fiecare caz o problemă personală şi de aceea ajungi să suferi din cauza asta aproape la fel de mult ca cei care ţi se adresează ca să le rezolvi situaţiile încurcate.

Ea se uită la el cu ochii măriţi, uluită de perspicacitatea lui. Era adevărat că activitatea de căutare a copiilor pierduţi o tulbura extrem de mult.

- Ai dreptate, genul ăsta de anchetă pur şi simplu mă îmbolnăveşte. Am văzut pe parcursul desfăşurării lor prea multă răutate, prea multă ipocrizie, dar şi suferinţă atât de mare şi imposibil de uşurat, încât nu mai eram eu însămi timp de câteva zile. împărtăşeam durerea mamelor şi le trăiam angoasele. în cazurile de divorţ mă puneam în locul copilului lipsit de apărare, marcat pentru totdeauna de despărţirea părinţilor lui. Si atunci, mi s-a făcut frică.

- Frică de ce?

- De a nu-mi pierde încrederea în viitor şi în oameni şi nu vroiam să ajung la concluzia că nu e bine să dau naştere unui copil de teamă să nu aduc pe lume încă o fiinţă nefericită.

Capitolul 4

După câteva clipe de tăcere, Alex spuse:

- Si de când te-ai hotărât să-ţi restrângi activitatea doar la căutarea unor obiecte pierdute ţi-ai recăpătat echilibrul?

- Echilibrul?

- Da. După părerea mea, o femeie care refuză să se căsătorească şi să aibă copii nu prea e în regulă. Ar trebui.

Natalie îl opri.

- N-ai înţeles nimic. La şaisprezece ani, ca toate adolescentele de altfel, vroiam să mă mărit cu un prinţ călare pe un cal alb şi să am o droaie de copii de crescut. Poate că din cauza profesiunii pe care am ales-o, nu mai văd de mult viaţa în roz. M-am confruntat cu un număr atât de mare de situaţii dramatice încât stau şi mă întreb dacă există cu adevărat fericire pe pământ. Stiu că pe mine nu ajung să mă caute cuplurile fericite, dar oricum numărul celor care se despart este atât de mare, încât treaba asta mă pune pe gânduri. De unde să ştiu dacă alegerea mea va fi una corectă şi dacă alesul meu îşi va îndeplini promisiunile? Cum pot şti dinainte dacă nu cumva, în lumea asta haotică, un război sau un tâlhar nu-mi va ucide copilul sau bărbatul pe care-l iubesc? De aceea, mă călăuzesc după vechiul proverb: „Dacă te îndoieşti de ceva, mai bine abţine-te“. Nu mă ocup decât de cazurile în care sunt sigură că nu există riscul de a mă cufunda din ce în ce mai mult în pesimism.

Se opri, simţindu-se tulburată. Nu mai vorbise niciodată atât de mult despre gândurile şi filozofia ei de viaţă. Era convinsă că lui Alex, datorită proverbialei lui rezerve britanice, nu-i făcea impresie bună succesiunea de stări sufleteşti pe care le observase la ea în minutele din urmă.

Se uită la el, dar nu reuşi să citească nimic pe faţa lui impasibilă. Ca să se prezinte într-o lumină ceva mai favorabilă, adăugă:

- Mă bucur de mare succes în branşa pe care am ales-o. Clienţii mei îmi recunosc priceperea şi spiritul analitic.

- înţeleg, spuse el dând din cap ca şi când ar fi înţeles brusc de ce editura Dempsey Press o alesese să-i testeze manuscrisul. Dat fiind că patronul tău te lasă să acţionezi aşa cum consideri de cuviinţă, înseamnă că te apreciază foarte mult.

Din neatenţie, Natalie nu mai făcu precizarea că agenţia era a ei şi că n-avea alt şef în afara urgenţei cazurilor pe care le avea de rezolvat.

- Ce studii ai făcut? o întrebă el.

- Fiind din Boston, am urmat cursurile facultăţii Harward şi am obţinut masteratul în drept.

- Locuieşti cu părinţii?

- Nu. Când am înţeles că pot să mă descurc singură, părinţii mei au optat pentru clima californiană. Au o librărie la Carmel, în sudul oraşului San Francisco. Dar ai tăi unde locuiesc?

- Au plecat din Foxfoot şi s-au mutat la Paris, în urmă cu câţiva ani, pe când mai erau încă suficient de tineri ca să poată aprecia mâncarea franţuzească. Voiau să vândă Red Manor. Eu fiind unicul copil, am cumpărat domeniul familial pentru ca acesta să nu cadă în mâinile unor străini.

De fapt, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Crezuse că părinţii lui erau în pragul falimentului, dar în realitate aceştia dispuneau de venituri destul de importante. Lady şi lordul Garrick plasaseră capitalul investit de scriitor într-un fond care îi va reveni mai târziu primului lor nepot.

Fără să ia în seamă acest act de generozitate. Alex se considera păcălit. îşi adora părinţii, dar ura apropourile lor referitoare la burlăcia lui. După părerea lui, cam îşi depăşeau atribuţiile atunci când îl sfătuiau să frecventeze o anumită moştenitoare aleasă de ei, fireşte de familie foarte bună.

- Ti-am citit biografia de pe coperta cărţilor tale, îi

spuse Natalie. Ai scris prima carte la douăzeci de ani. Era un roman poliţist?

- Nu.

Si fără să dea vreo altă explicaţie, reveni la subiectul care îl interesa.

- Deci n-ai lăsat la Boston nici vreun logodnic, nici vreun soţ, pe nimeni la care să te gândeşti seara înainte să adormi?

- Ce te-a apucat? îi răspunse ea revoltată. Ba da, mă gândesc la cineva.

- Aha!

Părea dezamăgit. Ea izbucni într-un râs vesel care se pierdu în vacarmul din salon. Apoi, pentru că îi era milă să-l vadă atât de descumpănit, ea adăugă:

- Mi-e dor de secretara mea. Eu şi Liz suntem prietene foarte bune şi în ciuda câtorva diferenţe de opinie, ne înţelegem foarte bine. Tu ai secretară?

El dădu din cap în sens negativ. Terminaseră de mâncat şi acum Alex se grăbea să plece din salonul zgomotos şi plin de fum. Se duse să plătească nota la bar şi apoi o luă pe Natalie de braţ pentru a o conduce spre strada luminată de razele soarelui.

Circulaţia era şi acum la fel de intensă. în timp ce aşteptau să poată traversa strada pentru a ajunge la Range Roverul parcat ceva mai departe, de cealaltă parte a şoselei, Alex o întrebă:

- Ce doreşti să mai vezi în după-amiaza asta? Vrei să vizităm un muzeu, un castel medieval sau o vilă romană? Există una în apropiere, pe care arheologii au reconstituit-o cu multă fidelitate.

- Hotărăşte tu, îi spuse ea distrată.

Atenţia îi era atrasă de magazinul unui anticar de pe trotuarul de vizavi. Zărise în vitrină nişte minunate pendule vechi şi cutii muzicale. Vrând să le vadă mai de aproape, se desprinse de braţul lui Alex. Maşinile circulau din

ambele sensuri. Uitând că în Marea Britanie priorităţile sunt inversate, Natalie se năpusti spre şosea după ce se uitase mai întâi la stânga, apoi la dreapta, ceea ce declanşă o mulţime de scrâşnete de frâne în lanţ şi ajunse pe celălalt trotuar însoţită de un concert de claxoane.

Alex o ajunse din urmă câteva secunde mai târziu. Spaima pe care i-o provocase îl indispusese.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva! urlă la ea.

- Ce anume?

Ea se uita la o cutie muzicală care reprezenta nişte cai din tablă pictată.

- Puteai să te accidentezi! M-ai făcut să îmbătrânesc cu douăzeci de ani, îi spuse el pe un ton arogant.

Natalie consideră că preţul bibeloului depăşea posibilităţile ei materiale şi îşi îndreptă atenţia către Alex. După ce făcu un calcul rapid, îi spuse în glumă:

- Deci acum ai cincizeci şi şase de ani? Ei bine, dă-mi voie să te felicit! Nu pari a avea atâţia!

Dar Natalie înţelese că gluma ei era deplasată. Alex părea într- adevăr supărat. Ar fi fost mai bine să schimbe subiectul discuţiei.

- Aş vrea să vizitez vila romană. E departe de aici?

- Sunt vreo doisprezece kilometri până acolo.

- Dacă n-ai nimic împotrivă, aş dori să conduc eu maşina. în felul acesta, voi putea să mă familiarizez cu conducerea pe partea stângă.

- Nici să nu te gândeşti la aşa ceva!

- De ce? Ti-e frică?

- Nu sunt obişnuit să fiu condus de o femeie, îi răspunse el pe un ton tăios.

Ea dădu resemnată din umeri, spunându-şi în sinea ei că englezii sunt nişte conservatori incorigibili.

Ajunseră în cele din urmă lângă Range Rover şi Alex descuie portiera din stânga. O lăsă pe ea să se instaleze pe scaun şi el dădu ocol maşinii, se aşeză pe locul şoferului şi

trase o înjurătură în timp ce lovea nervos cu pumnul în volan.

Natalie se întoarse spre el.

- Ce este, ai pierdut cheile? se interesă ea.

- Nu, dar îmi voi pierde permisul de conducere.

îi arătă o hârtie pe care o luase de pe parbriz, fixată sub ştergător.

- Este a zecea amendă de la începutul anului, îi explică el şi toate le-am primit pentru exces de viteză. Asta mi-a fost dată pentru staţionare interzisă. La cea de-a noua, judecătorul mi-a spus: „Dacă mai primeşti încă una, nu numai că vă voi lua permisul, dar vă voi aduce şi în faţa lui Old Bailey“.

- Ce înseamnă Old Bailey?

- Curtea supremă.

- O! exclamă Natalie, impresionată.

- Si am primit-o şi pe-a zecea, şopti Alex pe un ton lugubru. Fără permis, la Foxfoot e moarte curată.

Natalie gândea cu repeziciune.

- Si dacă aş lua-o pe numele meu? îi propuse ea.

- Ai face asta pentru mine?

- Sigur că da.

Tânăra regreta numai faptul că nu cunoştea cât de mari erau amenzile britanice, dar acesta era doar un amănunt nesemnificativ.

- Eşti o fată tare bună, spuse Alex demarând în trombă pentru a intra din nou în trafic. Buna dispoziţie îi revenise.

Natalie se prinse zdravăn cu mâinile de scaun. Raliul urma să înceapă din nou. Acum era convinsă că Alex era un adevărat maniac al vitezei, dar trebuia să recunoască faptul că gustul pentru risc constituia unul din farmecele personalităţii sale.

***

Stând la volanul unei puternice berline cu geamuri fumurii, Ned Murdoch ieşi din parcare şi intră în fluxul de

maşini de pe şosea, făcând în aşa fel încât să rămână în spatele Range Roverului. Filajul se dovedise mai uşor decât şi-l imaginase Natalie Tracy, a cărei perspicacitate, după câte se părea, era fără nici un cusur, nici măcar nu-şi dăduse seama că era urmărită.

Dacă trebuia numai să o sperie, va găsi cu uşurinţă ocazia s-o facă şi dacă Stanhope va lua hotărârea să meargă şi mai departe, se va supune ordinelor primite.

Ned se întrebă ce va spune prietenul lui când îl va anunţa că domnişoara Tracy îşi petrecuse ziua liberă împreună cu Garrick. Oare ce-şi spuseseră cei doi? Dacă tânăra femeie fusese atât de şireată pentru a-l determina pe scriitor să-i dezvăluie nişte indicii necesare uşurării cercetărilor sale, poate ar fi mai bine să folosească metodele cele mai dure şi s-o lichideze pe neavenită.

Dar cum să procedeze?

Ned Murdoch nu era însă niciodată în pană de idei. Deodată un zâmbet îi schimonosi trăsăturile de maimuţă: Haida de, că doar n-o fi atât de complicat! Ar putea chiar să-i sugereze lui Stanhope să-i elimine şi pe scriitor şi pe femeie dintr-o lovitură.

***

Vila romană o încântase pe Natalie. Săpăturile scoseseră la iveală treizeci şi două de camere şi mai multe băi. Dat fiind că acestea se găseau în mijlocul unui parc deschis pentru public, după vizită Alex o condusese pe potecile mărginite de tufe de liliac înflorit si îi ţinuse un adevărat curs despre dominaţia legiunilor romane din primul secol, pe vremea când Anglia se mai numea încă Britania...

La întoarcere, Natalie acceptase să ia ceaiul la el acasă.

Doamna Walter, o femeie înaltă, slabă si sobră, având

părul cărunt pieptănat cu cărare pe mijloc, le aduse în bibliotecă o tavă încărcată cu de toate. înainte să plece, aceasta aprinse focul în şemineu. Natalie văzuse mai degrabă curiozitate decât antipatie în privirea care o studia din spatele ochelarilor cu rame aurite.

- Aşadar, ce trebuie să fac în legătură cu amenda ta? îl întrebă ea în timp ce ronţăia o chiflă.

Alex o privi mirat.

- Apreciez propunerea ta, dar chiar vorbeşti serios?

- Bineînţeles. în cazul în care nu iau amenda asta asupra mea, tu o să rămâi fără maşină. Am înţeles bine cum stau lucrurile?

- Da. Dă-mi numai numărul permisului tău de conducere. Mâine o să rezolv problema cu poliţia locală. Le voi spune că ţi-am împrumutat Range Roverul meu.

- Bine, spuse ea şi scoase actul din geantă. Si dacă argumentul ăsta n-o să ţină, anunţă-mă. Voi merge să depun eu însămi mărturie la comisariatul din Oxford. Cred că o să ajung în oraş mâine pe la prânz.

Ea observă că în ochii lui întunecaţi se aprinde o scânteie de interes şi îşi muşcă buza de jos de necaz. Reuşise toată ziua să nu vorbească despre misiunea ei şi uită că, din neatenţie, desconspirase primul oraş din cele pe care urma să le viziteze pe parcursul anchetei sale. De aceea, încercă să mai dreagă puţin răul făcut.

- Da, mâine am de gând să vizitez Oxfordul şi mai ales câteva din colegiile sale. Mi s-a spus că nicăieri în altă parte nu se găsesc atât de multe vestigii din secolul XV.

- Aşa este. în afară de asta, Oxfordul fiind prin excelenţă un centru universitar, se mândreşte cu faptul că are un mare număr de librării şi biblioteci. Dacă doreşti, pot să-ţi recomand câteva de pe Brodd Street.

Se opri, nevrând nici el să lase să devieze discuţia spre

un subiect care putea privi în vreun fel sau altul tema cărţii lui. Si în plus, în momentul acela mai avea şi alte lucruri de făcut, decât să discute despre calităţile librăriilor din Oxford.

Natalie pur şi simplu îl fascina. Scriitorul o sorbea din ochi şi ar fi vrut să-i sărute fiecare din pistruii presăraţi în mod caraghios pe nasul ei cârn şi pe pometii obrajilor. Dumnezeule, ce mult îi plăcea femeia asta! îşi stăpânea încă de dimineaţă dorinţa de a o avea şi acum îi venea cu atât mai greu, cu cât în mai multe rânduri surprinsese în ochii ei verzi o flacără care pur şi simplu îl scosese din minţi. Avea de gând să n-o lase să plece fără măcar să-i simtă gustul buzelor. Da, numai să le atingă şi să-şi treacă degetele prin părul ei atât de mătăsos.

în momentul în care privirile li se întâlniră, el se ridică în picioare şi, ocolind biroul uriaş, se apropie încet de ea.

Natalie puse ceaşca goală pe tavă. Inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Avusese presimţirea că, mai devreme sau mai târziu, se va produce inevitabilul. Stiuse acest lucru încă din momentul în care li se întâlniseră privirile pe colina din faţa domeniului. Atunci îşi spusese în sinea ei că bărbatul acela trebuia să obţină totul de la viaţă. Si chiar în clipa aceea se simţise pregătită să-i ofere ceea ce îi cerea el.

Se simţi dezamăgită când îl văzu îndreptându-se brusc spre şemineu şi punând doi buşteni pe foc.

Atunci se ridică să plece.

Alex se întoarse, o privi şi străbătu din câţiva paşi distanţa dintre ei.

Ea nu făcu nici o mişcare, ca hipnotizată, simţindu-şi voinţa paralizată de uriaşa forţă virilă radiată de Alex.

în câteva clipe, faţa ei înfierbântată de emoţie se găsi aproape de a lui şi ea îi zâmbi în semn de supunere. Alex o strânse la piept şi buzele lui risipiră, mai întâi încet, o ploaie de săruturi pe obrajii şi pe fruntea ei. Apoi se abătu

nerăbdător asupra gurii ei, o muşcă şi o sărută.

La contactul cu buzele lui tari şi fierbinţi, Natalie simţea valuri de plăcere crescând în ea şi distrugând rămăşiţele de raţiune care mai existau în mintea ei copleşită de emoţie. Descoperea fără voia ei o mulţime de senzaţii ameţitoare în timp ce cu mâinile lui posesive, Alex îi mângâia umerii, ceafa şi spatele. Prin apăsarea buzelor o forţă să-şi deschidă gura.

Când li se atinseră limbile, un val uriaş de căldură i se răspândi prin tot trupul. Bărbatul acela reprezenta aventura vieţii ei şi sub presiunea dorinţei, nu-şi mai dorea altceva decât să i se dăruiască în întregime.

Alex ar fi vrut să prelungească plăcerea ameţitoare a acelui prim contact, dar era mult prea excitat ca să se mai mulţumească cu un simplu sărut. Bănuise dintotdeauna că roşcatele cu buze cărnoase ascundeau un temperament focos şi nu se înşelase deloc. Femeia care se lipea de trupul lui era ca un vulcan dezlănţuit. îi muşcă buzele, apoi îi antrenă buzele într-un joc erotic care îl aduse în pragul ameţelii. începu să-i desfacă nerăbdător nasturii bluzei, când simţi un miros de lână arsă care puse punct în mod brutal dorinţei care ajunsese la paroxism.

îi dădu drumul lui Natalie, făcu stânga-mprejur şi se năpusti spre şemineu. Ceva mai devreme, în graba lui de a o strânge mai repede în braţe, aruncase cei doi buşteni pe vatră fără să fie atent la echilibrul acestora, astfel încât unul din ei alunecase şi ardea acum pe marginea covorului.

Luă cleştele agăţat lângă vătrai şi reuşi să pună la loc lemnul în cămin. Apoi strivi cu călcâiul micile flăcări care mai dansau pe podea. împinse apoi fără grabă jăraticul în fundul vetrei şi propti solid buştenii deasupra lui.

Pe femeia aceasta seducătoare o va duce în patul lui, dar mai târziu. Acum, nu voia să forţeze lucrurile. Ştia că ea era de acord, dar dacă ar fi avut-o în seara aceea, a doua zi ar fi regretat amândoi, pentru că nici unul din ei nu

fusese pregătit pentru acel coup de foudre...

El oftă adânc, îşi recăpătă în cele din urmă controlul asupra lui însuşi şi se întoarse spre ea.

Natalie rămăsese în acelaşi loc, în faţa biroului, şi-l privea tulburată, cu ochii măriţi şi buzele încă umflate de forţa sărutului lui.

O mai dorea şi acum, dar numai ca pe un fruct oprit pe care îl mănânci din ochi la început, înainte de a-l devora. în clipa aceea, îşi propuse să-l savureze pe îndelete. Cunoştea itinerarul ei şi ştia că ar putea să meargă la ea când voia. Aşteptarea nu reprezenta o tortură rafinată, dar în prima noapte în care o va petrece cu Natalie, Alex îşi propuse să facă o călătorie erotică pe care n-o va uita niciodată.

- Co. covorul, îngăimă ea revenind cu picioarele pe pământ. El făcu un gest nepăsător.

- S-au pârlit câteva franjuri. Linişteşte-te, nu e nimic grav.

Natalie se întrebă dacă nu cumva uitase scenele petrecute mai
devreme. Simţise nişte senzaţii care o lăsaseră buimacă, dar Alex, cel puţin în aparenţă, nu căzuse pradă unor asemenea emoţii. sau poate nu le dăduse nici o importanţă. Părea atât de senin şi relaxat! De aici trase concluzia că pentru el mângâierile şi săruturile nu erau decât un joc, o plăcere de donjuan obişnuit cu vicleşugurile seducţiei. Ameţită de gesturile lui, se lăsase păcălită cu o naivitate de neiertat.

- Curând se va lăsa noaptea, observă Alex. Ar fi mai înţelept să te conduc la hotel.

Ea ridică mândră capul.

- Nu te deranja. Pot foarte bine să mă întorc şi singură în sat.

- Dar nu.

- Te rog, Alex. Ziua a fost foarte plăcută, dar am

senzaţia că te-am făcut să pierzi timp preţios. De aceea, vreau să ne despărţim acum. îmi va face foarte bine să merg puţin pe jos.

El o conduse până la poarta domeniului. Natalie simţea că are obrajii în flăcări şi spera totuşi ca nimic să nu trădeze dezamăgirea ce pusese stăpânire pe ea. Pentru a-şi mai da puţin curaj, îşi spunea în sinea ei că suferinţa îi era provocată numai de orgoliul său rănit.

De ce oare Alex o respinsese după ce o îmbrăţişase? Evident că nu trebuia să-şi lase conacul să se facă scrum, dar după ce stinsese focul, de ce se arătase atât de distant? îşi dăduse seama poate prea târziu, că n-avea de-a face cu o femeie graţioasă? Poate nu-i plăceau decât fete tip manechin, cu pieptul plat şi fără un gram în plus pe şolduri?

în momentul în care se despărţeau, apăru doamna Walter la volanul unui mic Fiat.

- Mă duc să fac nişte cumpărături în sat. Vreţi să vă iau cu mine? îi propuse ea Nataliei după ce coborî să deschidă poarta domeniului.

îi venea greu s-o refuze. Natalie acceptă şi, în timp ce intendenta închidea poarta, ea deschise portiera şi se instală pe locul din stânga.

Alex se înclină politicos în faţa ei, fără să-i întindă mâna, aşa cum ar fi făcut un american.

- Vrei să iei mâine masa cu mine? îi propuse el.

Ea clipi des din ochi, nedumerită. Ce-o fi oare în capul lui? Stia că a doua zi îşi va începe ancheta la peste cincizeci de kilometri distanţă de Foxfoot. Ceva mai devreme, îi demonstrase în mod tacit că nu-i plăcea de ea. Atunci, de ce voia s-o revadă?

Ea îl privi cu un aer sfidător.

- Plec din Foxfoot mâine dimineaţă. De ce să luăm masa de prânz împreună?

- Pentru simplul motiv că îmi face plăcere să stau la

taifas cu tine, îi răspunse el.

Alex constată cu satisfacţie că nu mai avea o figură speriată. Prefera s-o vadă într-o atitudine belicoasă, cu o expresie provocatoare în ochii ei ca smaraldul.

Ca să se răzbune pentru umilinţa îndurată, Natalie era gata să-i răspundă că plăcerea nu era şi de partea ei, dar se abţinu la timp. Furia era un rău sfetnic şi sub influenţa acesteia risca să rostească nişte vorbe pe care nu le gândea cu adevărat. Se hotărî deci să adopte o atitudine care nu o caracteriza de obicei, dar al cărei rafinament corespundea politeţei reci a englezului.

- Mi-ar plăcea tare mult, dragă prietene, să luăm masa împreună, dar, din nefericire, nu ştiu unde voi fi mâine la ora prânzului.

Alex se încruntă uşor. De unde până unde la ea tonul ăsta brusc afectat, care nu se potrivea deloc cu sinceritatea ei obişnuită? Ceea ce aprecia la ea era şi spontanietatea ei înviorătoare prin care se deosebea de fanii lui fandosiţi.

Pe când ea se instală lângă doamna Walter, el îi dădu numele şi adresa unui restaurant. Chiar dacă va refuza să se ducă acolo, el cunoştea atât de bine Oxfordul, încât în cele din urmă va reuşi să dea de ea.

Fiecare cu vânătoarea lui, îşi spuse el cu o ironie rece.

Capitolul 5

Chiar şi atunci când călătorea, Natalie nu renunţa la partida ei matinală de jogging, cu atât mai mult cu cât alergarea prin Foxfoot şi împrejurimile lui nu era o corvoadă, ci o încântare. O arteră a şoselei naţionale apăra oraşul de o circulaţie prea intensă.

Ziua se anunţa caldă şi însorită. Tânăra se întorcea la Foxfoot pe un drumeag pustiu, când auzi în spatele ei un zgomot de motor. Fără să se oprească din alergat, se întoarse şi zări o berlină mare, cu geamuri fumurii care, încălcând toate regulamentele, circula cu viteză pe. partea dreaptă a şoselei.

Pentru a-l evita în ultima secundă, Natalie n-avu încotro şi se aruncă într-o groapă de pe marginea drumului. Bolidul trecu în trombă pe lângă ea, şi, dat fiind că acesta intrase destul de mult pe partea pietonală care nu era asfaltată, lăsă în urma lui un nor gros de praf.

înainte să se ridice de jos, Natalie nu auzi decât ciripitul păsărelelor care tulburau din nou liniştea dimprejur. Atunci se strădui să-şi smulgă jacheta din mărăcinii care se agăţaseră de ea. Era clar că Alex nu era singurul şofer nepriceput din zonă. Dar el, cel puţin, îşi spuse Natalie furioasă, circula numai pe partea stângă.

Atunci când căzuse, se lovise cu genunchiul drept de un pietroi astfel că merse şchiopătând până la podul din piatră cenuşie de peste râu. Ca să-şi mai revină după şocul suferit mai devreme, se sprijini cu coatele de parapet şi privi cum curge apa pe sub ea, o apă atât de limpede, încât se zăreau cu uşurinţă ierburile şi pietrele de pe fundul râului.

Natalie îşi spuse că, dacă făceai abstracţie de şoferii cam sonaţi din zonă, Foxfoot putea fi considerat un sat plin de farmec. Se simţea atât de bine în târgul acela de provincie, încât îi părea rău că trebuia să-l părăsească.

Când ajunse în camera ei, dat fiind că încă era nervoasă din pricina aroganţei scriitorului, încercă să se gândească la altceva, alcătuindu-şi planul de bătaie pentru a doua zi.

Probele pe care i le trimisese editura constau numai într-o serie de cinci gravuri destinate să ilustreze cartea. Pentru a-i uşura sarcina, pe spatele primelor trei planşe era însemnat oraşul sau regiunea în care trebuia să caute cheia desenelor.

Natalie va începe cercetările la Oxford, apoi se va duce la Edinburg şi în Cumbria, în Districtul Lacurilor. Ultimele două gravuri erau foarte misterioase şi nu purtau nici o însemnare.

Indicaţiile referitoare la primele cercetări erau succinte şi confuze. Trebuia să descâlcească semnificaţia unei imagini care reprezenta un olar care stătea noaptea în atelierul lui, aşezat în faţa unei mese de lucru. Uşa încăperii era deschisă şi afară se vedea o grădină în care se distingea clar un cadran solar. Pe cerul întunecat se puteau zări o mulţime de stele.

în spatele meşterului, stăteau aliniate pe o etajeră mai multe obiecte din ceramică. La picioarele lui erau şase animale: un câine, un motan, o veveriţă, o nevăstuică, un iepure şi o maimuţă aflate în libertate şi care păreau să trăiască în bună înţelegere. în fundul camerei se găsea o masă rotundă pe care se afla o sabie.

Timp de două ore, Natalie încercase să găsească cheia acelei ghicitori, dar totul fusese în zadar. Oare nu-i mergea mintea din cauză că Alex continua să o obsedeze?

Se duse la culcare şi toată noaptea amintirile dulci-amare din ziua petrecută în compania scriitorului o chinuiră, împiedicând-o să se odihnească.

în dimineaţa aceea, joggingul îi întărise muşchii şi-i luminase mintea. Acum se simţea în stare să judece limpede şi să-şi vadă de treabă fără să se mai gândească permanent la Alex.

După ce îşi fricţionă uşor genunchiul dureros, aruncă o ultimă privire spre apa limpede care ţâşnea din stâncă, apoi o luă spre drumul de întoarcere spre han.

După ce făcu un duş, se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou şi hanoracul galben şi îşi prinse părul la ceafă într-un fileu, Natalie era gata să pornească din nou la drum.

înainte să iasă din cameră, întinse pentru ultima oară pe pat gravura referitoare la Oxford şi încercă să-i descifreze înţelesul.

Tânăra cunoştea regulile jocului. La fiecare oprire, trebuia să reconstituie un cuvânt, un proverb sau o propoziţie. La sfârşitul lungii ei anchete, puse cap la cap sau îmbinându-se între ele ca piesele unui joc de puzzle, indiciile găsite trebuia să-i dezvăluie locul şi poate chiar natura comorii. Mai ştia şi că adesea desenele conţineau nişte capcane greu de descoperit. De asemenea, prima imagine putea conţine multe indicii care nu-i puteau folosi decât la sfârşitul traseului.

Când studiase prima imagine, nu-i atrăsese nimic atenţia. Ştia că nu trebuia să se aştepte ca munca să fie prea uşoară, dar de obicei, datorită perspicacităţii ei, reuşea să dezlege cât ai clipi careurile cele mai complicate.

în cazul de faţă, două ciudăţenii meritau un studiu mai aprofundat. Din moment ce era clar că olarul lucra noaptea, de ce era necesar un cadran solar? Tipul ăsta de ceasornic nu-i folosea la nimic. Şi animalele acelea aflate în libertate de ce nu se sfâşiau între ele? Voise oare autorul să sugereze existenţa unui fel de adăpost pentru animale, cum ar fi de exemplu o grădină zoologică?

Natalie se hotărî să nu ia în seamă masa rotundă şi sabia care, după toate aparenţele, evocau legenda regelui Arthur. Primul lucru pe care îl va face când va ajunge la Oxford va fi o vizită la o agenţie de turism. în felul acesta, va afla dacă oraşul avea vreun cadran solar sau o grădină

zoologică.

Două ore mai târziu, după ce îşi lăsase maşina în parcarea din afara Oxfordului, Natalie bătea străzile oraşului cu treizeci şi patru de colegii. Avea impresia că se plimbă printr-un oraş-muzeu încremenit în timp şi dominat de turlele numeroaselor lui clopotniţe. Nu existau clădiri înalte, ci nişte imobile cu aspect aristocratic construite în stilul gotic şi clasic, cu proporţii armonioase. La câţiva metri de agenţia de turism, Natalie se opri câteva clipe pentru a contempla o turlă de biserică ce avea în vârf o figură alegorică impunătoare care bătea într-un clopot la fiecare sfert de oră. Funcţionara de la agenţie îi spuse că turla reprezenta de fapt ceea ce mai rămăsese dintr-o biserică din secolul XIII. Natalie îi ceru o listă cu cadranele solare din Oxford.

Fata blondă din spatele ghişeului acoperit de pliante publicitare nu păru mirată de cererea tinerei. Ea se întoarse, scoase câteva broşuri dintr-un raft şi i le întinse.

Natalie se uită repede prin ele şi spuse mirată:

- Mi-aţi dat nişte materiale documentare despre colegiile din oraş, dar eu n-am cerut aşa ceva. Eu vreau să ştiu unde sunt amplasate cadranele solare.

- Stiu că unele colegii au câte un cadran în grădina lor. Le veţi descoperi vizitând oraşul, dar acestea nu sunt deschise decât după-amiaza.

- Si grădina zoologică?

- La Oxford nu există nici o astfel de grădină. în schimb, avem cea mai veche grădină botanică din Anglia care este deschisă de la nouă la şaptesprezece, fără pauză.

Uşor dezamăgită, căci acum se întreba dacă nu cumva făcea o greşeală neluând în considerare decât ciudăţeniile desenului, Natalie ieşi din agfenţie cu un plan al oraşului şi o grămadă de pliante turistice. Funcţionara o sfătuise să facă o vizită la Bodleian Library, una din bibliotecile cele mai vechi şi mai importante din lume, unde va găsi tot ce o

interesa referitor la istoria Oxfordului.

Natalie se îndreptă spre un părculeţ din apropierea bibliotecii. Se aşeză pe prima bancă liberă şi, după ce studie îndelung broşurile, se hotărî să-şi înceapă ancheta printr-o vizită la grădina botanică, unde găsi primul cadran solar, pe malul celălalt al pârâului care traversa parcul.

Văzut de la distanţă, acesta nu semăna deloc cu cel din desen. Tocmai se pregătea să se ducă să-l vadă mai de aproape, când auzi o voce cunoscută în spatele ei.

- Ceasul de la Carfax Town a sunat de douăsprezece. Ai uitat că aveam întâlnire?

Natalie se felicită că nici măcar nu tresărise la auzul glasului lui. Ignorându-l intenţionat pe bărbatul din cauza căruia îşi pierduse somnul, ea privea fix la un punct de pe celălalt mal al pârâului.

- Ce preferi? continuă Alex în spatele ei. O paella, o supă chinezească sau un escalop de vită a la francaise? Dat fiind că n-ai ţinut cont de adresa pe care ţi-am dat-o, îţi propun altele. Foarte aproape de aici sunt câteva restaurante mici cu un anumit specific. Putem alege unul din ele pentru a lua masa de prânz împreună.

Natalie se întoarse încet spre el şi îl privi lung. îmbrăcat într-un costum din lână bej puţin cam uzat, dar pe care îl purta cu un aer princiar, Alex îi zâmbea. Ochii lui căprui cu nuanţe aurii erau plini de răutate.

Cu toate că se hotărâse să-l alunge din gândurile ei, în cele din urmă revederea cu el i se păru mai degrabă plăcută. Deşi era plină de resentimente faţă de el, Natalie se hotărî să-i accepte invitaţia. El
o prinse de braţ şi o conduse spre ieşirea din parc.

- Cum m-ai găsit? se miră ea.

- N-a fost prea greu. Voiam să te văd. Mai avem încă multe să ne spunem

Când îi atinse braţul, Natalie se simţi din nou tulburată, dar, dat fiind că nu-l iertase pe Alex pentru atitudinea lui

dispreţuitoare din ziua trecută, acum se simţea suficient de puternică pentru a face faţă emoţiilor pe care i le stârnea.

în definitiv, ce risca dacă accepta să ia masa cu el?

Intrară într-un restaurant italian ferit de forfota maşinilor şi turiştilor. Mesele erau aşezate sub nişte umbrele mari, pe o terasă situată chiar în faţa unui bulevard mare care cobora spre fluviu.

- E Tamisa?

- Da, dar la Oxford studenţii au numit-o întotdeauna Isis. Ghici din ce cauză!

Aleseră o masă de la marginea terasei. Chelnerii erau amabili şi mâncarea apetisantă. Alex comandă peşte şi vin roşu.

- Ce mai vrei să ştii despre mine? îl întrebă Natalie ceva mai târziu, jucându-se cu furculiţa în spaghete. Cred că ţi-am spus tot despre viaţa mea la Boston şi, dat fiind că nici unul din noi nu avem intenţia dă aducem în discuţie motivele care m-au adus în Anglia, nu prea văd ce aş mai putea să-ţi povestesc. cu excepţia necazurilor mele, desigur, despre care nu vreau să vorbesc.

- Necazuri? Ce fel de necazuri?

- Mai şi întrebi! îi răspunse ea cu o voce dintre cele mai aspre. De ce ai venit după mine la Oxford din moment ce ieri abia aşteptai să scapi de mine?

Ea sorbi o înghiţitură de vin şi îl privi pe deasupra paharului, aşteptând un răspuns care întârzia să vină.

Enervată de faptul că îl vedea stând atât de liniştit, insistă:

- Mai întâi m-ai sărutat şi apoi m-ai respins ca şi când nu ţi-ar fi plăcut de mine. Doar dacă.

Mai sorbi o înghiţitură de vin înainte de a termina propoziţia:

- Doar dacă n-ai venit după mine ca să mă împiedici să mă apuc de treabă.

Alex se uită la ea supărat. Situaţia devenise

stânjenitoare. Se întreba de ce îl acuzase Natalie că o respinsese din moment ce el nu voise decât să respecte convenienţele. încercă să vadă scena respectivă din punctul ei de vedere, dar nu găsi nici un motiv ca să se simtă vinovat. Si acum, prin atitudinea ei sinceră, aproape brutală, îl punea la zid şi îl soma să se explice într-un loc total nepotrivit pentru a-i face confidenţe.

Se uită în jurul lui. Din fericire, cele câteva mese ocupate se găseau destul de departe de a lor. Nici o ureche indiscretă nu putea să audă ce vorbeau.

îşi împinse farfuria plină pe jumătate cu canelloni, sorbi ultima picătură de vin din pahar şi îi răspunse:

- Ce interes aş avea să te împiedic să-ţi faci datoria? Pe de altă parte vorbeşti cu un fel de tristeţe despre ceea ce s-a petrecut aseară. De fapt, m-am gândit că trebuia să ne despărţim până când nu era prea târziu.

- Ce vrei să spui?

- Ştii foarte bine, Natalie. Ca şi mine, ai simţit şi tu farmecul acelor clipe, dar şi pericolul care ne păştea. M-am gândit că ar fi mai înţelept să mai aşteptăm puţin.

- N-ai spus nimic despre nici o aşteptare, protestă ea. Mi-ai retezat-o scurt, spunându-mi că ar fi mai bine să plec. Dat fiind că nu mă pricep să-ţi citesc gândurile, m-am simţit respinsă.

El întinse mâna pe deasupra mesei şi o prinse rapid de încheietura mâinii, protestând:

- Eu să te resping, când de fapt te doresc mai mult decât orice pe lume? M-am gândit toată noaptea la tine şi de dimineaţă n-am avut decât un singur gând, acela de a te revedea.

Vocea lui reţinută, dar şi emoţionată, provoca frisoane în trupul tinerei femei. Ea îi întâlni privirea înflăcărată şi se simţi răvăşită, dar fără să fie convinsă de sinceritatea lui. Cum putea să ţină atât de mult la ea din moment ce se cunoşteau numai de două zile?

Faptul că încă de la prima întâlnire se simţea ca lovită de trăsnet
i se părea absolut normal. Niciodată până atunci nu se aflase în prezenţa unui bărbat care să aibă o asemenea putere de seducţie. Dar Alex era un donjuan şi Natalie, dominată de complexe, nu se credea în stare să stârnească interesul unui bărbat decât pentru o aventură trecătoare. Cum ar putea să vrăjească un scriitor celebru adulat de mii de fani?

Nu, refuza categoric să creadă în sinceritatea unei asemenea declaraţii. Ca maestru al stilului, el nu acorda aceeaşi valoare cuvintelor ca Natalie. în consecinţă, trebuia să le ia drept nişte focuri de artificii strălucitoare, dar care se sting foarte repede.

Si cu toate astea, mărturisirea lui Alex o lăsase fără grai. Pentru prima oară, şi spre marea ei derută, nu-i venea în minte nici o replică potrivită. Era clar că nu putea să-i spună că şi ea simţea o plăcere tulburătoare atunci când era lângă el!

Pentru a nu lăsa să se vadă cât era de emoţionată, Natalie îşi plecă ochii şi-şi eliberă încet încheietura mâinii.

- Să aştept, ce să aştept? şopti ea. Nu rămân în Oxford decât două-trei zile şi.

Când apăru chelnerul cu meniul de desert în mână, ea se opri. După ce alese fiecare prăjitura dorită şi acesta plecă de la masa lor, Alex o întrebă pe Natalie la ce hotel trăsese.

Alex îi ură succes la treabă şi în modul cel mai firesc cu putinţă, mai adăugă:

- Voi veni diseară la ora opt la restaurantul hotelului „Victoria“. Vom lua masa de seară împreună.

Ea îl privi uluită, deschise gura să protesteze, dar în cele din urmă nu spuse nimic, jurându-şi în sinea ei să nu mai pună piciorul în acel hotel. Pe toată durata servirii mesei, se străduise să-şi domine emoţia. Era un exerciţiu

excitant, dar şi epuizant. Prefera să nu mai treacă printr-o asemenea experienţă.

Stând pe terasă, Alex o văzu dispărând în mulţime. Plăti apoi nota şi, fără să se grăbească, plecă şi el de la restaurant.

Nu era deloc îngrijorat. în dimineaţa aceea, hanoracul galben pe care îl purta Natalie îi fusese de mare ajutor pentru a o urmări pe străzile din Oxford. Ceva mai devreme, ea îi spusese că voia să viziteze catedrale. Singura grijă a lui Alex era de a acţiona discret, pentru a nu fi observat.

Natalie nu-şi imaginase că atât de mulţi turişti, de toate naţionalităţile, se interesau de colegiile din Oxford. Patru ore mai târziu, studie rezultatele obţinute după prima zi de anchetă. Vizitase zece colegii şi constatase că cinci din ele aveau câte un cadran solar, dar nici unul nu semăna cu cel din desen.

Sătulă să tot bată pasul pe loc în muzeele acelea locuite cărora englezii le spuneau colegii, Natalie se hotărî să pună punct unei anchete inutile. Se mai amestecă totuşi pentru ultima oară printre membrii unui grup de turişti exuberanţi. Colegiul acela avea cel puţin meritul că se afla foarte aproape de parcarea unde îşi lăsase maşina.

Intră într-o grădină încântătoare şi descoperi cel de-al şaselea cadran solar. Ghidul spuse că gnomonul fusese sculptat în secolul al XVI-lea.

Natalie tocmai se pregătea să întrebe ce era un gnomon, când unul din turişti îmbrăcat în şort şi bascheţi şi vorbind o engleză cu un pronunţat accent din Brooklyn, îi luă vorba din gură.

Pe un ton arogant şi uşor dispreţuitor, ca şi când întrebarea venise din partea unui elev retardat mintal, ghidul le spuse că un gnomon nu era altceva decât fleşa care-şi proiectează umbra pe cadranul solar. După ce fu făcută această precizare, Natalie studie cu atenţie opera

de artă, dar constată că gnomonul respectiv nu era cel reprezentat în gravură.

Natalie ieşi dezamăgită din colegiu înainte de terminarea vizitei. După ce cumpără o carte în care se relata istoria Oxfordului de la fondarea lui în secolul al XII-lea, se întoarse la maşina ei spunându-şi că ancheta începe sub auspicii rele. Singurul moment emoţionant al zilei fusese acela când luase masa în compania lui Alex.

Când îşi aminti de ochii lui negri şi vocea caldă, simţi cum i se înfierbântă sângele în vene. Dar Alex era un ins imposibil pe care se hotărâse să şi-l alunge pentru totdeauna din minte, şi până atunci chiar reuşise s-o facă. De când se despărţise de scriitor la restaurant, nu se ocupase decât de ancheta ei. în felul acesta va continua să urmeze, fără nici o abatere, drumul renunţării. Pentru început trebuia să plece de la hotelul „Victoria“ şi să-şi caute un altul pentru a-şi petrece noaptea. înainte să iasă din parcare, consultă una din broşurile pe care le luase de dimineaţă de la agenţia de turism. Se opri la un hotel situat în afara oraşului. „Park House“ avea o stea în plus faţă de „Victoria“, piscină şi două restaurante, dintre care unul era condus de un bucătar francez.

La naiba cu zgârcenia! îşi spuse ea fără să ezite. Acolo cel puţin va avea liniştea necesară pentru a putea să reflecteze la informaţiile pe care le adunase pe parcursul vizitei.

Văzuse şase cadrane solare şi nici unul nu semăna cu cel pe care îl căuta! Hotărât lucru, în ziua aceea norocul o ocolea.

Si era în continuare urmărită de ghinion! Să traversezi Oxfordul la volanul unei maşini la ora şase seara era o treabă infernală. în cele din urmă opri maşina în faţa verandei cu coloane a hotelului. Gândindu-se la eventualitatea că poate nu găseşte nici o cameră liberă, nu-şi luă decât geanta şi lăsă valizele în portbagaj.

Dar se părea că de data asta avea noroc. La recepţie, i se oferi un apartament cu un mic salon, baie şi balcon, care se eliberase ca urmare a unei anulări a rezervării. Simţea că visează!

Natalie îşi ţinu respiraţia şi sări din patul în care se odihnea după ce-şi aranjase obiectele de toaletă în baie şi-şi pusese câteva haine pe umeraşele din dulap. îi venise o idee pe care trebuia neapărat s-o noteze în laptopul ei.

Pe parcursul peregrinărilor prin Oxford, căutase un anumit tip de cadran solar. Dar poate că scriitorul voise să concentreze atenţia cititorului asupra cadranelor solare în general. înseamnă că anchetatorul trebuia să nu reţină decât numele grecesc al fleşei care îşi proiectează umbra asupra suprafeţei plane pe care sunt indicate orele.

Studie încă o dată desenul. Lumina care venea din atelier făcea să lucească în partea exterioară acestuia, acele cadranului. Era un gnomon foarte simplu.

Simţind că se află pe calea cea bună, Natalie scrise pe laptop cuvântul care îi îmbogăţise vocabularul, căruia îi mai adăugă şi nişte sinonime: tijă sau ac. Poate că mai târziu va găsi o explicaţie nouă pentru aceste cuvinte.

Trecând de la o idee la alta, se uită la mulţimea de animale care se găsea la picioarele olarului. Unde putea fi adunată o asemenea menajerie? într-o grădină zoologică, desigur, dar genul ăsta de rezervaţie nu exista în Oxford.

Atunci să fie vorba despre un muzeu de ştiinţele naturii? se gândi Natalie. Acolo speciile fiind împăiate, nu mai riscau să se sfâşie între ele.

Natalie scrise „muzeu“. în definitiv, poate că Alex făcuse o pasiune pentru cuvintele de origine greacă sau latină. în orice caz, avea o minte întortocheată şi dacă şi restul jocului va fi la fel de complicat ca şi enigma referitoare la Oxford, va trebui să-şi stoarcă mult creierii pentru a-i da de capăt.

După ce mai adăugă pe dischetă câteva comentarii

personale, Natalie închise laptopul. Avea intenţia să-l sune pe omul de legătură pe care i-l impusese editura. Domnul Stanhope trebuia să fie ţinut la curent aproape zilnic despre evoluţia descoperirilor ei.

Când întinse mâna după receptorul telefonului, aparatul începu să sune.

Cine putea s-o caute la ora aceea? Nimeni, nici măcar Liz nu ştia că îşi schimbase hotelul.

Primul ei reflex fu acela de a nu răspunde dar, mânată de curiozitate, ridică receptorul. La capătul celălalt al firului auzi vocea centralistei de la „Parck House“.

- Domnişoară Tracy, a sunat domnul Garrick pentru a vă anunţa că va întârzia o jumătate de oră. Aveţi masa rezervată la restaurantul franţuzesc.

După ce îi transmise mesajul, centralista închise.

Paralizată de uimire, Natalie se încruntă. La început se enervă, dar aproape imediat un val uriaş de plăcere îi alungă proasta dispoziţie. Inima începu să-i bată nebuneşte şi se surprinse că fredona veselă un refren la modă.

Capitolul 6

Stanhope ascultă cu atenţie raportul lui Ned Murdock, apoi, după ce îl sfătui pe complicele lui să-şi continue activitatea de filaj, puse receptorul la loc cu mâna tremurând.

Traversă biroul, deschise dulapul care ascundea rezerva lui de băuturi şi-şi turnă un whisky dublu. Fu necesar să se tempereze pentru a nu da dintr-o dată peste cap conţinutul paharului.

Căuta zadarnic o explicaţie verosimilă pentru comportamentul lui Alexander Garrick. De ce o urmărea scriitorul pe domnişoara Tracy? După informaţiile lui, adunate cu câteva săptămâni în urmă de editură, Garrick era un gentleman tipic britanic, rezervat, distant, convenţional şi foarte stăpân pe sine însuşi. Pe lângă asta, după ce trăsese de limbă personalul de la „Parck House“, Murdock aflase că scriitorul se pregătea să-şi petreacă seara împreună cu tânăra americancă.

De ce făcea asta? Ce urmărea Garrick? Voia oare să oprească ancheta? Avea vreun motiv anume ca enigma să nu fie dezlegată prea repede?

Stanhope înclina spre această din urmă ipoteză după ce auzise despre săpuneala zdravănă de care avusese parte conducerea editurii din partea lui. După cum se zvonise, Garrick se opusese vehement iniţiativei vicepreşedintelui de a testa intriga cărţii.
Ameninţase chiar că-şi va retrage manuscrisul, dar contractul fusese semnat şi era prea târziu ca vreuna din părţi să mai revină asupra hotărârii iniţiale.

Deodată, în sufletul lui Stanhope se strecură îndoiala şi individul simţi cum fruntea i se umple de broboane de transpiraţie.

Si dacă, dimpotrivă, din spirit de provocare, scriitorul îşi pusese în minte să colaboreze cu anchetatoarea pentru a o

ajuta să dezlege enigmele?

Dar atunci, dacă acesta era planul lui, de ce, în loc să se joace de-a v-aţi ascunselea cu ea, n-o însoţea pur şi simplu pe domnişoara Tracy?

Pe Stanhope îl măcina nesiguranţa. Pericolul îmbrăca o formă vicleană, imprecisă şi nu ştia în ce fel să lupte cu el. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă lui Murdoch i-ar fi reuşit prima încercare de a o lichida pe individa aceea nesuferită! De obicei era mai îndemânatic sau poate încă nu se măsurase până atunci cu un adversar de o asemenea anvergură?

Stanhope căzu pe gânduri. Trebuia oare să-şi schimbe planurile şi să împiedice orice complicitate dintre Garrick şi directoarea firmei „Indiscretul“? Stanhope nu fusese niciodată un om prea răbdător. Oricum, era presat de timp şi trebuia să acţioneze repede. De altfel, tocmai din cauză că nu vrusese să aştepte încasarea beneficiilor uriaşe pe care le-ar fi înregistrat cu siguranţă publicarea cărţii „Spre El Dorado“ intrase în încurcătura asta. Se autoservise din fondurile editurii înainte chiar de apariţia cărţii pe piaţă.

Se aşeză la birou, îşi termină paharul de wisky şi se hotărî să-l sune din nou pe Murdoch.

***

Natalie se învârtea prin faţa oglinzii de pe peretele băii. Ce bună idee avusese Liz să-i completeze garderoba cu câteva ţinute elegante!

- Spre deosebire de majoritatea compatrioţilor noştri, englezii se schimbă pentru masa de seară, îi spusese secretara ei. La Londra, la Edinburg sau prin alte părţi, ai fi în stare să apari seara în blugi şi adidaşi într-un restaurant. De aceea, te rog ca măcar o dată să faci un efort.

Şi acum, Natalie era bucuroasă că înainte să plece se lăsase ademenită de acest costum tricotat din mătase de culoare verde deschis. Tocurile pantofilor de seară o făceau să pară mai înaltă. Folosind o mulţime de ace de

păr, îşi strânse coama deasă în creştetul capului, după moda sfârşitului de secol, într-un coc din care ieşeau doar câteva şuviţe aranjate cu măiestrie.

După o oră de spaimă şi nerăbdare, acum când îşi vedea imaginea atrăgătoare în oglindă, Natalie se simţea fericită. Nu avea pretenţia să-l lase cu gura căscată pe un bărbat care probabil era obişnuit să dea târcoale unor femei splendide, dar măcar, pentru propria ei plăcere, sigură pe ea, se va mişca în voie în mijlocul elegantei clientele a sălii de bal.

în momentul acela reuşise să uite până şi motivul venirii ei în Anglia. Jocul de puzzle care trebuia reconstituit reprezenta ultima ei grijă şi inima începuse să-i bată cu putere numai la gândul că va petrece din nou câteva ore cu un bărbat cultivat şi frumos ca un zeu. De data asta va încerca să-şi stăpânească emoţiile produse de atracţia fizică pe care o simţea faţă de el. Situându-se pe poziţii de forţă, va folosi în beneficiul ei fluidul de senzualitate care încă de la prima întâlnire începuse să circule între ei; dar în loc să se lase sedusă, va trece în clanul seducătorilor şi va conduce jocul cum va vrea ea, stăpânindu-şi tulburarea, extrem de plăcută, dar obositoare, produsă de dorinţă.

îşi spunea în sinea ei că nu era vorba decât de o cină, de o ultimă seară petrecută împreună. Mâine dimineaţă, sau cel mai târziu după-amiază, va pleca din Oxford spre alte localităţi mai îndepărtate de Foxfoot, unde îl va uita cu destulă uşurinţă pe Alex.

După ce aruncă o privire ceasului deşteptător de pe noptieră, constată că mai dispune de încă o jumătate de oră de libertate, aşa că se hotărî s-o sune pe Liz.

La auzul vocii secretarei ei, Natalie reveni imediat la preocupările ei de director de firmă. O întrebă pe Liz cum merge treaba la agenţie. Liz o anunţă că doamna Wilkins îşi rătăcise din nou ceasul.

- Si l-aţi găsit? o întrebă Natalie, amuzată.

- Da, în coşul cu rufe murdare. Cred că bătrâna noastră doamnă îl ascunde înadins cu scopul de a o determina pe vreuna din noi să mergem la ea. Simte nevoia să vorbească despre micile ei necazuri de femeie superbogată şi singură. Având o fire cam bârfitoare, s-a înconjurat numai de falşi prieteni care o ridică în slăvi în speranţa de a scoate de la ea cel mai mare profit. Noi două, în schimb, nu-i spunem decât adevărul, desigur, în mod foarte politicos, dar fără s-o măgulim, şi probabil că bătrâna ne apreciază sinceritatea.

Natalie o lăudă pe Liz pentru că era un atât de fin psiholog, apoi o întrebă câţi clienţi noi se prezentaseră la agenţie.

- Dar n-ai plecat decât de trei zile, Natalie.

- E adevărat, dar am impresia că parcă au trecut câţiva ani de când am plecat din Boston.

-Ai reuşit să te întâlneşti cu celebrul autor a cărui viitoare carte a pus pe jar editura Dempsey Press?

- Cu cine, cu Alex?

Natalie îşi muşcă limba de necaz. Era prea târziu! Diminutivul îi scăpase deja, dar continuă foarte rapid:

- ... Da, sigur că da. L-am întâlnit şi ieri chiar ne-am petrecut ziua împreună, vizitând frumuseţile Midlandsului.

- Excelent! exclamă Liz. E la fel de frumos ca în fotografii? Ce culoare au ochii lui?

- Sunt negri cu reflexe aurii, dar te sfătuiesc să nu mai baţi câmpii pe tema asta dacă nu vrei să-i spun lui Darrin că ai o anumită slăbiciune pentru bărbaţii cu ochi de culoare închisă.

- Darrin nu-şi va face griji atâta vreme cât mă va despărţi oceanul de Alex al tău.

- Nu e Alex „al meu“, o corectă imediat Natalie pe un ton aspru.

- Nu trebuie să fii atât de categorică! Nimeni nu poate să prevadă viitorul, nici măcar femeia cea mai perspicace

din toată Noua Anglie!

Natalie se hotărî să nu ia în seamă avertismentul lui Liz şi discutară în continuare despre jocul de puzzle şi investigaţiile ei de la Oxford. Liz fu de acord cu concluziile trase de Natalie şi o sfătui să se intereseze şi la atelierele de olărit. După părerea ei, autorul nu alesese întâmplător drept cadru al desenului său atelierul unui olar. Natalie îi mulţumi şi promise să o sune din nou a doua zi, înainte să plece din Oxford.

Bostonul, agenţia, doamna Wilkins şi chiar Liz îi păreau deja la ani-lumină distanţă de „Park House“. Se grăbi să şi le scoată pe toate din minte şi se întoarse în baie ca să-şi mai retuşeze puţin machiajul înainte de a pleca spre restaurant.

***

Restaurantul cu specific franţuzesc era despărţit de hotel printr-o piscină în aer liber şi un spaţiu destinat jocului.

Contrar temerilor ei, când îl revăzu pe Alex, Nataliei nici nu i se umeziră mâinile şi nici nu i se acceleră pulsul. Se salutară ca nişte vechi prieteni, fără să-şi spună decât banalităţi. Explicaţiile vor veni mai târziu.

în atmosfera rafinată a restaurantului, Natalie savura pe îndelete crema de somon cu gust de mărar. E adevărat că, atunci când întâlnea privirea întunecată a lui Alex, regăsea intactă emoţia care o tulbura încă de când se cunoscuseră, dar se simţea stăpână pe situaţie.

Când intrară în restaurant, toate capetele se întoarseră spre ei. Alex arăta splendid în smoching şi, pentru prima oară în viaţa ei, dat fiind că uitase de kilogramele în plus, Natalie păşi în salon cu un aer hotărât, sigură pe frumuseţea şi eleganţa ei.

Le fusese rezervată o măsuţă rotundă. Ea tocmai sfârşise de mâncat crema de somon când deodată Alex se aplecă spre ea.

- Eşti o femeie splendidă, te ador, îi şopti el.

- Taci din gură, altfel o să roşesc, îi răspunse ea în şoaptă.

Voise să facă o glumă, dar simţi deodată cum un val de căldură
îi aduse roşeaţa în obraji. Spre marea ei nemulţumire, încă din adolescenţă păstrase obişnuinţa de a se înroşi la faţă, lucru de care ar fi trebuit să se teamă.

Pierzându-şi imediat siguranţa de sine, sorbi o înghiţitură de vin, se înecă, tuşi şi-şi puse şervetul în dreptul gurii, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pe frumoasa cu obrajii roşii din faţa lui. Din clipa în care o văzuse ieşind din lift îmbrăcată într-o rochie elegantă şi îndreptându-se spre el cu un mers de regină, îşi reţinea cu greu complimentele care-i stăteau pe limbă. Până atunci, ceva anume din purtarea tinerei femei îl obligase să păstreze distanţa. Ceva mai devreme se mulţumise să se încline uşor în faţa ei şi apoi s-o prindă de braţ pentru a o conduce la restaurant. Acum se spărsese gheaţa dintre ei, dar nu se aşteptase s-o tulbure atât de tare pe invitata lui. I-ar fi plăcut atât de mult s-o strângă în braţe, să-i mângâie rotunjimile pieptului pe care şi-l imagina tare şi delicat sub mătasea rochiei! Era bântuit de reverii erotice pe care spera să le pună în practică odată şi odată, dar nu avea de gând să grăbească lucrurile. Va veni singură să se refugieze în braţele lui. Stia de când o cunoscuse că şi ea îl dorea.

Natalie îşi drese în cele din urmă glasul şi-l privi pe Alex, încercând să-i citească gândurile şi fiind pregătită să facă scandal dacă ar fi descoperit în trăsăturile lui vreo urmă de ironie.

Dar el nici măcar nu zâmbea. în schimb, ochii lui întunecaţi o studiau cu o îndrăzneală care ei i se păru deplasată. Recăpătându-şi sentimentul de aversiune faţă

de Alex, se aplecă şi ea spre el şi-i şopti:

- M-ai spionat toată ziua ca să afli la ce hotel stau, nu-i aşa?

- Da.

- N-ar fi trebuit să faci asta.

- De ce?

- Pentru că mi-ai îngrădit în felul ăsta libertatea personală.

Şi îşi spuse în sinea ei că nu va mai purta niciodată hanoracul galben, care era atât de uşor de reperat.

- ... Cum ai procedat? adăugă ea. N-am avut nici o clipă impresia că sunt urmărită.

- Am avut noroc. Nu te-ai uitat niciodată înapoi şi, cum înlocuisem Range Rowerul cu o maşină mai mică, mai uşor de manevrat în oraş, când ai pornit la drum, nici măcar nu puteai să mă vezi în oglinda retrovizoare.

- Nu te-ai mirat când am ieşit din Oxford, ştiind totuşi că urmează să trag la hotelul „Victoria“?

- Ştiam că n-o să te duci la „Victoria“.

- De ce să nu mă duc?

- Pentru motivele care te-au determinat să vii aici. Aveai intenţia să fugi de mine. Dar eu.

Alex se opri. Doi chelneri aduceau solemn fripturile şi salatele de legume. După plecarea lor, el continuă:

- . Eu luasem o altă hotărâre. Regreţi că s-a întâmplat aşa?

Dat fiind că ea nu zicea nimic, el insistă:

- Natalie, îţi propun un târg. Cel puţin în timpul mesei aş vrea să nu ne mai ciondănim din orice. Am putea astfel să ne bucurăm de conţinutul farfuriilor din faţa noastră.

- Sunt de acord cu târgul, îi răspunse ea zâmbind.

Ceva mai târziu, îşi băură cafeaua într-unul din băruleţele hotelului. Alex îi puse întrebări referitoare la copilăria şi la viaţa pe care o ducea la Boston. Ea îi răspunse plină de bunăvoinţă şi apoi îi puse şi ea aceleaşi

întrebări despre el.

Află astfel că se luptase multă vreme să găsească un editor pentru prima lui carte. Succesul şi banii proveniţi din drepturile de autor nu apăruseră decât în momentul în care, spre marea dezamăgire a familiei sale, se hotărâse să nu mai scrie literatură serioasă şi se apucase de romane poliţiste şi scenarii pentru jocuri de televiziune.

Mărturisirea lui o emoţionă pe Natalie atât de mult, încât simţi că vede în el un adevărat camarad de arme. Şi ea trebuise să se lupte ca să obţină o oarecare notorietate. Ca şi el, îşi dezamăgise familia care dorea s-o vadă îmbrăţişând profesiunea de avocat.

La un moment dat, el îi puse o întrebare care o miră.

-Atunci când i-ai tras de limbă pe negustorii din Foxfoot despre mine, le-ai menţionat cumva pseudonimul meu?

- Gregory Lewis? Nu, de ce?

- N-are importanţă, dar e mai bine aşa.

El zâmbi uşurat de faptul că ea nu încearcă să afle mai multe. De altfel, se părea că Natalie uitase că-i adresase acea întrebare.

- în prezent la ce lucrezi? La un scenariu sau la un roman? îl întrebă ea amintindu-şi teancul de hârtii de lângă maşina de scris aşezată pe masa uriaşă de la Red Manor.

El se încruntă şi o privi pe deasupra ceştii de cafea.

- Ce te face să crezi că lucrez la ceva?

Ea zâmbi cu un aer maliţios.

- Am văzut hârtiile de pe biroul tău.

- Sunt numai nişte note. Ar fi trebuit să le pun în ordine, este adevărat. De fapt, asta am şi făcut după ce ai plecat, dar sosirea ta pe nepusă masă m-a tulburat. Eram fascinat de reflexele părului tău produse de razele soarelui în amurgul înserării.

îşi puse ceaşca goală pe măsuţă, îi prinse încheietura mâinii şi o sărută extrem de galant, după care îi şopti cu un glas tremurat.

- în seara aceea am vrut să-ţi desfac părul, să-mi vâr capul în şuviţele lui mătăsoase şi să le inspir parfumul.

Ea îşi eliberă mâna pentru ca el să nu observe cât de tulburată era. De altfel, mărturisirea lui Alex n-o luase prin surprindere. încă de când se întâlniseră, se aştepta la o astfel de declaraţie, dar credea că este suficient de puternică pentru a nu se lăsa impresionată şi pentru a găsi resursele necesare ca să-i poată răspunde printr-o glumă.

Dar descoperea că este la fel de vulnerabilă în faţa lui ca şi la început. Atunci când devenea prea îndrăzneţ sau provocator, simţea că se topeşte de dragul lui şi dorinţa îi înfierbânta sângele, lăsând-o fără apărare.

Pentru a mai creşte puţin în proprii ochi, îşi spuse că tulburarea îi era provocată de faptul că băuse prea mult vin franţuzesc. Trebuia să-şi revină pentru a devia conversaţia spre un simplu schimb de banalităţi.

Natalie respiră adânc, îşi termină cafeaua din ceaşcă şi îl privi drept în ochi.

Pe buzele lui frumos arcuite observă un zâmbet uşor. Atunci îşi dădu seama că Alex remarcase tulburarea ei.

- Nu, zise ea pe un ton hotărât.

- La ce te referi?

- Nu, nu mă voi lăsa cucerită de tine. Trebuie să rămânem numai în relaţii de prietenie.

El păru surprins de declaraţia ei şi spuse cu nepăsare.

- Dar, draga mea, ca să te cuceresc ar însemna să depun un efort oarecare, ceea ce nu sunt dispus să fac. Evident, dacă dintr-o dată aş fascina-o pe partenera mea, situaţia ar fi cu totul alta.

Natalie se înroşi din nou şi îşi dori să intre în pământ de ruşine.

Alex continuă cu acelaşi ton uşuratic:

- ... Nu încerc deloc să te flatez sau să îţi plac. Credeam că un fluid. să-i zicem lasciv. a început să circule brusc între noi şi mă lăsam purtat de el. Aseară, acasă la mine,

aş fi putut să jur..

Ea îl opri brusc.

-Aseară eram obosită, dezorientată şi nu mă mai controlam.

Nu putea să mai nege acum ceea ce îi mărturisise în cursul
mesei, aşa că adoptă o altă tactică şi continuă cu o voce tristă:

- Nu contest plăcerea pe care am simţit-o, dar vreau să fiu sinceră cu tine, Alex. Eu nu sunt decât în trecere pe meleagurile astea. Am venit numai ca să mă achit de o sarcină de serviciu şi n-am obiceiul să caut aventuri de-o seară, aşa că.

El îi servi cel mai fermecător zâmbet cu putinţă şi încheie fraza în locul ei:

- . Te-ai înşelat în privinţa mea, Alex.

Ea se înclină mimând un zâmbet ironic.

-Să admitem că ai dreptate şi să nu mai vorbim despre asta. Nu vreau nici să mă amestec în viaţa ta şi nici să-ţi impun o prezenţă pe care n-o doreşti. îţi respect hotărârea, Natalie.

Se ridică în picioare şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din fotoliul adânc de piele.

-Vino, draga mea, e timpul să te duci la culcare.

Ea se încruntă uşor.

-Ce vrei să spui?

El adoptă un aer nevinovat, deşi întreg trupul îi tremura din cauza dorinţei reţinute. învăţase de mult să se comporte ca un gentleman perfect.

-Te conduc până la lift, îi spuse el. După o zi atât de agitată, probabil că abia aştepţi să te întorci în camera ta.

***

Natalie ar fi trebuit să fie mulţumită. Alex îşi respectase cu stricteţe angajamentul. O însoţise până în holul hotelului. Uşa liftului era deschisă. Acolo, sub privirile

curioase ale portarului şi ale recepţionerelor, se înclinase curtenitor în faţa ei şi îi urase noapte bună. Nu-i ceruse s-o mai revadă. Avea oare de gând să înceapă din nou s-o urmărească a doua zi de dimineaţă?

Ea îşi dorea, dar se şi temea în acelaşi timp, să se întâlnească din nou cu el. Pe tot parcursul serii, se luptase din răsputeri să stingă flacăra pe care el o aprindea în ea prin simpla lui prezenţă. Era mândră că avusese curajul să-i spună că nu era femeia care să agreeze o aventură trecătoare, dar în adâncul sufletului regreta gestul făcut. Era convinsă că ar reprezenta o experienţă extraordinară să cunoască împreună cu Alex toate acele senzaţii pe care se abţinuse să le trăiască până în acel moment. Atunci, de ce era atât de reticentă?

Ca să nu sufere după aceea, îşi spuse ea. Să plătească o oră de fericire prin zile şi nopţi întregi de regrete amarnice? Nu, era peste puterile ei.

Se hotărî să-şi concentreze atenţia asupra investigaţiilor pe care le mai avea de făcut la Oxford. Dar în acelaşi timp, repeta în gând promisiunea pe care i-o făcuse Alex:

„Nu-ţi voi impune prezenţa mea. îţi respect hotărârea, Natalie.“

Simţi o uşoară durere în inimă. în biblioteca de la Red Manor, atunci când o îmbrăţişase, nu-i ceruse voie s-o facă. Atunci, de ce acum o trata cu atâta respect? Era oare posibil să se schimbe atât de rapid?

Natalie simţea renăscându-i în suflet vechile complexe. Era convinsă că Alex o găsea prea grasă, prea slută, prea scundă şi prea prost îmbrăcată.

încercă să-şi alunge gândurile negre îndeletnicindu-se cu întocmirea programului pentru a doua zi, dar amintirea lui Alex era atât de prezentă, încât nu reuşea să-şi pună ideile în ordine. Din fericire, simţind că-i cad pleoapele de oboseală, se cufundă curând într-un somn fără vise.

Capitolul 1

Pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea, Natalie aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu decât o mulţime de japonezi care o înconjurau din toate părţile. Aşadar, Alex n-o mai urmărea, pentru că altfel l-ar fi observat. Silueta lui înaltă n-ar fi putut trece neobservată în mijlocul acelei cohorte de bărbaţi şi femei de mică înălţime.

în timp ce traversa o piaţă în care coborau din autocare valuri de turişti, Natalie fusese oprită de un grup de asiatici încărcaţi de aparate de filmat şi fotografiat care doreau să afle cum puteau să ajungă la Ashmolean Museum. Cum tânăra îşi înscrisese şi ea în programul de vizită acelaşi obiectiv, le servise drept ghid.

La început avusese o strângere de inimă gândindu-se că poate dezlegarea enigmei jocului se găsea în acele săli în care erau expuse vase, oale, sculpturi şi diverse obiecte rezultate din săpăturile arheologice efectuate în Grecia, Egipt şi China de către doi arheologi celebri de la Oxford.

Vasele pictate îi reţinură câteva clipe atenţia, dar decoraţia lor complicată nu corespundea deloc cu cea pe care executantul gravurii o alesese să-i împodobească obiectele din lut.

***

Alex oftase uşurat văzând că Natalie se pregătea să viziteze Ashmolean Museum. Pentru a-şi putea continua urmărirea fără a fi observat, se amestecase în mulţimea de turişti cu ochii oblici care o aleseseră pe tânără să le fie ghid. Mergând legănat ca un răţoi pentru a nu ieşi în evidenţă în masa de oameni şi cu o caschetă de golf îndesată peste părul blond, merse de-a lungul străzii Worchester şi apoi se întoarse pe strada Beaumont.

Când ajunsese în dreptul intrării în muzeu, se îndreptase spre o cafenea situată pe trotuarul de vizavi. Ştia că acolo se poate bea un ceai minunat şi, pe lângă

asta, aşezându-se la o masă de lângă fereastră, ar fi putut să supravegheze forfota vizitatorilor muzeului. Clădirea neavând decât o singură intrare, nu putea rata ieşirea Nataliei.

I-ar fi plăcut s-o urmărească în interiorul muzeului ca să înţeleagă metodele cu care lucra, dar era prea riscant. Nu voia să fie descoperit. De altfel, nici ea nu dorea să-l vadă şi cea mai bună dovadă în acest sens o constituia faptul că îşi ascunsese părul strălucitor sub o căciuliţă de lână gri şi în locul hanoracului galben, care era foarte vizibil, îmbrăcase o jachetă din material de blugi.

Ceaiul era delicios. O dorea pe Natalie, dar îi plăcea faptul că făcea eforturi să-i reziste. Susţinea că voia să se consacre numai misiunii ei. Pe moment crezuse că glumeşte, dar acum era silit să constate că nu minţise. îşi dedica a doua zi a anchetei vizitării muzeelor. Până atunci nu prea făcuse alegerea potrivită dar, după câte se părea, acum era urmărită de noroc şi, dacă s-ar îndrepta spre muzeul de ştiinţe ale naturii, ar dezlega parţial prima enigmă şi ar hotărî că nu mai are nimic de făcut la Oxford.

„Am impresia că îmi pierd timpul degeaba“, îşi spuse Natalie îndreptându-se spre ieşire. Ori nu urmăresc decât piste false, ori, dat fiind că nu reuşesc să stabilesc o legătură între desen şi obiectele expuse, m-am tâmpit de tot.

Era obosită şi-i era foame. Copiosul mic dejun pe care îl înfulecase de dimineaţă era acum doar o amintire şi sărise peste masa de prânz.

îi atrase atenţia de cealaltă parte a străzii o cafenea cu o firmă legănată de vânt şi se hotărî să se ducă acolo să mănânce ceva. în clipa aceea zări grupul de japonezi care se îndrepta spre ea şi realiză că nu putea scăpa de ei decât prin fugă. O luă grăbită pe strada Magdalen şi se îndreptă spre muzeul de ştiinţele naturii.

***

Peste două ore se întorcea la hotel fredonând veselă o melodie. De data asta era sigură că pusese mâna pe câteva piese ale jocului de puzzle. în timpul vizitei, descoperise toate animăluţele din gravură, evident împăiate, expuse în aceeaşi ordine ca în atelierul olarului. în plus, din întâmplare, traversase planetariumul şi examinase cupola care reprezenta bolta cerească.

Amintindu-şi alinierea stelelor din gravură, îi veni ideea de a consulta hărţile cereşti expuse pe pereţii planetarimului. Constelaţiile erau însemnate prin figuri geometrice. Ea observă una care semăna foarte mult cu cea din desen dar asta nu-i folosea la nimic. Era constelaţia Taurului, care cuprindea douăzeci şi cinci de stele.

Toate astea aveau cu siguranţă un sens pe care îl va descifra mai târziu. Până atunci nu mai avea nimic de făcut la Oxford, în consecinţă trebuia să ajungă cât mai repede la cel de-al doilea oraş-etapă.

Traversă holul hotelului fără să arunce o privire în jur. întrebă la recepţie când pleca din Londra următorul tren spre Edinburg.

- La ora douăzeci şi trei, îi răspunse funcţionara. Dar nu sunteţi obligată să mergeţi până la Londra. Toate trenurile care merg în Scoţia au staţie la Banbury, o localitate aflată la circa treizeci de kilometri de Oxford. Dacă doriţi, pot să vă rezerv o cuşetă.

- E imposibil. Am închiriat o maşină de la aeroportul Heathrow. Trebuie s-o returnez şi să încasez garanţia pe ea.

- Poate să facă hotelul operaţiunea asta, doamnă. Avem aici un delegat al tuturor agenţiilor de închiriat maşini.

- E în regulă. în cazul acesta, rezervaţi-mi o cuşetă de clasa a doua pentru Edinburg şi pregătiţi-mi nota de plată.

Alex nu pierduse nici un cuvânt din discuţia celor două. în cursul după-amiezii, după ce înţelesese că Natalie se îndrepta spre muzeul de ştiinţele naturii, se hotărâse s-o

aştepte la hotel. îşi alesese unul din fotoliile aflate în apropierea recepţiei şi-şi comandase un coniac.

La sosirea Nataliei, îşi pusese ziarul Daily Mail în dreptul feţei pentru a nu fi recunoscut. Imediat ce tânăra femeie dispăru în cabina unui lift, Alex se uită la ceas. Avea la dispoziţie cinci ore până la plecarea rapidului de Edinburg. Se hotărî să se ducă să-l ia de la Londra, din gara King Cross. Avea timp suficient să se întoarcă la Foxfoot pentru a-şi face bagajul.

***

Stanhope îşi ştergea fruntea plină de transpiraţie. Secretara îi făcuse legătura cu Natalie când se găsea în biroul directorului general. Bineînţeles că, după ce află cine era la celălalt capăt al firului, directorul apăsă pe speaker, apoi întinse receptorul subordonatului său.

Natalie Tracy lucra repede, mult prea repede după părerea lui Stanhope, dar în momentul acela, dat fiind că nu se găsea în biroul lui, nu putea decât să aprobe iniţiativele anchetatoarei. Nu era recomandabil s-o trimită pe o pistă falsă în asemenea circumstanţe.

Era convins că tânăra era ajutată de Garrick. Era unica explicaţie posibilă pentru succesul ei atât de rapid. încă nu se dezlegase enigma de la Oxford, dar după cum îi explicase ea, aceasta trecuse pe o dischetă toate elementele necesare combinării primelor piese principale ale jocului de puzzle.

Silindu-se să-şi stăpânească spaima, el aprobă, cam fără voia lui, descoperirile Nataliei, dar ea îşi exprimă o anumită rezervă.

- ... Nu sunt prea sigură de justeţea concluziilor mele pentru că pe desen dispunerea stelelor pe cerul întunecat nu e prea clară. Puteţi cumva să-mi confirmaţi dacă într-adevăr este vorba despre constelaţia Taurului?

Directorul îşi zâmbea în barbă şi din mişcarea capului său se putea înţelege cât de mult o admira pe Natalie.

Stanhope fu nevoit s-o felicite pentru perspicacitatea ei. Atunci, ea îi spuse că îşi modifica planul iniţial şi va pleca la Edinburg cu următorul tren de noapte, unde va sta trei-patru zile.

- Succes, domnişoară Tracy! îi ură Stanhope şi îşi încordă muşchii pentru ca şeful lui să nu vadă cum îi tremura mâna când punea receptorul în furcă.

Când se întoarse în biroul lui, Stanhope se gândi la problema reprezentată de acea mult prea şireată persoană numită Natalie Tracy. îi dăduse ordin lui Murdoch s-o sperie, adică s-o ţină pe loc rănind-o şi individul parţial reuşise, aruncând-o pe Natalie într-o groapă. Dar în raportul ei tânăra nici măcar nu amintise de accidentul a cărui victimă fusese, ceea ce pentru Stanhope însemna că trebuie să facă mai mult pentru a speria cu adevărat o femeie ca ea.

Se încruntă. Ned Murdoch va trebui să folosească o armă mai convingătoare. Anchetatoarea trebuia urgent oprită să mai avanseze pe drumul care ducea spre dezastrul final.

Ridică receptorul şi formă numărul complicelui său din Anglia.

Atunci când se hotărâse să călătorească cu clasa a doua, conform principiului său că astfel se poate ajunge la destinaţie la fel de repede ca şi cu clasa întâi, costând şi mai ieftin, Natalie nu se gândise la neplăcerea de a împărţi cuşeta cu alte persoane. Când se urcă în tren la Banbury, le descoperi pe cele trei femei cu care era nevoită să-şi petreacă noaptea. Erau trei englezoaice destul de tinere care avură amabilitatea s-o ajute să-şi urce valizele în locul pentru bagaje. Dar acestea erau şi nişte bârfitoare fără leac hotărâte să-şi povestească una alteia peripeţiile prin care trecuseră călătorind de-a lungul şi de-a latul Europei.

Natalie sperase să poată dormi în timpul călătoriei, dar acest lucru era imposibil din moment ce însoţitoarele ei

refuzau să stingă lumina din tavanul compartimentului. Natalie îşi luă geanta şi ieşi supărată pe culoar, care era pustiu la ora aceea din noapte.

O luă spre vagonul-restaurant unde îşi comandă o cafea. Natalie mergea de-a lungul vagonului cu ceaşca în mână, uitându-se când la stânga, când la dreapta, pentru a găsi un loc liber, când deodată simţi o prezenţă cunoscută în spatele ei. Chiar în momentul acela, auzi o voce şoptindu-i la ureche:

- Nu mai căuta. Ca să găseşti un loc aici trebuie să vii din timp. Cel mai bine ar fi să vii cu mine în vagonul Pallman la trei vagoane de aici, unde ne vom instala confortabil şi vom sta de vorbă în linişte.

Natalie nu se putuse împiedica să nu tresară. Inima îi bătea puternic, dar cu toate astea, înainte să se întoarcă spre el, se sili să adopte o atitudine indiferentă.

- Ce cauţi în trenul ăsta? se miră ea pe un ton tăios. Să nu-mi spui că te cheamă afacerile în Scoţia, că nu te cred.

- Atunci, n-o să-ţi spun asta.

Ea îl privi şi se simţi din nou prinsă în capcana forţei stranii care se degaja din ochii lui întunecaţi care păreau că-şi bat joc de ea.

- Te urăsc, şopti ea cu un glas înfundat.

- Să fim serioşi, protestă el amuzat. Poate că eşti surprinsă, de acord, dar nemulţumită sunt convins că nu eşti. Oricare ar fi motivul care m-a determinat să iau acelaşi tren cu tine, sunt sigur că întâlnirea noastră nu poate fi decât benefică pentru amândoi. Mai întâi, te scap de plictiseală. Apoi, datorită mie, vei putea să bei, stând jos, ceea ce ţi-a fost vândut drept cafea şi care în realitate nu este decât apă chioară.

Dezarmată de logoreea lui, ea îi zâmbi.

- Ce te face să crezi că mă plictisesc?

- Faptul că în momentul de faţă nu stai întinsă în cuşeta ta, beneficiind de o odihnă binemeritată.

Ea oftă.

- Mă scot din sărite cele trei ţaţe din compartimentul meu, care par hotărâte să-şi petreacă toată noaptea povestindu-şi vrute şi nevrute.

- Te compătimesc, dar, dat fiind că beneficiez de o cuşetă single în vagonul Pullman...

Se opri şi continuă uitându-se la ea cu o privire ştrengar':

- ... îţi propun s-o împarţi cu mine. Cabina este mică, dar confortabilă.

- Nici să n-aud de aşa ceva, ripostă Natalie înroşindu-se.

- Bănuiam că vei reacţiona astfel, spuse el pe un ton indiferent. Atunci te rog să accepţi măcar să mă însoţeşti până în vagonul-salon.

Ea încercă să opună o uşoară rezistenţă, cu o voce mai puţin sigură.

- Am bilet de clasa a doua, nu am acces la vagonul Pullman.

- O să rezolv eu problema asta. Te rog să ai încredere în mine.

A avea încredere în el era ultimul lucru la care s-ar fi gândit
Natalie, şi cu toate astea îi era recunoscătoare pentru eforturile pe care le făcea s-o convingă. în plus, simţindu-se din nou sub influenţa farmecului său, îşi spunea că n-ar fi costat-o nimic să stea câteva clipe împreună cu el. Depindea numai de Natalie ca Alex să nu depăşească limitele impuse de ea.

La uşa vagonului-salon, un controlor în uniformă îi verifica pe cei nou-veniţi. Acesta schimbă o privire cu Alex şi îi lăsă să treacă.

Natalie si Alex se instalară în nişte fotolii confortabile, unul în faţa celuilalt. De masa lor se apropie imediat un chelner pentru a le lua comanda.

- Bucătăria este închisă, dar barul este deschis. Dacă doriţi, pot să vă aduc nişte ceai sau băutura pe care o doriţi.

Natalie sorbi o înghiţitură de cafea şi făcu o grimasă de dezgust. Alex îi luă ceaşca din mâini şi i-o întinse chelnerului.

- Adu-ne două coniacuri în locul porcăriei ăsteia.

- Imediat, sir.

După plecarea băiatului, Alex o întrebă:

- Ai ceva împotriva coniacului?

- Nu, dar risc să nu închid un ochi toată noaptea.

- Date fiind circumstanţele, ar fi totuşi un lucru înţelept, nu-i aşa?

Ea se abţinu să-i răspundă şi se prefăcu că priveşte luminile care defilau prin dreptul ferestrei.

Chelnerul se întoarse cu o tavă pe care o puse pe măsuţă. Lângă cele două pahare pântecoase, pline cu lichidul auriu, aşezase un bol cu biscuiţi.

Când rămaseră din nou singuri, Alex îşi luă paharul, îl încălzi în palme şi, uitându-se la Natalie, o întrebă:

- Nu te întrebi de ce mă duc la Edinburg?

Ea era gata să-i răspundă: „Ca să mă împiedici să lucrez“.

în timpul discuţiei din urmă cu patru zile, în momentul în care îi comunicase motivul pentru care venise în Anglia, Alex îi răspunsese pe un ton destul de tăios că enigma jocului „Spre El Dorado“ nu putea fi dezlegată doar în trei săptămâni.

Nu cumva o agasa cu atâta insistenţă numai ca să pună beţe în roate investigaţiilor ei? Dacă aşa stăteau lucrurile, Natalie nu prea vedea ce interes avea scriitorul să procedeze astfel, dar poate avea un motiv anume pentru a întârzia publicarea cărţii lui în Statele Unite. Natalie îşi spuse că n-avea rost să afle raţiunea comportamentului său cel puţin bizar, dar trebuia neapărat să înceteze să mai

viseze. Nu pentru ochii ei frumoşi o urmărea Alex, ci pentru că avea în minte un gând pe care nu-l putea mărturisi oricui. De aceea îi răspunse cu o nuanţă de exasperare în glas:

- Te poţi duce unde vrei şi când vrei. Lasă-mă să cred că întâlnirea noastră nu se datorează decât întâmplării. Sper că un gentleman ca tine nu s-ar coborî într-atât încât să-i tragă de limbă pe angajaţii hotelului pentru a afla unde pleacă una din clientele lor. {tiu foarte bine că scrii romane poliţiste, dar după părerea mea n-ai avea nici o scuză dacă ai adopta metodele josnice ale copoilor.

Alex acceptă sarcasmul ei fără să-şi piardă din aroganţă, considerând că-l meritase pe deplin.

- N-am tras pe nimeni de limbă, îi răspunse el cu mândrie. După care adăugă pe un ton mai blând: Dar întâlnirea noastră nu e deloc întâmplătoare Natalie. Nu uita că sunt autorul jocului de puzzle pe care încerci să-l recompui.

Ea simţi că i se confirmă bănuielile şi i se făcu frică.

- Parcă ne înţeleseserăm să nu mai facem nici o aluzie la investigaţiile mele.

- E adevărat. Să vorbim despre altceva.

în ochii lui apăru brusc o sclipire stranie şi Alex spuse:

- Alatăieri seară de ce m-ai părăsit cu-atâta răceală, fără un sărut sau vreo promisiune de a mă revedea?

- Fără un sărut? repetă ea uluită.

Probabil că glumea; oricum, nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o lua discuţia lor. Pulsul începuse din nou s-o ia razna. Simţindu-se brusc tulburată, ea mai adăugă:

- Nu mi-ai cerut nimic şi purtarea ta, mai degrabă distantă, îmi bloca orice iniţiativă..

îi tremura mâna. Puse repede paharul pe măsuţă, de teamă să nu verse restul de coniac. Dând uitării hotărârile ei măreţe, se simţea din nou invadată de un val de fericire

şi speranţă. Era fantastic talentul pe care îl avea Alex de a-i provoca în acelaşi timp şi dorinţă şi aversiune.

Apelă la ultimele ei rămăşiţe de mândrie ca să se corecteze:

- în cazul în care aş recunoaşte, desigur, că aş fi avut chef să te sărut, ceea ce nu e adevărat.

El o fixă cu o privire mistuitoare. Ca şi când s-ar fi aflat sub influenţa unei vrăji, ea nu-şi lua ochii de la el.

- Şi acum. spuse el.

- Acum, ce?

- Eu sunt cel care vrea să te sărute, Natalie. Să mergem în compartimentul meu.

Nu, nu mai era un joc, vorbise cu convingere de data asta, întinzând în acelaşi timp mâna spre ea ca şi când ar fi invitat-o să se ridice în picioare.

Ea nu se mişcă din loc şi clătină încet din cap, silindu-se să-şi domine dorinţa insuportabilă de a-i accepta oferta şi de a pleca împreună cu el, oricare ar fi fost urmările gestului ei.

Alex zâmbi uşor.

- Ai dreptate. O cuşetă, fie ea şi de clasa întâi, nu e locul ideal în care să se culce două persoane.

Natalie sorbi şi restul de coniac şi puse pe seama alcoolului căldura care o cuprinsese deodată.

- Mă duc înapoi la colegele mele de compartiment, ca să nu-l anunţe pe controlor că am dispărut.

- Te pricepi al naibii de bine în arta eschivării.

- Nu mă eschivez de la nimic, rămân doar pe vechile mele poziţii.

Se ridică în picioare şi se ţinu de marginea măsuţei ca să-şi
păstreze echilibrul.

- Dă-mi voie să te conduc până la compartimentul tău, îi propuse Alex, luând-o de braţ ca să nu cadă din cauza legănatului produs de mersul trenului.

Vagonul în care se găsea cuşeta Nataliei părea pustiu. Nici un zgomot de voci nu se auzea prin pereţi. Ea trase concluzia că însoţitoarele ei, obosite de atâta vorbit, adormiseră.

încet, temându-se să nu fie respins, Alex îşi strecură mâna sub părul strâns în coadă de cal şi mângâie ceafa Nataliei. O dorea şi bănuia că sentimentul era reciproc. Atunci, de ce refuzase să vină cu el în vagonul de dormit? Era convins că îi era teamă de el, dar de ce?

Renunţă să mai încerce s-o înţeleagă. în clipa aceea, nevoia de a se înfrupta încă o dată din buzele ei cărnoase îl chinuia peste măsură şi se hotărî să nu plece de lângă ea fără s-o sărute. încercă s-o forţeze să întoarcă faţa spre el.

La început, ea opuse rezistenţă, dar Alex reuşi s-o facă să cedeze. Ea ştia că o va săruta şi în acelaşi timp aştepta, spera şi se temea de acel sărut, care în mod obligatoriu o va lăsa tot flămândă.

Si deodată, fără să ştie dacă iniţiativa îi aparţinea ei sau lui, buzele lor se uniră. El o strânse la pieptul lui puternic şi simţi în suflet atâta bucurie, încât uită de toate îndoielile şi resentimentele din lume. Uită chiar şi faptul că putea să apară oricând cineva pe culoar.

Limba lui Alex îi explora gura, apoi îi devora buzele cu mici săruturi cărora ea le răspundea cu şi mai multă patimă. Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât Natalie îşi dădu seama cât de tare o dorea Alex. Cu ultimele rămăşiţe de raţiune, se gândi că nu trebuia să-l excite şi mai mult pentru că oricum nu puteau să-şi satisfacă setea pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

Se depărtă uşor de el şi încercă să-şi întoarcă faţa, ceea ce nu făcu decât să-i ofere gurii lacome a lui Alex o nouă zonă de explorat. îi simţi limba caldă şi umedă intrându-i în ureche şi alergând de-a lungul gâtului. Natalie îşi stăpâni un geamăt de plăcere în timp ce un fior o scutura din cap până-n picioare.

în acel moment, cu toate că avea mintea înceţoşată, zări silueta unui bărbat la capătul culoarului.

Lui Alex nu-i plăcea deloc ideea de a o expune pe Natalie ochilor curioşilor şi blestemă în gând că uitase că se aflau într-un loc public.

Dar, Dumnezeule, ce greu îi era să se despartă de ea! încă mai simţea gustul buzelor ei şi senzaţia produsă de sânii ei tari lipiţi de pieptul lui.

Mai rămăseseră câteva clipe unul lângă altul, fără să se atingă, dar destul de aproape ca Natalie să-i inspire parfumul after shaveului, iar el să-i poată simţi cu bărbia, mătasea părului ei roşcat.

în relaţiile dintre ei se schimbase ceva. Era ca şi când acum îi unea un fir, deocamdată destul de subţire, dar suficient de trainic pentru a-i ţine legaţi unul de altul.

în depărtare se trânti o uşă şi vraja se risipi.

- Noapte bună, Alex! şopti Natalie.

- Vise plăcute, draga mea!

Lui Alex acest schimb de politeţuri i se părea totuşi fals. Dacă Natalie ar fi acceptat să vină în cuşeta lui, în momentul acela ar fi început să se dezbrace, să se mângâie şi să se sărute.

în clipa în care deschidea uşa compartimentului, el o opri punându-i mâna pe umăr.

- Natalie.

- Da?

- Poţi să fii convinsă că data viitoare când te voi săruta n-o voi face într-un loc în care vom risca să fim deranjaţi.

Era o promisiune pe care ştia că şi-o va ţine, dar nu prea se simţea pregătită să se predea cu arme şi bagaje lui Alex. Ţinând seama de gradul de tulburare pe care îl simţise în urmă cu câteva clipe, putea să-şi dea seama foarte clar de consecinţele unui asemenea gest.

Se mulţumi aşadar să-i răspundă printr-un zâmbet, apoi intră în compartimentul ei, unde în momentul acela

domnea tăcerea. Aprinse veioza şi se întinse în cuşetă, înfiorată încă de stările de exaltare pe care le simţise în urmă cu câteva minute.

Capitolul 8

Cu frânele scrâşnind îndelung, trenul se opri în ultima staţie înainte de Edinburg.

Natalie sări prima pe peron, se întoarse şi îşi luă cele două valize. Apoi merse cât putu de repede până la un stâlp gros şi se ascunse în spatele lui.

Din tren coborâră vreo doisprezece oameni, majoritatea din vagoanele de dormit. Unul singur venea dinspre un vagon învecinat cu cel în care călătorise el. Era un bărbat scund care îi părea vag cunoscut.

Natalie îşi ţinea respiraţia de teamă să nu-l vadă apărând pe Alex. Dar se părea că stratagema ei fusese încununată de succes. Curând, şeful gării dădu semnalul de plecare şi trenul porni spre Edinburg, ducându-l cu el şi pe Alex.

Şi cu toate astea, Natalie nu era fericită. Nu numai că se simţea tristă, dar era şi chinuită de anumite procese de conştiinţă. Se strădui să alunge din minte regretele referitoare la aventura din noaptea aceea, spunându-şi că exaltarea ce pusese stăpânire pe ea în noaptea precedentă nu fusese decât un moment de rătăcire, plăcut, e adevărat, dar care nu trebuia să se mai repete. măcar până ce misiunea ei nu lua sfârşit. După aceea, când va fi găsit cheia enigmei, şi-ar putea permite o aventură cu Alex. în cazul în care s-ar mai gândi la ea.

Dar până atunci, trebuia să nu se mai gândească la el. Lucru extrem de dificil deoarece, în ciuda manierelor puţin cam dure ale scriitorului, ceea ce simţea pentru el se situa dincolo de atracţie fizică. Era îndrăgostită cu adevărat. Sentimentele acestea o mirau, o îngrozeau şi riscau s-o facă să-şi piardă capul.

în noaptea aceea, după plecarea lui Alex, Natalie îşi propusese să-şi concentreze de acum încolo toate

eforturile asupra muncii pe care o avea de îndeplinit.

După ce peronul deveni pustiu, se îndreptă spre holul gării ca să caute o agenţie de închiriat maşini. O găsi, dar deschidea la ora şapte. Dispunea deci de o oră întreagă pentru a mânca ceva şi a-şi stabili programul zilei. Intră într-o berărie şi comandă un mic dejun copios. în timp ce mânca pâinea prăjită, studia gravura pe care o scosese din geantă şi o întinsese pe colţul mesei.

Planşa referitoare la Edinburg prezenta o coroană regală aşezată în apropierea unui castel renascentist, încadrat de două turnuri pătrate. în înaltul cerului un avion executa un luping. Din loc în loc apăreau risipite la întâmplare diferite obiecte: o pălărie neagră, o secure, un sfeşnic cu opt braţe şi un ceas electronic al cărui cadran indica ora paisprezece şi treizeci.

Avionul şi ceasul erau singurele elemente moderne din gravură. Natalie îşi concentră deocamdată atenţia asupra pălăriei. Văzuse unele identice pe capul unor membri ai sectei Amish din Pennsylvania şi ştia că quakerii purtau genul acela de pălărie. Oare mai existau quakeri în Scoţia?

Natalie îşi propuse să se ducă la o agenţie de turism, ca şi la Oxford, dar mai ales să caute o bibliotecă unde ar putea studia istoria oraşului. Coroana, securea şi castelul îi evocau imaginea Mariei Stuart, regina Scoţiei, decapitată cu patru secole în urmă, dar ea locuise în mai multe castele. Natalie presupunea că cel din gravură reprezenta una din reşedinţele acesteia, din Edinburg sau din altă parte. Era de datoria ei să descopere de unde anume.

Peste o oră, fără să fi reuşit să şi-l alunge din minte pe Alex, se simţea din nou acaparată de grijile misiunii sale.

O singură maşină era disponibilă la biroul de închiriat: o decapotabilă de un roşu strident. Natalie se enervă. Ar fi

preferat o culoare mai discretă, dar n-avea de ales. îşi puse valizele în portbagaj şi se urcă la volan.

Hotelul la care o sfătuise să tragă secretara ei era aproape pustiu. Urcă în camera ei, făcu un duş, apoi se îmbrăcă în blugi şi pulover, punându-şi pe deasupra un impermeabil negru, şi porni la plimbare prin Edinburg.

Oxfordul o uluise, dar Edinburgul o încânta. Un castel cu aspect de fortăreaţă părea să vegheze asupra oraşului din înălţimea unei stânci uriaşe. Dat fiind că nu semăna deloc cu cel din desen, îşi propuse să-l viziteze mai târziu, doar pentru plăcerea personală.

Ajunsă în oraşul vechi, o luă pe strada lungă care leagă cele două bijuterii ale Edinburgului: castelul cocoţat pe o înălţime şi Holyrood, palatul regal, care de asemenea nu semăna cu cel din gravură.

Agenţia de turism îi oferi şi restul de informaţii necesare. Află astfel că quakerii, care altădată erau foarte puternici, acum nu mai reprezentau decât o minoritate de oameni paşnici. Legendara lor „Casă a Prietenilor“, unde obişnuiau să se întâlnească de secole, acum era ruinată şi urma să fie demolată.

Natalie trase concluzia că autorul lui „Spre El Dorado“ n-ar fi luat în considerare un obiectiv care risca să fie desfiinţat înainte de apariţia cărţii. în schimb, printr-o stratagemă vicleană, putea foarte bine să-l îndrume pe cititor spre o pistă falsă, aşa că îi lăsă pe quakeri în plata Domnului.

Natalie îşi petrecu după-amiaza la bibliotecă. Pe la ora şase seara, aflase foarte multe lucruri despre Maria Stuart, dar nu prea reuşise să-şi ia gândul de la Alex. în timp ce se apropia de hotel, amintirea sărutărilor lui o chinui din nou şi în momentele acelea simţi cât de tare o apasă

singurătatea.

Unde era Alex? Oare cum reacţionase când îşi dăduse seama că nu mai era în tren?

Tocmai se pregătea să coboare în restaurantul hotelului, când sună telefonul. Să fie oare Alex? O urmărise până la Edinburg?

Natalie simţi că ritmul bătăilor inimii i se înteţeşte. Rămase nemişcată, cu obrajii în flăcări, apoi se năpusti spre telefon cu o bucurie care îi tăie respiraţia.

Dar la celălalt capăt al firului nu se afla persoana pe care o dorea. în ureche îi răsună glasul nemulţumit al lui Liz.

- De ce nu mi-ai dat nici o veste? Nu ştiam că ai plecat din Oxford atât de repede.

Natalie oftă şi o întrebă:

- Cum m-ai găsit?

- De la hotelul Park House mi s-a spus că ai plecat la Edinburg. Totul este în regulă?

- Bineînţeles. N-am rezolvat nimic, dar cred că am dat de un fir. Poate că situaţia se va mai clarifica puţin după ce voi pleca din Edinburg. S-a întâmplat ceva la Boston?

- Nu. Totul decurge ca de obicei. Ce mai face Alex?

- De ce întrebi?

- Pentru că parcă înţelesesem că nu-l admiri pe Alexander Garrick doar pentru calităţile lui de ghid. L-ai mai întâlnit?

- Da, spuse Natalie după o uşoară ezitare.

îi povesti despre cina luată în restaurantul francez, apoi cât de mult se mirase când a doua zi îl întâlnise pe scriitor în trenul spre
Edinburg. Sărind peste scena sărutului fierbinte, îi povesti apoi despre vicleşugul pe care-l pusese la cale pentru a-şi

recăpăta libertatea.

Liz era încântată, dar nu fu de acord cu ultima ei ispravă.

- După părerea mea, ai făcut o greşeală încercând să scapi de el.

- Cum adică o greşeală?

- Ba chiar una dublă. Mai întâi că, trăgându-i clapa la sosirea în gară, n-ai procedat prea corect. în calitatea lui de britanic autentic, sunt convinsă că n-a prea apreciat gestul tău şi în afară de asta, dacă îl iubeşti, rişti să-l descurajezi.

- Dar de unde ştii că-l iubesc? protestă Natalie.

Vorbise prea repede şi prea tare. Conştientă că Liz nu era deloc fraieră, se grăbi să schimbe subiectul şi o întrebă dacă doamna Wilkins îşi pierduse din nou ceasul.

***

A doua zi, burniţa încetă să mai cadă şi soarele strălucea pe un cer fără nori.

Vizită mai întâi palatul Holyrood, apoi castelul de pe înălţime pe esplanada căruia se opri câteva clipe pentru a admira priveliştea.

Unde era Alex în acel moment? Se întorsese oare la Foxfoot sau venise într-adevăr la Edinburg pentru a-şi rezolva nişte probleme de afaceri, aşa cum afirmase?

- Atenţie! în clima asta excesivă, nu e nimic mai periculos decât soarele de primăvară.

Natalie tresări, cu obrajii în flăcări şi se uită în spatele ei. Alex se găsea la doi paşi de ea, sprijinindu-se nepăsător de un zid de piatră. Se uita la ea cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare negri.

- Credeam că am scăpat definitiv de tine, minţi ea

străduindu-se să-şi stăpânească valul de fericire care o năpădise.

- El îşi luă ochelarii de la ochi şi zâmbi. Natalie simţi din nou că
i se înmoaie picioarele. Personalitatea lui o fascina.

- Credeai că ai scăpat uşor de mine? glumi el. Ai marcat un punct, e adevărat, dar acum suntem la egalitate.

- Ce planuri ai?

- Aş putea să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare, ripostă Alex. Dar, dat fiind talentul tău de a te juca de-a spiriduşii, presupun că te vei face nevăzută printr-o piruetă; aşa că îşi dau următorul răspuns: n-am nici un plan în afară de acela de a continua micul nostru joc de-a v-aţi ascunselea.

Ochii lui întunecaţi priveau la gura ei. Natalie deduse de aici că şi el păstra amintirea săruturilor lor pătimaşe.

Ea îi zâmbi lui Alex şi făcu un pas spre el. în clipa aceea, fu prinsă de braţ.

- Vă rog, doamnă. Puteţi să ne faceţi şi nouă o fotografie?

Se întoarse şi se uită la perechea care o interpelase. Erau nişte compatrioţi de-ai ei, dacă se lua după pălăria Stetson a bărbatului şi tricoul în dungi al femeii. Aceasta mai adăugă pe un ton rugător, arătând spre bateria de tunuri medievale de la intrarea castelului.

- La Sioux City n-a mai văzut nimeni genul ăsta de baterie de artilerie şi de aceea am vrea să apară în spatele nostru ca să-i facem să moară de necaz pe prietenii noştri de acasă.

Natalie luă aparatul şi-i fotografie aşa cum doreau ei. în acelaşi timp, se întreba dacă îl va urma pe Alex sau îşi va continua investigaţiile? Curajul îi fu învins de dorinţa fierbinte pe care o simţea în prezenţa lui şi, în momentul în

care le dădu înapoi aparatul americanilor, luase deja o hotărâre.

Dar Alex se făcuse nevăzut.

îl căută cu privirea prin mulţimea de oameni din jurul ei, dar Alex parcă dispăruse fără urmă. Plină de tristeţe, Natalie se întrebă dacă nu cumva visase că-i apăruse în cale pe esplanadă.

***

A doua zi stătu până pe înserat la bibliotecă. Destinul nefericit al Mariei Stuart o pasiona atât de mult, încât nu se mai gândi la Alex.

încă pe când era doar o copilă, regina Scoţiei se căsătorise la şaisprezece ani cu Francisc II al Franţei. Rămasă văduvă doi ani mai târziu, se căsătorise cu Henri Stuart, conte de Darnley, căpetenia catolicilor, şi cum pe vremea aceea oamenii scoteau prea repede sabia din teacă, acesta fu asasinat. Atunci, Maria se îndrăgostise de James, conte de Bothwell, pe care îl luă de bărbat, ceea ce nu le-a purtat noroc nici unuia din ei. Bothwell muri în exil peste zece ani, iar Maria îşi va găsi sfârşitul, la vârsta de patruzeci şi cinci de ani, sub securea călăului.

Care să fi fost deci amănuntul referitor la enigmă care să poată fi legat de viaţa scurtă, dar extrem de palpitantă, a frumoasei regine? Unii istorici afirmau că Maria, pe care virtutea n-o prea dădea afară din casă, fusese amanta lui Bothwell cu mult înainte să se mărite cu el. îndrăgostiţii se întâlneau într-un loc secret, departe de palatul regal Holyrood. Dar unde anume?

Natalie simţea în mod intuitiv că dacă ar descoperi locul lor de întâlnire, ar face un pas mare în rezolvarea problemei.

Dar nu cumva, concentrându-şi toate eforturile spre

această pistă, se va îndepărta de fapt de adevăr?

Seara se hotărî să-l sune pe Stanhope ca să-i împărtăşească îndoielile ei. La New York era trei după-amiază, deci colaboratorul editurii Dempsey Press trebuia să fie la birou.

- ... Am descoperit o pistă, îi spuse ea după ce-i adresă formulele obişnuite de politeţe. Dar mă întreb dacă merg în direcţia corectă, aşa că am nevoie de un sfat din partea dumneavoastră.

- Spune, te ascult.

Vocea lui era aspră şi lipsită de bunăvoinţă. Natalie, care începuse discuţia pe un ton vesel, adoptă atunci atitudinea unei femei de afaceri.

- în gravura referitoare la Edinburg n-am reţinut decât ceea ce aminteşte despre Maria Stuart şi, din aproape în aproape nu mă voi mai ocupa decât de castelele frecventate odinioară de regină. Am dreptate sau nu?

- Tu hotărăşti.

Şi după un moment de tăcere, adăugă:

- . Da. E o abordare inspirată a enigmei.

Era un răspuns atât de laconic, încât Natalie se întrebă dacă nu cumva, arătându-se atât de rezervată, nu era pe cale de a-l indispune pe Stanhope, de aceea îl întrebă mai amabilă:

- Cunoaşteţi Edinburgul?

Urmă o pauză lungă, ca şi cum acesta nu auzise nimic. Natalie repetă întrebarea sub o altă formă:

- Aţi mai fost în Scoţia?

- Nu, spuse el scurt.

Şi nu mai adăugă nici un comentariu. Tânăra femeie avea impresia că acesta era deranjat de insistenţele ei şi că în clipa aceea reconstituirea jocului de puzzle era

ultimul lucru la care se gândea individul. Se hotărî să pună capăt discuţiei. înainte să închidă telefonul, Stanhope mai adăugă pe un ton aspru:

- Anunţă-mă dacă pleci din Edinburg.

„Ce om ursuz!“ îşi spuse ea.

Dar cu toate astea, nu se descurajă deloc şi îşi propuse ca a doua zi de dimineaţă să se întoarcă la bibliotecă.

***

Ned Murdoch trase o înjurătură. Complicele lui rămas la New York îl presa să acţioneze, şi încă foarte repede. Dar cum să procedeze? De trei zile încoace vânatul îi scăpa printre degete. Nu avea acces la biblioteca Universităţii. Natalie îşi petrecea toată ziua înăuntru şi el nu putea să facă altceva decât s-o aştepte la ieşire.

în ziua în care o urmărise până la esplanada castelului, ar fi putut să-i înfigă cuţitul între coaste sau s-o împingă sub roţile unei maşini, dar în ambele cazuri şi-ar fi pus imediat poliţia pe urme, căci se afla în mijlocul mulţimii de turişti. Seara stătea la hotel şi acolo Murdoch nu putea pune piciorul.

Stanhope îl sfătuise s-o sperie de moarte. Murdoch ştia că prima tentativă eşuase, dar trebuia să mai încerce o dată pentru a o face să înţeleagă că era în interesul ei să abandoneze investigaţiile.

în sfârşit, se hotărâse. Va comite o crimă pe care o va face să pară un accident.

A doua zi după scurta discuţie cu Stanhope, când ajunse seara la hotel, Natalie o sună pe Liz.

- ... Mâine voi pleca din Edinburg şi voi porni pe urmele Mariei, o anunţă ea foarte veselă.

- Maria? Care Maria?

- Regina Scoţiei bineînţeles. Maria Stuart.

- Aha!

Natalie era prea emoţionată pentru a lua în seamă mirarea prietenei sale. îi explică rapid despre ce era vorba.

- îţi aduci aminte de ceasul care apare în desenul referitor la Edinburg? Arată ora paisprezece şi treizeci. De fapt, reprezintă nu o oră, ci o dată. Tot studiind cărţile de istorie, am descoperit că Maria şi Bothwell, amantul şi cel de-al treilea soţ al ei, îşi dădeau întâlnire într-un castel construit în cel mai pur stil flamboaiant, probabil cel din gravură. Un castel înălţat în anul 1430. Observi cât de subtil poate să fie? Satul care îl înconjoară se află la cincizeci de kilometri sud de Edinburg şi se numeşte Oldcastle. Locuinţa amanţilor, care presupun că a fost complet restaurată, acum este transformată în hotel de lux.

- Şi te duci să stai acolo în speranţa că vei vedea fantoma reginei fără cap?

Natalie zâmbi.

- Te asigur că încă mai avea capul pe umeri. şi toate celelalte organe ale trupului atunci când se întâlnea cu amantul ei.

- Era o petrecăreaţă celebră, o aprobă Liz. L-ai anunţat pe Stanhope?

- Nu. încearcă tot timpul să-mi îngrădească entuziasmul. îl voi suna mai târziu, atunci când voi găsi ceea ce caut. La agenţie treaba merge bine?

- Ca pe roate. Doamna Wilkins şi-a pierdut din nou ceasul.

Natalie ascultă cu răbdare pălăvrăgeala secretarei ei dar, dat
fiind că-şi simţea sufletul îndurerat, făcu în aşa fel încât să închidă telefonul înainte ca Liz să-i ceară veşti despre Alex.

Capitolul 9

Natalie încercă să frâneze, dar piciorul ei apăsă pedala, care nu opuse nici o rezistenţă. Din fericire, şoseaua nu era decât puţin înclinată şi maşina mergea destul de bine.

Prinse strâns volanul cu ambele mâini ca să poată lua virajele anunţate de indicatoare. Atunci când ajunse la o porţiune a şoselei mai dreaptă şi foarte puţin înclinată, trase frâna de mână ca să încerce să oprească, dar în zadar. Maşina nu avea frâne.

Şi totuşi în dimineaţa aceea, când plecase din Edinburg, maşina răspundea la toate comenzile. La prânz se oprise la un han ca să mănânce. Parcarea fiind plină de camioane, găsise un loc în apropiere, pe un drum pustiu. Era convinsă că în momentul acela frânele funcţionau încă normal.

După ce mâncase, ca să ajungă la Oldcastle, preferase să părăsească şoseaua naţională şi s-o ia pe un drum îngust care şerpuia printr-o zonă de câmpie smălţată cu flori. Acum regreta că procedase astfel. Aflându-se departe de drumurile foarte circulate, nu va găsi un mecanic care să-i repare blestemata asta de maşină.

Oare ar putea s-o repare singură? Cum să opreşti o maşină care a luat-o razna altfel decât năpustindu-te într-o căpiţă de fân? Dar nici o căpiţă nu se zărea la orizont. Să scoată cheia din contact? Risca să se blocheze direcţia. Natalie începuse să intre în panică.

Luă patru curbe cu o viteză nebună şi îşi aduse aminte cum îşi conducea Alex Range Roverul.

Drumul trecea acum printr-o pajişte mlăştinoasă. Natalie răsuci brusc de volan spre dreapta şi-i înfundă roţile în terenul moale, care le opri brusc.

Scoase un oftat de uşurare şi-i mulţumi lui Dumnezeu că reuşise să scape atât de ieftin. Nu omorâse şi nu rănise

pe nimeni. Acum spaima fu înlocuită de furie. îşi propuse să relateze toată trăsnaia companiei care nu se ocupa deloc de asigurarea bunei funcţionări a maşinilor. Dar până atunci trebuia să ajungă la Oldcastle. Se uită pe o hartă şi constată că satul se afla la o depărtare de şase kilometri. Luă hotărârea să meargă pe jos.

***

- Unde sunt bagajele dumneavoastră, domnişoară Tracy?

- în portbagajul maşinii, la vreo şase kilometri de aici. Văzând figura mirată a funcţionarului de la recepţie, adăugă:

- M-am împotmolit într-o mlaştină.

Conducerea hotelului îi puse la dispoziţie o maşină cu şofer pentru a-şi putea recupera valizele.

După ce se întoarse, recepţionera o anunţă că, aşa cum dorise, îi fusese rezervat apartamentul „reginei“. Natalie îşi ascunse surprinderea. Ea nu-şi exprimase nici o dorinţă, doar telefonase cu o zi în urmă ca să reţină o cameră, fără să facă alte precizări.

Deodată, o speranţă nebună îi încolţi în suflet. Nu cumva gestul acesta frumos venea din partea lui Alex? încăpăţânat şi imprevizibil, poate că scriitorul se hotărâse să continue micul lor joc de-a v-aţi ascunselea şi să devină câştigătorul părţii finale. Ea întrebă pe un ton aparent indiferent:

- Domnul Garrick a rezervat cumva o masă pentru cină?

Funcţionara consultă o listă şi dădu din cap afirmativ.

- Da, domnul Garrick ia masa la castel, dar aici servim mesele în regim de pensiune.

Natalie îi mulţumi, apoi îl urmă pe comisionarul hotelului care îi ducea bagajele.

Făcu o baie parfumată, îşi spălă părul şi, după ce-l uscă, îl strânse într-un coc greu pe ceafă.

îmbrăcată în compleul de mătase verde pe care îl

purtase în urmă cu câteva seri la hotelul Park House, dar având încă picioarele goale, se aşează pe marginea patului, ridică receptorul şi sună la agenţia care îi închiriase maşina.

Era încă în toiul discuţiei când cineva bătu la uşă.

- Intră! strigă ea acoperind microfonul telefonului cu palma.

Şi, fără să pară surprinsă de noul sosit, continuă discuţia.

Alex era uluit. Ea nu reacţionă deloc aşa cum se temea că o va face, ba dimpotrivă, nici măcar nu era mirată de venirea lui. Se sprijini de perete şi aşteptă ca Natalie să termine discuţia.

- ... Personalul recepţiei ştie unde se găseşte, spunea Natalie pe un ton aspru. N-aveţi decât să vă descurcaţi singuri! Nu, sub nici o formă. Atunci când voi mai avea nevoie de maşină, mă voi adresa concurenţei dumneavoastră.

Se uită la Alex, îi adresă un zâmbet şi fără să-l bage în seamă, continuă cu aceeaşi voce aspră:

-. Pe viitor să aveţi mai multă grijă de întreţinerea maşinilor voastre şi ar trebui să spuneţi mersi că nu vă fac reclamaţie.

La celălalt capăt al firului, directorul agenţiei nu mai ştia cum să-şi ceară scuze. Nu mai înţelegea nimic. Era pentru prima oară când una din maşinile sale era implicată într-un asemenea accident.

Tăindu-i scurt văicărelile, Natalie închise telefonul.

- Ai probleme?

- Nu, nu e nimic important.

Se ridică şi se îndreptă spre dulap spunându-şi că, dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme, Alex ar fi surprins-o în slip. îşi încălţă pantofii de seară şi-i aruncă o privire lui Alex. Acesta arăta foarte bine în smochingul albastru închis. Stând în continuare sprijinit de perete, el o privea cu

un zâmbet pe buze. De ce nu spunea nimic? Ştia că este elegantă şi frumos coafată. Putea s-o răsplătească adresându-i măcar un compliment, nu-i aşa?

Natalie îi spuse pe un ton provocator:

- Cărui fapt datorez onoarea de a mă vizita? îţi era teamă cumva c-o să mă rătăcesc prin temniţele castelului sau c-o să-mi rup vreun picior pe scări?

- Asta o să ţi se întâmple dacă vei coborî scările cu tocuri atât de înalte, o ironiză el. Dacă aş fi în locul tău, m-aş încălţa la baza scărilor.

- Ai dreptate.

îşi scoase pantofii şi îl întrebă mirată:

- Cum ai ghicit c-o să trag la acest hotel? Eşti cumva clarvăzător? M-ai urmărit? Ai citit în stele?

- A fost de ajuns să telefonez aseară la agenţia ta din Boston. O secretară foarte amabilă mi-a spus imediat unde aş putea să te găsesc.

***

Aperitivele erau servite într-un salon de lângă sala de mese. Aici se aflau în jur de douăzeci de persoane, toate îmbrăcate în ţinută de seară. Cina încă nu fusese servită, deşi era anunţată pentru ora nouăsprezece. Natalie bănui că directorul castelului se folosea de acest şiretlic cu scopul de a-i obliga pe clienţi să comande băuturi şi să umfle astfel nota de plată înainte de a se aşeza la masă.

Oricare ar fi fost motivul, stratagema funcţiona. într-o atmosferă zgomotoasă şi veselă, cu un pahar în mână, clienţii făceau cunoştinţă unii cu alţii. După un whisky dublu, Natalie se aşează la masă uşor ameţită.

Alex luă loc în dreapta ei. în stânga îl avea drept vecin pe un om de afaceri american, al cărui nume nu-l reţinuse. De fiecare dată când se întorcea către compatriotul său, o apăsare uşoară pe mâna dreaptă îi amintea că Alex era acolo şi aştepta să fie singurul bărbat de care trebuia să se ocupe.

Cina, compusă din friptură de vită în aluat, homar şi plăcintă cu mere, era servită în vase de porţelan cu blazonul familiei Stuart. Vinul, care venea din Franţa, era turnat în carafe de argint. Alex avea grijă ca paharul Nataliei să nu fie niciodată gol.

Când masa se apropia de sfârşit şi zgomotul conversaţiilor atinsese punctul culminant, tânăra femeie, cu un rest de luciditate, refuză ultimul pahar.

- Am impresia că m-ai făcut să beau mai mult decât de obicei, îi spuse ea.

El o privi cu un aer îngrijorat.

- Am încercat să te fac doar să te relaxezi puţin.

Ea îşi stăpâni un zâmbet. Să se relaxeze? Păi se simţea atât de relaxată, încât abia se mai ţinea dreaptă pe scaun.

Pentru a se putea întoarce în salon, unde chelnerii pregătiseră cafeaua, trebui să se sprijine serios de braţul lui Alex. Cineva vorbi despre fantomele care bântuiau pe coridoarele castelului. Natalie se uită la scriitor cu o privire plină de întrebări.

- în Scoţia toate castelele au fantome, îi explică el. Cum cel în care ne aflăm acum este unul celebru, stafiile nu pot fi decât Maria Stuart sau amantul şi ultimul ei soţ, contele de Bothwell.

Natalie se înfioră când îşi aminti de mobilierul din camera ei. Oare era original?

„Nu mai inventa fel de fel de lucruri, se dojeni ea. Patul cu baldachin nu cred că are patru sute de ani. cel puţin aşa sper“.

Acceptă ca Alex s-o conducă până la uşa camerei ei. Intră în încăpere cu pantofii în mână, aprinse lumina şi-şi luă rămas-bun într-un mod foarte protocolar de la cavalerul ei, apoi închise uşa în urma ei.

Aruncă pantofii pe podea, îşi scoase ciorapii care o strângeau şi apoi, cu un mers nesigur, se duse la una din cele două ferestre fără perdele.

Se uită afară. Nişte spoturi luminau boscheţii de azalee şi frunzişul verde-întunecat al brazilor. Era feeric.

Deodată simţi atingerea unei mâini pe ceafă. Natalie făcu stânga- mprejur, scoţând un strigăt de groază.

- Stai liniştită, nu e fantoma lui Bothwell, îi spuse Alex.

Ea închise ochii, inspiră adânc aer în piept, apoi ridică pleoapele şi spuse pe un ton aspru:

- Te-aş ruga să nu mai faci aşa ceva.

- Ce anume?

- Să te furişezi tiptil în spatele meu ca să mă iei prin surprindere. Prima dată s-a întâmplat pe colină, în faţa conacului tău.

Se opri, simţindu-se cuprinsă din nou de dorinţa pe care încerca să şi-o domine încă de la începutul serii. Cafeaua o mai trezise puţin, dar îşi simţea gura uscată şi obrajii în flăcări.

Privirile lor se întâlniră. Pasiunea lacomă pe care o citi în ochii lui făcu să-i crească şi mai mult tulburarea.

El şopti cu o voce răguşită:

- Camera mea se găseşte pe acelaşi palier, vizavi de a ta. Se pare că este cea a amantului reginei. Voiam numai să mă asigur că n-ai nevoie de nimic.

Ştiind că este uşor ameţită, Alex nu încerca nici s-o atingă, nici s-o îmbrăţişeze. Nu voia să profite de starea ei, dar în cazul în care ar face ea primul pas..

- Am nevoie de tine, şopti ea.

Văzu ochii lui întunecaţi strălucind ca două diamante şi de aceea adăugă imediat:

- Nu vrei să te uiţi prin cameră să vezi dacă nu cumva se ascunde vreo fantomă pe undeva?

El începu să râdă.

- Chiar crezi în toate balivernele astea?

- Nu.

Dar nu reuşea să-şi stăpânească tremurul nervos al mâinilor şi picioarelor. El o luă de braţ, o conduse sub

baldachin şi o forţă să se întindă. Natalie se prăbuşi pe patul regal care era pregătit pentru noapte. Cu braţele încrucişate pe piept şi un picior atârnând în afara lui, oftă uşurată.

Alex se duse şi deschise mai întâi cuferele, apoi cele două uşi ale dulapului.

- Vezi? Nici urmă de stafie.

- Sub pat nu te-ai uitat.

- Aşa este.

îşi scoase smochingul, se apropie de Natalie, îngenunche pe mochetă, se aplecă şi nu mai făcu nici o mişcare.

îngrijorată, Natalie se ridică într-un cot şi înclină capul spre el.

- Ai găsit ceva?

- Nu. Mă gândesc ce hotărâre să iau.

- în legătură cu ce?

- Aş vrea să-ţi sărut degetul mare de la picior.

Ea pufni supărată şi se lăsă să cadă din nou pe pernă. Apoi simţi limba lui umedă şi fierbinte plimbându-se pe piciorul gol şi de-a lungul pulpei dezgolite. Se simţea caraghios, dar senzaţia era de un erotism fantastic. Gemu de plăcere şi întredeschise pleoapele.

După aceea genunchiul şi apoi coapsele ei se bucurară de acelaşi tratament pe cât de stupid, pe atât de excitant. Natalie tremura toată, neştiind dacă trebuia să protesteze sau să-l atragă pe Alex spre ea.

El se ridică şi se aplecă deasupra ei. Gurile lor se împreunară cu patimă.

- Reginei mele nu-i este teamă? o întrebă el dintr-o răsuflare.

Nefiind în stare să-i răspundă din cauza parfumului de bărbat
care se degaja din trupul lui, ea clătină din cap în sens negativ.

- Şi cu toate astea, de când m-am strecurat în camera ta înainte de masa de seară, am impresia că mă ţii la distanţă. Abia dacă am putut să scot câteva cuvinte de la tine. Tot mai eşti supărată pe mine?

în loc de răspuns, ea îl luă de gât cu ambele mâini şi-l sărută atât de pătimaş încât să-i dea de înţeles nu numai că nu mai era supărată pe el, dar şi că îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Surprins şi încântat de vorbele ei, Alex îi sorbi răsuflarea şi-i muşcă limba cu tandreţe. Frenezia pasiunii îl împingea să ceară şi mai mult, dar se întreba dacă nu cumva excitaţia lui Natalie era provocată de alcoolul pe care-l băuse. Se îndepărtă puţin de ea şi o privi îngrijorat şi bănuitor. Ea ghici despre ce era vorba.

- Nu, Alex, nu sunt atât de beată încât să nu mai ştiu ce fac. Sunt atât de lucidă, încât îmi aduc aminte de un proverb.

- Ce proverb?

- însetatului îi va fi sete mereu.

El îi zâmbi, amuzat.

- De multă vreme simţi genul ăsta de sete?

- începând cu o anumită seară în care într-un conac din Foxfoot un buştean în flăcări a ars marginea covorului şi.

Nu mai reuşi să continue. Alex o săruta din nou cu o pasiune care risca să atingă foarte repede punctul culminant. în momentele acelea nu mai exista între ei nici neîncredere şi nici teamă, ci numai certitudinea că trupurile lor erau atrase unul de celălalt.

Gura lui Alex cobora de la buze de-a lungul gâtului, acoperindu-l în trecere cu mici săruturi iritante ca nişte înţepături. Simţi mâna lui nerăbdătoare urcând încet de-a lungul coapselor fierbinţi.

Dar nu era suficient. Natalie voia şi ea să-l atingă, să cunoască gustul pielii lui. îi desfăcu primii nasturi ai cămăşii şi-şi lipi degetele de pieptul lui, zgâriindu-l uşor.

- Nu face asta, o rugă el. Te doresc atât de mult, încât, dacă mă mai mângâi mult, totul se va termina înainte de a începe.

Vorbele lui nu reprezentau nici ordin şi nici ameninţare, ci numai o promisiune fierbinte şi pasionată.

Neluând în seamă avertismentul lui, îi desfăcu nodul de la paion, toţi nasturii de la cămaşă şi i-o scoase. Apoi, cu o gură lacomă, îl muşcă de un mamelon.

Răspunsul lui sosi imediat. Cât ai clipi din ochi, fusta şi bluza ei zburară prin cameră. Alex contempla cu o privire admirativă trupul ei pe jumătate dezbrăcat. Avea sâni mari, rotunzi şi tari, şi o piele diafană de un alb străveziu.

- Eşti atât de frumoasă! şopti el acoperind-o ca un nebun cu sărutări din cap până-n picioare.

îi prinse un sân în palmă şi, cu ajutorul limbii, îl făcu să se întărească.

Natalie scoase un geamăt şi deschise larg ochii. Nebună de fericire, ar fi vrut să-i mulţumească pentru că o eliberase de complexe. Nimeni nu-i mai spusese până atunci că este frumoasă. Dar Alex părea sincer. Nu i se părea că e nici prea grasă, nici prea scundă. Simţi că îi dă jos slipul şi fu cuprinsă de un sentiment de abandon în momentul în care el se îndepărtă de ea.

Deschise ochii şi observă că el se dezbrăcase complet. îi admiră frumuseţea masculină, apoi îl trase spre ea şi îl simţi în sfârşit cu fiecare por al pielii ei. Din vârful sânilor şi până în călcâie, Natalie nu mai era decât un fluviu de dorinţă.

Dar cu toate astea, păstrând încă o urmă de pudoare, îşi ţinea pulpele strâns unite. El le desfăcu cu genunchiul şi o pătrunse în toată forţa, dar cu o lentoare demnă de laudă.

Natalie îşi ţinea respiraţia, fiind convinsă că nu mai trăise în viaţa ei nişte momente atât de intense. El o pătrunsese adânc şi când începu să se mişte, ea simţi că-i

fierbe sângele în vene. Era învăluită treptat de valuri de voluptate care-i traversau trupul transformând-o într-o bucurie pură care probabil fusese cea a începutului lumii, o bucurie atât de sălbatică, atât de uriaşă, încât simţea că trebuie să strige ca să se audă până în stele. Şi strigă. Ca un ecou, Alex lăsă şi el să scape un ţipăt de plăcere. Apoi, plini de transpiraţie, trupurile lor încă lipite începură să se relaxeze încet.

Alex se depărtă uşor de Natalie, apoi o sărută cu blândeţe pe pleoape. Ea mai avu forţa să-i zâmbească, apoi, doborâtă de oboseală adormi imediat.

El se ridică într-un cot şi o privi îndelung. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare şi de sinceră! I se dăruise cu o forţă primitivă atât de pasionată încât Alex era uluit. Regreta numai faptul că, în graba de a se uni, nici unul, nici celălalt n-au mai avut timp să savureze voluptuoasele clipe premergătoare.

îşi strecură un braţ sub umerii ei şi se întinse lângă ea. Acum, Natalie era a lui! N-o va mai părăsi niciodată. îi plăcea sinceritatea ei, îi aprecia caracterul, cam repezit, e adevărat, dar atât de corect! Nu făcuse nimic ca să-l cucerească, nu-i aruncase nici o privire pe furiş, nu se fandosise absolut deloc, şi cu toate astea reuşise să-l seducă.

Pentru prima oară în viaţă simţea pentru o femeie şi altceva decât atracţie fizică. Avea sufletul şi inima extrem de tulburate şi de aceea trase concluzia că Natalie era femeia pe care o aşteptase dintotdeauna.

Ştia că este independentă şi orgolioasă. Oare va accepta să-i îngrădească libertatea măritându-se cu el?...

în această fază ajunsese cu planurile, când deodată sună telefonul, trezind-o brusc pe Natalie care trebui să se smulgă cu greu din tandra lui îmbrăţişare.

Capitolul 10

Natalie ridică receptorul, cu o mişcare de automat, înainte ca telefonul să sune a doua oară. O voce autoritară îi trezi mintea încă ameţită de somn.

- Peter sunt.

- Peter? repetă ea zăpăcită.

Nu cunosc nişa? Aruncă o privire în jur. Nu, era foarte trează. Alex, iubitul ei, era acolo, lângă ea. Se ridicase într-un cot şi se uita încruntat la ea. Natalie îi zâmbi tandru înainte de a îndepărta uşor receptorul de urechea care aproape îi surzise din cauza tonului coleric al personajului de la celălalt capăt al firului.

- ... Peter Stanhope, precizase vocea cu asprime. De ce nu m-ai anunţat că pleci din Edinburg? A trebuit s-o sun pe secretara ta ca să aflu unde eşti. Pe ea văd că ai anunţat-o.

Natalie lăsă furtuna să se potolească. Cu mâna liberă, luă un halat din mătase care era împăturit la capătul patului şi-şi acoperi umerii cu el. Imediat ce Stanhope se opri din peroraţie, îl atacă şi ea la rândul ei.

- Ştiţi ce decalaj de fur orar este între Marea Britanie şi Statele Unite? Mă deranjaţi în toiul nopţii, în timp ce dormeam. Sunaţi-mă mâine.

însă el nu părea hotărât să închidă telefonul.

- Te rog să-mi faci o dare de seamă a activităţii tale din ultima vreme, îi ordonă el.

- Vă promit să vă povestesc totul, dar mai târziu. şi la o oră englezească, îi spuse ea pe un ton ironic. Dat fiind că pe aici soarele răsare mai devreme decât la New York, s-ar putea ca şi eu să vă trezesc din somn. Noapte bună, Peter. Pardon domnule Stanhope.

Şi mândră de faptul că-i închisese gura pisălogului puse receptorul în furcă.

Când se întoarse spre Alex, zâmbea, dar brusc zâmbetul ei îi îngheţă pe buze. Alex părea furios.

- Cine e Peter ăsta? Amantul tău?

Şocată de violenţa tonului şi acuzaţia nefondată, Natalie simţi că-i fuge sângele din obraji.

- Stanhope este redactor la editura Dempsey Press, îi explică ea.

- Şi îi spui pe numele mic?

- Absolut deloc, şi nici n-am înţeles de ce mi s-a prezentat aşa. E foarte clar că furia îi întunecase mintea. Voia să ştie de ce am plecat din Edinburg.

- Ai obligaţia să-i raportezi ce faci?

- Da, la fiecare escală.

- E un amănunt pe care nu-l ştiam. Şi toate astea se urzesc pe la spatele meu! strigă scriitorul. Ăsta este un adevărat complot!

Sări din pat şi se îmbrăcă în grabă în timp ce-şi exprima nemulţumirea ţipând:

-Ar fi trebuit să fiu mai atent. Am bănuit încă de la început. Eşti o şmecheră, Natalie.

Uluită, dar şi indignată, ea protestă:

- Sper că nu crezi o iotă din ceea ce spui şi că furia ţi-a luat şi ţie minţile. Stanhope reprezintă singurul meu contact cu editura care m-a însărcinat să fac aceste investigaţii.

- Şi bineînţeles că de fiecare dată când îl suni, Stanhope îţi oferă răspunsurile la întrebări.

- Nu-i adevărat. Vrea să ştie doar care este stadiul anchetei.

- Nu cred că aşa stau lucrurile. Dacă este nevoie, te aduce pe calea cea bună pentru ca enigma să fie rezolvată în trei săptămâni, ceea ce intră în contradicţie cu finalul lucrării.

Simţindu-se profund jignită, Natalie nu-i mai ceru şi alte detalii. Faptul că o bănuia că are un amant era mai degrabă măgulitor şi demonstra că este gelos, dar acuzaţia

cum că ar fi vrut să-i ascundă în mod intenţionat legăturile cu editura Dempsey Press îi jignea mândria profesională în cel mai înalt grad. Protestă vehement:

- Nu-mi fac decât datoria de serviciu şi îţi repet că nimeni, nici măcar Stanhope, nu mi-a furnizat vreodată vreo informaţie de natură să mă aducă pe calea cea bună.

Era evident că el n-o credea. în ochii lui negri nu vedea decât dispreţ.

Natalie nu insistă asupra subiectului. Dacă era atât de lipsit de respect faţă de ea, însemna că nu mai au nimic să-şi spună. în timp ce el se îmbrăca, ea păstră o tăcere trufaşă, dorindu-şi din toată inima ca Alex să plece cât mai repede, înainte ca suferinţa să devină incontrolabilă.

El îşi îndesă papionul în buzunarul hainei, îşi încălţă pantofii de lac şi adăugă pe un ton tăios:

- Ce sperai să se întâmple dacă petreci o noapte cu mine? Credeai c-o să vorbesc în somn şi în felul acesta îţi voi oferi răspunsurile care îţi lipsesc?

- Ieşi afară! strigă ea, stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

Se găsea din nou în faţa personajului arogant şi bănuitor care o jignise îngrozitor în urmă cu douăsprezece zile, la Foxfoot, întrebând-o dacă nu cumva se aştepta de la el s-o conducă direct la comoară.

Oare o urmărise numai pentru a-şi demonstra lui însuşi că avusese dreptate să nu aibă încredere în ea?

Cu mâna pe clanţa uşii, el îi aruncă o ultimă săgeată:

- Numai în cazul în care ar căuta comori pentru el însuşi s-ar justifica interesul lui Stanhope pentru afacerea asta. în calitatea lui de redactor, a luat deja contact cu manuscrisul care însoţeşte gravurile, aşadar e firesc să aibă un oarecare avans faţă de tine şi deci probabil deja a rezolvat enigma. Atunci, ce mai vrea? Oricum, începând

din acest moment, deoarece nu sunt de acord cu metodele folosite de această editură, voi face în aşa fel încât să-ţi pun beţe în roate pe traseu. Adio!

Imediat ce trânti uşa în urma lui, tânăra femeie se prăbuşi pe pat, dând frâu liber durerii care o cuprinsese la începutul discuţiei cu Alex. Dar durerea ei era atenuată de furie şi curând sentimentul de ciudă deveni mai puternic decât suferinţa.

îndrăgostindu-se nebuneşte de Alex, făcuse o greşeală pe care nu şi-o îngăduise niciodată şi anume aceea de a amesteca sentimentele cu afacerile, riscând deci să rateze misiunea care îi fusese încredinţată. Or, Natalie ţinea foarte mult la faima ei de învingătoare. Va câştiga şi de data asta. chiar dacă un scriitor bănuitor, cârcotaş şi răuvoitor se hotărâse să-i complice existenţa.

îşi şterse lacrimile, scoase laptopul dintr-una din valize şi-l aşeză pe birou. Numai prin muncă putea să-şi aline suferinţa.

De când sosise la Oldcastle, din cauza sosirii inopinate a lui Alex, îi ieşise din minte enigma pe care o avea de rezolvat. Dar, probabil datorită obişnuinţei profesionale, nici alcoolul şi nici zbenguielile amoroase n-o împiedicaseră să stocheze în memorie o mulţime de detalii.

Cele două sfeşnice care luminau masa la cină aveau fiecare câte unsprezece braţe. în câteva rânduri auzise zgomotul produs de un avion. Aşadar, castelul trebuia să se afle pe axa pistelor de decolare ale unui aeroport şi putea fi identificat cu cel din desen.

Lucră timp de câteva ore şi studie chiar şi ultimele trei gravuri: un peisaj, o planşă cu semne şi puncte aşezate ciudat în formă de semicercuri concentrice şi, pe ultima foaie, o masă rotundă şi o spadă ca cea din prima planşă,

dar prezentând în plus ruinele unui castel cocoţat pe o înălţime, lângă o faleză abruptă. La baza ruinelor, o zonă de câmpie era înconjurată de un zid din piatră.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, Natalie vru să-şi ia revanşa şi îl sună pe Stanhope la numărul privat pe care i-l dăduse în cazul în care ar fi avut nevoie de el în afara orelor de program. Era sigură că-l va smulge din aşternuturi, dar spre surprinderea ei îi răspunse un partener de discuţie foarte amabil, căruia nu-i transmise opiniile ei referitoare la gravuri, ci îi vorbi doar despre castelul Oldcastle şi palatul Holyrood.

Stanhope părea încântat de faptul că descoperea rapid ceea ce era important în timpul programului ei în Scoţia şi aprobă fără nici o problemă hotărârea ei de a pleca în Districtul Lacurilor, la o distanţă de două sute de kilometri spre sud.

- Asta dovedeşte că ai o strategie excelentă, domnişoară Tracy! Continuă tot aşa! îţi urez succes!

După ce aşeză receptorul în furcă, Natalie se gândi la Alex. Simţind un junghi în inimă, şopti cu tristeţe în glas:

„E o strategie excelentă, într-adevăr, cu condiţia să găsesc în mine suficient curaj pentru a continua să fug de bărbatul care credeam că mă iubeşte“. îşi propuse ca, de acum înainte pentru ea să nu mai existe alt obiectiv decât succesul misiunii sale.

Datorită amabilităţii portarului de noapte, făcu rost de o altă maşină de închiriat, aşa că putea pleca de la castel înainte de micul dejun.

Trecu prin dreptul uşii lui Alex în vârful picioarelor. Nu se vedea nici o lumină pe sub uşă, probabil că dormea dus.

Cinci ore mai târziu, îşi lăsa maşina în parcarea centrului de informaţii turistice din Grasmere, un sat situat

în mijlocul unui ţinut care i se părea o frumuseţe sălbatică. Nu alesese acest loc în mod întâmplător. Cu toate că gravura nu menţiona nici un nume de oraş, înainte de a pleca din Boston, Natalie, de comun acord cu Liz, considerase că Grasmere, situat în centrul unui parc naţional din Districtul Lacurilor, ar fi un punct de plecare ideal pentru a se căţăra pe munţi.

Sarcina pe care o avea de îndeplinit nu va fi deloc uşoară. Desenul pe care-l studiase în detaliu noaptea trecută, reprezenta
o succesiune de munţi cu forme neregulate. Câţiva căţărători stăteau agăţaţi în zona lor cea mai înaltă. Regiunea era bogată în vestigii druidice şi Natalie bănuia că autorul făcea referire la ele în cartea lui.

în prim-plan, pe imaginea referitoare la comitatul Cumberland, mai apărea şi un lac cu malurile împădurite.

Lacul se găsea aici, în faţa agenţiei de turism şi hotelurile luxoase care-l înconjurau dovedeau că zona era frecventată de foarte mulţi turişti.

Prima parte a programului fu îndeplinită destul de uşor. în sezonul acela erau o grămadă de locuri disponibile. Plăcându-i confortul, alese un hotel luxos situat în mijlocul unui parc plin de rododendroni înfloriţi. Camera ei avea vederea spre lac. După ce luă o masă de prânz copioasă, se hotărî să vină aici să se odihnească. Spre seară va începe să caute informaţii despre împrejurimi. Tocmai se bucura de o siestă binemeritată, când sună telefonul.

- Ce noroc am! spuse triumfătoare Liz. Am găsit imediat hotelul la care stai. Adineauri mi-a telefonat Stanhope. Furios până la isterie, se plângea că nu ştie locul exact unde ai tras pentru popasul din comitatul Cumberland. Zice că l-ai anunţat că pleci, fără să faci şi alte precizări. Tipul

ăsta mă face să am pielea de găină, adăugă ea pe un ton destul de tragic pentru ca s-o ia şi pe Natalie un frig pe şira spinării.

Dar nu se sperie cu una cu două. Dat fiind că-l considera pe Stanhope vinovat de despărţirea de Alex, individul începea să-i pară cam stânjenitor.

- Tipul ăsta mă calcă pe nervi. Dacă mai sună, spune-i că nu ştii în ce oraş m-am cazat.

- Prea târziu, Natalie. L-am anunţat că probabil eşti la Grasmere.

- Ei bine, acum sper că s-a liniştit.

- Da de unde! Insistenţa individului mi se pare suspectă.

- Şi mie, îţi dai seama! Am impresia că sunt ţinută în lesă, aşa că am de gând să sun mai rar la New York.

- Vrei să stai mai mult la Grasmere?

- Totul depinde de ce voi descoperi aici. Adineauri, la restaurant, în timp ce luam micul dejun, trăgeam cu urechea la vecinii de masă care discutau despre pericolele care te pândesc pe munte. Cu ocazia asta am aflat că în urmă cu zece ani doi turişti au murit în timp ce escaladau cel mai înalt dintre munţii ăştia, căruia oamenii din zonă îi spun „Muntele cu poeţi“. în amintirea lor în vârf au fost instalate nişte pietre funerare. Probabil că acolo se află una din piesele jocului de puzzle. Pietrele funerare ar putea fi ceea ce amândouă am luat drept pietre înălţate pe verticală. Trebuie să le văd cu ochii mei ca să fiu sigură.

- Fii prudentă, Natalie. Te cunosc eu pe tine. Nici un obstacol nu te poate opri şi uneori îţi asumi nişte riscuri uriaşe.

- Ce mai face doamna Wilkins? schimbă vorba Natalie.

- îmi cere mereu veşti despre tine.

- Spune-i să stea liniştită. Pe curând, Liz.

După ce închise, Natalie se întinse din nou în pat mirându-se de faptul că Liz n-o întrebase nimic despre Alex. Oare telefonase şi el la Boston ca să-i afle noua adresă? în definitiv, ar fi putut să aleagă hotelul Keswick sau Olswater din aceeaşi zonă, ca să caute soluţia celei de-a treia enigme. în cazul în care voia s-o urmărească şi s-o împiedice să-şi finalizeze ancheta, era în stare să se intereseze la secretara ei. Cel mai bine ar fi să sune la agenţie şi s-o sfătuiască pe Liz ca de acum încolo să fie la fel de discretă cu Alex Garrick ca şi cu Stanhope. Dar înainte să-şi pună planul în aplicare, pleoapele i se îngreunară şi se cufundă într-un somn adânc.

Natalie fu trezită de un ciocănit în uşă. Deschise chiar în momentul în care pumnul cuiva se ridica pentru a aplica o ultimă lovitură în uşă. Natalie îl primi drept în frunte şi simţi impactul inelului asupra arcadei sprâncenei. Sub influenţa şocului suferit făcu un salt înapoi şi dădu drumul unei salve de înjurături care ar fi făcut-o să roşească pe mama ei din Boston.

Alex rămase la început fără grai, apoi închise uşa după el adresându-i mii de scuze.

- Oh, Natalie!.... Scuză-mă. îmi pare sincer rău.

Dar ea îi întorsese spatele şi se îndrepta spre baie nu atât pentru a-şi îngriji fruntea învineţită, ci pentru a scăpa de privirea pătimaşă a ochilor lui focoşi. Fiind practic goală-puşcă sub halatul subţire de mătase, refuza să se joace de-a ispita cu el.

Dar nu mai avu timp să ajungă la baie pentru că din două salturi el o ajunse din urmă şi o prinse de mijloc, oprind-o din drum.

- Dă-mi voie să mă uit la ce-a făcut bruta de mine. Oh, Natalie, dar te-am rănit îngrozitor!

Ea nu mai făcea nici o mişcare. Gemu uşor când el apăsă cu degetul deasupra ochiului drept.

- Trebuie să punem repede o compresă rece! hotărî el.

Scoase o batistă împăturită din buzunar, se duse s-o ude la
robinet şi se întoarse s-o aplice peste vânătaie, scuzându-se iarăşi.

- Sunt de neiertat. Aveai dreptate să mă consideri un ticălos, dar îţi jur că a fost fără voia mea. N-am mai lovit niciodată vreo femeie. Voi regreta toată viaţa că ţi-am făcut atâta rău.

Lui Natalie i se păru că lovitura involuntară nu merita atâta vorbărie. Sau poate Alex se referea la urmările certurilor din noaptea anterioară?

Ea ridică ochii spre el. Privirile li se întâlniră şi se sfidară reciproc. Orgoliul şi amorul propriu prostesc o împiedicau pe Natalie să pună întrebarea care-i ardea buzele.

Alex se aplecă spre ea şi o sărută tandru pe buze.

-Azi-noapte m-am purtat ca un idiot, şopti el. De obicei, înainte să acuz pe cineva de un anumit lucru, o fac pe baza unor dovezi. De data asta n-am avut nici una la dispoziţie. Probabil că a fost vorba pur şi simplu de un acces de gelozie.

- Gelozie? Dar pe cine ai putea fi gelos? şopti ea.

- Pe Stanhope, bineînţeles.

Ea dădu din umeri.

- E ridicol. Acestui individ nu-i cunosc decât vocea antipatică. Deja am uitat accesul tău de gelozie, dar nu te

pot ierta pentru faptul că te-ai îndoit de loialitatea mea.

- Şi de data asta furia parcă mi-a luat minţile. De când ne-am certat însă, am avut timp să analizez situaţia la rece şi acum pot să-ţi spun că regret că m-am grăbit să trag nişte concluzii pripite.

Putea el oare să-i mărturisească faptul că văzuse roşu în faţa ochilor în momentul în care soneria telefonului îi curmase brusc planurile de căsătorie?

Niciodată până atunci nu dorise atât de mult o femeie încât să vrea s-o ia de soţie. Coborât brusc cu picioarele pe pământ, îşi văzuse visurile făcute ţăndări şi căutase. şi chiar găsise cuvintele potrivite pentru a se răzbuna pe femeia care îl dezamăgise. De la acea scenă îngrozitoare suferea cumplit, dar Nataliei părea că nu-i trecuse supărarea. De aceea, consideră că nu era momentul oportun pentru a-şi deschide inima în faţa ei.

Deocamdată se mulţumi s-o învăluie cu o privire admirativă. Ea reprezenta pentru el o tentaţie irezistibilă din cauza părului roşcovan răsfirat pe umeri şi a halatului lung a cărui transparenţă îi dezvăluia formele armonioase. îşi amintea de fineţea pielii ei, de focul pe care îl aprinsese în trupul lui, de gemetele ei de plăcere atunci când o posedase. îşi propuse să retrăiască acel extaz pasionat, dar ceva mai târziu. Până atunci, se va strădui s-o recucerească şi să-i vindece sufletul de rănile pe care i le provocase.

- De data asta cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

Şi fără să-i mai lase răgazul de a răspunde, adăugă pe acelaşi ton nepăsător:

- Bineînţeles că e vorba despre Liz. Ai întrebat-o pe secretara mea.

El dădu din cap zâmbind.

- Spune-mi şi mie, de ce mă urmăreşti, Alex? în cazul în care o faci ca să descoperi dovada că trişez..

- Te rog, nu spune asta Natalie. Am spus tâmpeniile alea probabil pentru a-mi ascunde adevăratele sentimente. în realitate. Dar ce rost mai au explicaţiile astea? Ti-am demonstrat ce simt pentru tine, nu-i aşa?

Ea închise ochii. Pentru a se apăra de speranţe deşarte şi visuri imposibile, îşi repetă în minte că Alex este un bărbat foarte viril şi că era suficient să se apropie de o femeie, chiar şi fără siluetă de manechin, pentru a i se aprinde călcâele după ea. Dat fiind că ea îşi jurase să se dedice numai muncii, trebuia să-şi ţină promisiunea şi să renunţe la paradisul braţelor lui Alex.

Natalie îşi tamponă încă o dată rana, se întoarse spre el, îl privi drept în ochi şi-i spuse pe un ton prefăcut indiferent:

- Mi-ai dovedit că mă doreşti, Alex, lucru pe care ţi l-am demonstrat şi eu ţie şi rezultatul a fost destul de reuşit, dar acum hai să dăm uitării clipa asta de nebunie şi să rămânem prieteni.

El protestă dezamăgit.

- Numai prieteni?

- Da. E mai bine aşa.

- Atunci hai să luăm masa împreună.

Natalie se simţea mult prea vulnerabilă ca să-i accepte propunerea. Ar fi fost de-ajuns ca el să arate puţin mai tandru şi era sigură că s-ar fi înmuiat din nou.

- Nu, Alex.

El oftă fără să-şi poată ascunde dezamăgirea.

- Păcat, spuse el după câteva clipe de tăcere. Trebuie să plec pentru o afacere urgentă în sudul Angliei. Mi-ar fi plăcut să petrec ultima seară cu tine. Ce planuri ai pentru

următoarele trei-patru zile?

Ea regretă că refuzase să ia masa cu el, dar era prea târziu să mai revină asupra unei hotărâri care venea în sprijinul angajamentului pe care şi-l luase de a păstra distanţa faţă de Alex de acum înainte.

- Planuri? Păi le cunoşti deja. Nu ştiu cât timp îmi va lua rezolvarea celei de-a treia enigme, dar înainte de asta vreau să-mi iau o vacanţă de câteva zile. De când am sosit în Marea Britanie, nervii mi-au fost puşi la grea încercare. Simt nevoia să mă destind puţin. De ce mă întrebi?

- Ca să fiu sigur că te găsesc aici când mă voi întoarce.

„Se va întoarce“. A spus ceva despre întoarcere, deci se va întoarce.“

Peste trei zile, cu vânătaia ascunsă cu grijă în spatele unor ochelari negri, Natalie repeta promisiunea lui Alex în timp ce mergea pe strada principală din Grasmere. Plecase foarte repede, după ce o sărutase pe obraz, ca un prieten, dar cu o tandreţe amuzată în ochii lui negri. începând de atunci, Natalie nu prea reuşea să se concentreze asupra muncii şi sentimentele faţă de Alex rămâneau în centrul preocuparilor ei.

Adunase o documentaţie utilă despre regiune făcând două vizite la biblioteca din Grasmere. Bibliotecarul, un domn bătrân pasionat de neolitic, îi spusese că Districtul Lacurilor nu e cu nimic mai prejos decât comitatul Wiltshire care se pretinde metropola epocii de piatră.

- ... Deci, în Cumberland, turiştii vin pentru liniştea şi frumuseţea peisajului, dar mai ales pentru vestigiile civilizaţiei vechi. Este adevărat că pietrele noastre druidice sunt mai puţin accesibile decât cele de la Stonehenge sau Avebury, dar plimbăreţii care au curiozitatea şi curajul de a merge să le descopere spun că sunt cel mai bine păstrate

din toată Marea Britanie.

Natalie, care nu prea avea cunoştinţe despre cultura celtică, îi pusese câteva întrebări. Acum, ştiind totul despre dolmene, menhire şi alte pietre, se întreba dacă nu cumva al patrulea desen pe care îl avea de descifrat nu era reprezentarea unui sit mezolitic. în schimb, ultimele două planşe nu aveau nici un indiciu referitor la vreun oraş sau la vreo regiune anume.

Dar deocamdată, Natalie nu era interesată decât de „Muntele cu Poeţi“, şi cu toate că noul ei prieten, bătrânul bibliotecar, îi spusese că escaladarea acelui munte era foarte periculoasă, era hotărâtă să meargă să vadă ce se află pe vârful lui

Programase să plece în expediţie a doua zi. Va porni la drum încă din zorii zilei.

Murdoch îşi parcă maşina lângă hotelul modest din care putea să supravegheze luxoasa reşedinţă pe care o alesese Natalie. De trei zile, nici o mişcare a tinerei femei nu scăpase vigilenţei detectivului.

Avusese ocazia să ucidă vânatul pe care-l urmărea dar reflexele pe care şi le crease aceasta conducând maşina o salvaseră, lucru pe care nu-l regreta deloc. Cu toate că victima ar fi fost găsită cu siguranţă nevinovată, accidentul ar fi aruncat asupra lui o lumină cam supărătoare. în plus, în ciuda tonului din ce în ce mai ameninţător al ordinelor lui Stanhope, nu era încă pregătit să ducă la îndeplinire sarcina care i-ar fi scăpat pe amândoi de tânăra anchetatoare.

Cu cât o cunoştea mai bine pe Natalie Tracy, cu atât mai mult descoperea că aceasta are multe puncte comune cu defuncta lui soţie, pe care o urâse din tot sufletul.

Acum voia s-o vadă pierzându-şi sângele rece. Roşcata

asta frumoasă după care întorceau capul toţi bărbaţii, nu era mai brează decât fosta lui soţie. Toate sunt nişte. înainte s-o lichideze, individa va cunoaşte toate chinurile iadului. aşa cum făcuse şi cealaltă, cu deosebire că stricata de nevastă-sa se ştia spionată, urmărită, în timp ce directoarea „Indiscretului“ nu cunoştea ameninţarea care-i plutea deasupra capului. îşi imagină figura îngrozită a domnişoarei Tracy şi gura îi fu schimonosită de un rânjet hidos.

Capitolul 11

Primul glonţ ricoşă de o stâncă aflată deasupra capului ei. Natalie crezu la început că se desprinseseră nişte pietricele din stâncă, dar după ce figura se repetă de încă două ori, înţelese că era vorba despre gloanţe.

Nu auzise zgomotul împuşcăturilor. Nu cumva intrase în bătaia puştii vreunui vânător începător? Dar de unde trăgea? împrejurimile păreau pustii şi pe drum nu întâlnise nici un turist. Un al patrulea glonţ se înfipse în pământ chiar la picioarele ei. înnebunită de spaimă, Natalie se aruncă în hăţişul de pe marginea râpei. Simţi cum pământul îi fuge de sub picioare, încercă zadarnic să se agaţe de arbuşti şi căzu în prăpastie.

Soarele dispăruse după vârfurile munţilor când îşi recăpătă cunoştinţa. Vreme de câteva minute se simţi ameţită, dar imediat ce deschise ochii realiză unde se afla şi de ce stătea trântită pe un pinten acoperit cu iarbă situat în faţa unui impresionant amfiteatru de stânci ameninţătoare. Cineva trăsese asupra ei şi, slavă Domnului, numai printr-o minune aterizase pe un colţ de stâncă, salvându-şi astfel viaţa.

Mişcă mai întâi un picior, apoi mâinile şi înţelese că sunt tefere. Se ridică, se sprijini cu spatele de peretele stâncos şi, străduindu-se să nu se uite în jos, făcu bilanţul păţaniei: trei unghii rupte, zgârieturi pe mâini, blugii şi hanoracul sfâşiate, deci scăpase destul de uşor. Ceasul rezistase impactului şi rucsacul nu se deschisese în cădere.

Problema era că un necunoscut cu creierul aparent deranjat şi-o alesese drept ţintă. Nebunul rămăsese oare prin împrejurimi stând la pândă într-un copac sau în spatele vreunei stânci? Se uită în jurul ei. Totul părea pustiu, dar aparenţele se puteau dovedi înşelătoare, de aceea era mai bine să mai aştepte înainte de a se expune din nou gloanţelor ucigaşe.

Aici, în vârful muntelui, descoperise veriga care îi lipsea pentru a face progrese în rezolvarea enigmei. Dar îşi va savura mai târziu triumful. în clipa aceea era mai urgent să găsească un mijloc prin care să părăsească acel refugiu destul de nesigur, în care se trezise din cauza unui ţintaş nebun.

învingându-şi spaima, privi în fundul viroagei. Era imposibil să poată coborî până acolo. Panta era prea abruptă. Ar fi fost mai bine să urce agăţându-se de rădăcinile copacilor şi tufişurilor. îi luă aproape cincizeci de minute ca să parcurgă distanţa pe care se prăbuşise. O făcuse doar în câteva secunde. începu să coboare panta încruntând din sprâncene. Era năpădită de amintiri care îi ridicau nişte semne de întrebare. La Cotswold, în timp ce făcea jogging, era cât pe-aci să fie zdrobită de o maşină cu geamuri fumurii. Pe drumul spre Oldcastle o lăsaseră frânele maşinii pe care o închiriase şi acum trăsese cineva asupra ei.

Luate separat, oricare din aceste evenimente puteau fi atribuite întâmplării sau ghinionului, dar punându-le cap la cap, Natalie trăsese concluzia că un necunoscut încerca s-o ucidă sau măcar s-o sperie, pentru a o sili să-şi înceteze imediat investigaţiile. Dar cine putea urzi nişte planuri atât de criminale împotriva ei? Puţine persoane erau la curent cu deplasările ei: Liz, desigur, Stanhope şi Alex.

De secretara ei şi de redactorul editurii era despărţită printr-un ocean, dar logic, cei doi trebuia eliminaţi dintre suspecţi. De altfel, de ce s-ar opune Liz să-şi ducă sarcina la bun sfârşit? Secretara îi fusese întotdeauna prietenă şi colaboratoare fidelă. în ceea ce-l priveşte pe Stanhope, e adevărat că tipul îi era antipatic, dar era prea departe ca să-i facă necazuri.

Atunci, să fie vorba despre Alex?

îşi amintea că acesta fusese foarte reticent atunci când îi dezvăluise scopul venirii ei în Anglia. Alex era singurul

care avea un motiv s-o împiedice să-şi îndeplinească misiunea. Dar care să fie acela? Nu ştia, dar trebuia să admită că autorul lucrării „Spre El Dorado“ rămânea singurul suspect.

Să fie oare Alex un ucigaş? Natalie îşi simţi inima sfâşiată de durere. Când ajunse la drumul care înconjura lacul, mergea pe bâjbâite din cauza lacrimilor care-i înceţoşaseră privirea.

Intră în hotel fără să fie observată de personalul de la recepţie, urcă în cameră şi pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Deodată, simţi cum o mână o prinde de încheietură.

Avu impresia că-i îngheaţă sângele în vene. Deschise gura să strige, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Ajunsă la capătul puterilor, îşi pierdu pentru a doua oară cunoştinţa în ziua aceea.

***

- Ce s-a întâmplat cu mine? N-am mai leşinat niciodată!
- Există pentru orice un început, glumi Alex.

Era întinsă pe pat, îmbrăcată numai în sutien şi chiloţi. Alex îi umezea faţa cu un prosop atât de ud, încât apa îi udase leoarcă perna de sub cap. Dar lui Natalie nu-i păsa. Când deschisese ochii, simţise o pătură moale sub coapse şi-l văzuse pe Alex aplecat deasupra ei, privind-o cu tandreţe şi îngrijorare în acelaşi timp.

- Când o să încetezi să te mai strecori tiptil în spatele meu ca să mă sperii? îl certă ea.

Cu o oră în urmă, ar mai fi adăugat:

„Şi de ce ai tras în mine“?

Dar în clipa în care îi întâlnise privirea întunecată şi văzuse îngrijorarea care i se citea în ochi, constatase netemeinicia bănuielilor sale. Alex era prea sincer, prea cinstit pentru a urzi un plan de asasinare atât de laş. Singurul reproş pe care putea să i-l facă era acela că se furişase în camera ei.

- Cum ai intrat aici? îl întrebă ea împingându-i mâna în care ţinea prosopul. Cheia era în rucsacul meu.

- Am sedus o cameristă, îi spuse el zâmbind. I-am spus că sunt soţul tău şi mi-a deschis uşa cu cheia ei.

- Şi te-a crezut?

- Evident, din moment ce mă aflu aici.

Şi adăugă pe un ton aspru:

- . Poţi să-mi explici şi mie de ce te-ai întors la hotel în zdrenţe, cu mâinile şi picioarele murdare şi julite? Te-am dezbrăcat pentru că mi-era teamă să nu ai vreo rană gravă. Unde te doare?

- Nicăieri, minţi ea.

Avându-l lângă ea pe Alex, care o privea îngrijorat şi o mângâia tandru, nu mai simţea nici o durere.

- Ce ţi s-a întâmplat? insistă el.

- Am urcat pe „Muntele cu Poeţi“ şi la coborâre.

Se opri, avu o ezitare, apoi, cuprinsă de o dorinţă imperioasă de a se confesa cuiva, îi povesti nu numai ultima aventură, dar şi pe celelalte două, a căror victimă fusese.

El o ascultă cu atenţie, cu un aer grav şi sprâncenele încruntate.

- De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme? o întrebă el când termină de povestit.

- Nu făcusem încă nici o legătură între cele două evenimente şi în afară de asta trebuie să-ţi amintesc că de la plimbarea noastră de la Cotswold n-am petrecut decât puţin timp împreună. Noaptea de dragoste a reprezentat ultima noastră întâlnire în doi. o întâlnire mai degrabă furtunoasă.

- Spune-mi sincer, Natalie, nu m-ai bănuit pe mine de toate astea?

Ea aprobă clipind des din pleoape.

- Şi de ce te-ai răzgândit?

- Poate că din cauză că m-am hotărât în sfârşit să am încredere în tine.

- Ceea ce nu te-a împiedicat să leşini când m-ai găsit în camera ta.

- Era întuneric. Nu te vedeam şi din cauza obiceiului de a-i lua prin surprindere pe oameni, mi-ai provocat una din cele mai cumplite sperieturi din viaţa mea. Eram cu ochii în patru, convinsă că mă pândea un asasin din umbră. Atunci, am cedat nervos.

El se aplecă şi o sărută cu tandreţe pe buze.

Natalie avu impresia că oboseala îi dispare ca prin farmec şi dorinţa îi explodează în tot trupul. Vru să-i întoarcă sărutul, dar el se ridică şi se aşeză lângă ea atât de aproape încât simţea cum coapsa lui tare o apasă pe şold.

El îi explică ce avea de făcut. Natalie ascultă vocea iubită ca pe o muzică relaxantă. Cuvinte precum siguranţă, poliţie, declaraţie îi treceau pe lângă ureche fără să le ia în seamă. Ea îl lăsă să termine de vorbit şi apoi spuse:

- Nu.

- Cum nu?

- Nu, nu voi merge să-mi povestesc aventura autorităţilor. Mai întâi de toate, n-am nici o dovadă şi în al doilea rând n-am nici un chef să-mi pierd timpul cu activităţi administrative. Doar n-o să renunţ la misiunea mea pentru că sunt hărţuită de un om bolnav psihic, cu atât mai mult cu cât am rezolvat enigma. adică aproape am rezolvat-o. în vârful „Munţilor cu Poeţi“ am descoperit elementele care-mi lipseau.

- Nu mai spune! Şi ce-ai descoperit?

- Parcă nu trebuia să mai discutăm niciodată despre slujba mea.

- Aşa este, dar împrejurările s-au schimbat şi acum,

când avem încredere deplină unul în celălalt, poţi să-mi spui cum ai dat de capătul enigmei.

- N-am ajuns la capătul ei, dar am găsit esenţialul.

Ea se uită la el. Alex zâmbea şi chiar dacă pe fruntea lui se mai citea încă îngrijorarea, ochii lui erau plini de tandreţe.

- Ce înţelegi prin esenţial?

- Numele locului reprezentat în penultimul desen. N-a fost deloc uşor. în ultimele trei zile mi-am frământat mintea să găsesc o legătură între toate localiăţile pe care le vizitasem. Ştiind că genul ăsta de ghicitori este plin de capcane, mă temeam adesea ca nu cumva să mă trezesc în vreo fundătură. Apoi am încercat să mă pun în locul unei cititoare americane care n-a pus niciodată piciorul în Anglia. Oare ce jaloane ar reţine ea din desenele tale şi din textele care le însoţesc? Probabil, roata olarului şi cadranul solar, nişte nume ca Maria Stuart, Oldcastle, Holyrool sau altele la fel de ciudate pentru ea. Atunci am introdus vreo treizeci dintre ele în calculator, fără să obţin nimic semnificativ până în momentul în care m-am gândit să nu reţin decât prima literă din fiecare cuvânt ca în genul acrostilurilor în care, citind numai prima literă din fiecare vers, descoperi de exemplu numele autorului poeziei. în cazul meu, aveam nevoie de numele oraşului sau al comitatului reprezentat în penultimul desen.

Fiind ocupat cu admirarea trupului gol pe care îl avea în faţa ochilor, Alex nu era prea atent la vorbele ei. Dumnezeule, ce frumoasă era! Când făcuseră dragoste în patul cu baldachin, n-avusese timp să-i admire curbele voluptuoase, pântecul plat şi coapsele cu musculatură de sportivă. Părul roşu ca focul împrăştiat pe pernă îi înconjura chipul ca o aureolă, chip care era mai atrăgător ca înainte, deşi avea câteva vânătăi. Ar fi dorit să-i mângâie cu buzele

rana mică de deasupra sprâncenei drepte şi să-i sărute apoi tot trupul pentru ca să-i ierte bădărănia şi bănuielile nejustificate.

Dar îl reţinea ceva. îi plăcea pasiunea care strălucea în ochii ei verzi, dar era convins că patima aceea nu se datora dorinţei pe care i-o stârnise el. în momentele acelea, Natalie era nebună de bucurie că reuşise să învingă dificultăţile misiunii sale şi trebuia să recunoască faptul că fusese foarte ingenioasă.

- ... Dacă aş fi avut la dispoziţie un calculator normal, ar fi fost mult mai uşor. L-aş fi programat cum aş fi vrut, dar, din nefericire, memoria laptopului meu nu-mi poate afişa lista tuturor localităţilor din Marea Britanie. De aceea, puteam mult şi bine să aleg cuvintele şi să le subliniez numai prima literă, că tot n-aş fi obţinut ceva care să aibă vreo noimă. Atunci, un bibliotecar din Grasmere, vorbindu-mi despre Stonehenge, mi-a oferit, cu totul întâmplător indiciul care îmi lipsea. Când m-am întors la hotel, am pus unele sub altele anumite cuvinte ale căror prime litere ar forma numele acestui sit preistoric şi ar confirma astfel ipoteza mea: Stuart, Taur, Oldcastle, Noapte, Edinburg, Holyrood şi din nou Edinburg. La naiba cu toate! Nu găseam decât cuvântul Gnomon pentru a completa numele şi îmi mai lipseau încă un N şi un E ca să formez Stonehenge. Aceste două cuvinte le-am găsit în vârful „Munţilor cu Poeţi“, pe piatra funerară ridicată în memoria lui Nelly şi Edward, o pereche de îndrăgostiţi care au murit în urmă cu zece ani în timp ce urcau pe versantul cel mai periculos al muntelui..

Văzând-o atât de entuziasmată, Alex nu se mai putea opune continuării anchetei şi nici să-i spună că descoperirea ei nu mai avea nici o noimă de când, în urmă cu două zile, aflase că de fapt comoara fusese furată.

Natalie voia să meargă până la capăt? Perfect, dar el va rămâne în preajma ei pentru a o proteja.

- Pot să te întreb ceva?

- Bineînţeles.

- De ce atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară, mi-ai spus că enigma nu fusese concepută să fie rezolvată în trei săptămâni? Aşa cum ai văzut, eu voi reconstitui jocul de puzzle înainte de acest termen.

- Eşti într-adevăr foarte pricepută ocoli el răspunsul.

Mâna lui îi mângâia sânul cu timiditate, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie respins. Dar când simţi că mamelonul i se întăreşte sub degetele lui, Alex înţelese că era şi ea cuprinsă de dorinţă.

Căpătând curaj, se aplecă spre ea şi buzele lui se uniră cu gura ei, care nu cerea altceva decât să fie forţată. Limbile li se întâlniră într-un sărut pătimaş care-i zgudui până în străfundul sufletului.

Natalie îşi reveni prima. Gâfâia de plăcere, dar se străduia să-şi păstreze sângele rece. Se simţea murdară şi transpirată, de aceea îi spuse lui Alex:

- ... Aş vrea să mă spal.

- Atunci propun să facem duş împreună. Am făcut un drum lung şi aş vrea să mă schimb şi eu.

- Nu prea cred că, din punctul de vedere al britanicilor, duşul în doi este acceptabil, se fandosi ea.

în aceeaşi clipă, braţele lui puternice o luară pe sus şi vocea ironică a lui Alex îi şopti la ureche:

- Ai dreptate. Ar fi mult mai indicată o baie, care îţi va menaja şi pudoarea în acelaşi timp.

în apartamentul luxos în care se cazase, căzile de baie erau sub formă de bazine de marmură îngropate în podea. Alex o puse jos pe Natalie, deschise robinetele şi se dezbrăcă.

Natalie îşi scoase ultimele piese de îmbrăcăminte, îşi

prinse rapid părul lung cu un elastic şi se aruncă plină de încântare în apa caldă. îşi sprijini ceafa de suportul de pe marginea căzii şi-l privi pe Alex printre gene, admirându-i trupul de atlet a cărui vigoare o făcuse într-o noapte să geamă de plăcere. De aceea, presimţind că viitoarea lor îmbrăţişare va fi şi mai voluptuoasă decât cele dinainte, se înfioră de plăcere.

Intră şi el în apă şi dat fiind că spaţiul era destul de îngust, îşi trecu un braţ pe sub ea pentru a o cuprinde. Prezenţa apei făcea contactul dintre trupurile lor extrem de senzual.

Ea îl mângâie pe Alex umplându-i faţa cu clăbuc de săpun, iar el o pedepsi strivindu-i buzele într-un sărut lung care aproape o lăsă fără răsuflare. Nemaiputând să reziste pasiunii pe care i-o transmitea Alex, se încordă şi, fără să-şi dea seama ce face, îşi desfăcu pulpele şi i se oferi.

A fost un moment extraordinar, în care parcă deveniseră două fluvii de bucurie. Se contopiseră unul cu altul, se rostogoleau unul peste altul şi se mişcau într-un ritm frenetic, care-i transforma într-o forţă, venită parcă din cele mai îndepărtate străfunduri ale animalităţii lor. Nu mai trăiau decât prin intermediul trupurilor lor.

Apoi avu loc acea descătuşare teribilă, atât de violentă, încât strigătul lor de plăcere paroxistică se făcu auzit în acelaşi timp.

încet-încet ieşiră din starea de extaz şi părăsiră bazinul când apa se răcise deja. Alex o înfăşură cu tandreţe într-un halat de baie, apoi îşi prinse şi el un prosop uriaş în jurul şoldurilor. Telefon' la restaurantul hotelului şi ceru să i se aducă prânzul în cameră. un prânz cu şampanie, preciză el. în timp ce aşteptau mâncarea, trupurile lor strâns lipite se ghemuiră sub cearşafuri. Văzând cu câtă patimă o săruta Alex, Natalie înţelese că vor porni din nou în căutarea unor noi descoperiri erotice care era convinsă că vor fi

senzaţionale, dar înainte de asta trebuia să-şi elibereze conştiinţa de întrebările care o chinuiau.

Se ghemui cu capul pe umărul lui şi, după ce îndepărtă cu blândeţe mâna lui care se îndrepta spre pulpele ei, spuse:

- Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.
- Ce întrebare?
- De ce crezi că enigma nu poate fi rezolvată în trei săptămâni?
- Pentru că nu e posibil.
- Dar eu ţi-am dovedit contrariul.
- încă n-ai dovedit nimic. Să zicem că ajungi la Stonehenge. în ce direcţie vei porni pentru a rezolva enigma celei de-a cincea gravuri?
- încă nu m-am gândit la asta, mărturisi ea. Dar faptul că am ajuns la Stonehenge şi megaliţii săi nu e de ici de colo, nu-i aşa? Am şi numărat pietrele pe care le-ai reprezentat în desen prin nişte punctuleţe foarte clare. Sunt şaptezeci şi nouă. Dacă adun la acest număr cele douăzeci şi două de lumânări din sfeşnicele care luminează masa din sufrageria de la Oldcastle, cele şase animale şi cele zece vase din atelierul olarului şi cele o sută douăzeci şi cinci de stele din constelaţia Taurului, obţin două sute patruzeci şi doi. Sunt aproape sigură că acest număr reprezintă o anume distanţă, probabil aceea dintre Stonehenge şi locul în care este ascunsă comoara.

Alex se sprijini într-un cot şi o privi fluierând admirativ.

- Jos pălăria! I-ai bătut pe toţi specialiştii în logică transcendentală. Dar cu toate astea, în raţionamentul tău există o fisură.
- A, da? Care anume?
- Stonehenge se găseşte la răscrucea mai multor drumuri. Pe care îl vei alege pentru a ajunge la

ascunzătoare?

Natalie se gândi câteva clipe înainte să răspundă:

- în partea de sus a paginii cu megaliţii se află un mic soare. Presupun că acesta luminează drumul pe care trebuie să merg, deci mă voi îndrepta spre sud. nu, se corectă ea cufundată în gânduri. Am studiat cu atenţie harta. La sud de situl arheologic marea se găseşte la mai puţin de o sută de kilometri. Dar de fapt comoara poate fi ascunsă şi pe o insulă. Voi vedea mai îndeaproape cum stau lucrurile când voi ajunge la Stonehenge.

- Comoara n-a fost ascunsă pe o insulă, aşa că, dacă nu ai o pasiune specială pentru megaliţi şi gloata de turişti, n-are nici un rost să te duci la Stonehenge, pentru că indiciul care trebuie folosit nu apare acolo decât pe douăzeci şi unu iunie.

- Cum adică?

El îi explică mângâind-o tandru pe obraz:

- în epoca neolitică, Stonehenge era probabil un templu închinat soarelui. Cei care l-au înălţat au făcut în aşa fel încât, în ziua solstiţiului de vară, în centrul sitului arheologic o singură piatră să primească raza de soare. Deci trebuie să aştepţi până pe douăzeci şi unu iunie pentru ca umbra dată de acea piatră să-ţi indice direcţia de mers. în roman, eu ofer nişte indicaţii vagi care-l pot aduce pe un cititor perspicace pe drumul cel bun. Tu nu ai la dispoziţie textul şi în afară de asta, gravurile care vor apărea în carte sunt în culori, iar eu am marcat piatra respectivă cu un punct roşu. însă editura nu ţi-a trimis decât xeroxuri alb-negru, aşa că-ţi lipseşte jalonul principal.

Suspină şi uşor scandalizată, ea îi spuse:

-îţi mulţumesc pentru preţioasele informaţii, dar de ce-mi spui mie toate astea? Parcă ne înţelesesem că.

El îi închise gura cu un sărut şi îi şopti la ureche:

- N-am avut nici un fel de înţelegere. îţi vei sfârşi misiunea cum crezi de cuviinţă, dar eu voi rămâne în preajma ta ca să te apăr. Nu uita că un maniac a încercat deja de trei ori să te trimită pe lumea cealaltă şi cred că o va face din nou. Nu mai vreau să-ţi asumi nici un risc.

- Dar. de ce faci toate astea?

Spera ca el să-i facă în sfârşit acea mărturisire care i-ar fi confirmat gesturile tandre, săruturile şi pasiunea prin care îşi manifesta dorinţa. Chiar şi în momentele cele mai fierbinţi ale jocului erotic el nu-i spusese că o iubeşte. Oare îşi va lăsa în sfârşit inima să vorbească?

- De ce? repetă el mirat, ca şi cum întrebarea l-ar fi luat prin surprindere. Pur şi simplu pentru că legile cele mai elementare ale ospitalităţii britanice îl obligă pe un gentleman să vegheze asupra unui musafir care-i face onoarea de a-i vizita frumoasa ţară.

Ea oftă dezamăgită, îşi lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă şi-l întrebă:

- Dar de ce, mă rog, să nu mergem la Stonehenge?

- Ar fi inutil. Nu este încă douăzeci şi unu iunie. în aprilie, razele soarelui nu cad pe piatra respectivă, adică pe aceea situată pe axa drumului pe care trebuie s-o ia căutătorul.

Natalie se ridică din nou, cu un aer combativ şi cu o strălucire nouă în ochi:

- Dar când voi ajunge acolo pentru mine totul se va reduce la o banală regulă de trei simplă. Raportându-mă la locul în care răsare soarele acum, aş putea să determin punctul exact în care va apărea solstiţiul de vară. Ar fi de ajuns să ştiu latitudinea şi să mă înarmez cu un tabel de declinaţie şi o..

- Aşa este. Dar dacă cea mai versată cititoare din New

York sau Los Angeles va ajunge la aceeaşi concluzie ca tine, nu va mai face călătoria până în Marea Britanie. Se va mulţumi doar cu o busolă, un compas şi o hartă bună.

Natalie aruncă cât colo cearşaful şi se ridică în picioare. Alex o prinse de marginea halatului de baie.

- Unde te duci?

- Să caut obiectele de care am nevoie. Culmea este că le am în valiză şi voi verifica imediat dacă pot stabili pe o simplă hartă direcţia corectă pentru a ajunge la ultimul obiectiv, pornind din Stonehenge.

El se aplecă şi-i cuprinse mijlocul cu ambele braţe, descurajându-i astfel orice încercare să fugă.

- Nu crezi că în clipa asta am putea să ne petrecem timpul într-un mod mult mai plăcut?

O sili să se aşeze pe marginea patului şi, aplecat uşor peste umărul ei, îi muşcă lobul urechii, apoi o sărută apăsat de câteva ori pe gâtul graţios, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere şi să-şi simtă coapsele invadate de o căldură plină de voluptate.

Dându-se bătută, ea îi zâmbi şi apoi se lăsă pradă fără nici o reţinere excitaţiei provocate de îmbrăţişările lor pătimaşe.

Capitolul 12

- De ce nu mă laşi pe mine la volan?

- Ţi-am mai spus o dată: nu-mi place să fiu condus de o femeie.

Natalie se îmbufnă, îşi încrucişă braţele şi, pentru a-i arăta
nemulţumirea, se afundă şi mai mult în scaunul său.

Alex conducea ca de obicei foarte repede, dar atent. Jaguarul depăşea toate maşinile de pe autostradă. Aruncă o privire spre ea şi observă că părea într-adevăr supărată. Cu atât mai bine, îşi spuse el. De fapt, Alex voia ca ea să se odihnească puţin. Plecară din Grasmere pe la prânz şi noaptea de dinainte fusese foarte agitată. După ce făcuseră dragoste îndelung, în loc să se culce, Natalie voise să studieze penultima enigmă. Făcuse nişte calcule extrem de complicate şi descoperise astfel drumul pe care trebuia să-l urmeze la plecarea din Stonehenge, şi anume cel spre comitatul Cornwall. De comun acord cu Alex, se hotărâse să lase situl megalitic la discreţia curiozităţii turiştilor şi să plece din Grasmere direct spre sud-vestul Angliei.

Inteligenţa şi talentul pentru analiză şi deducţie îl umpluseră de admiraţie pe scriitor, însă marea ei cutezanţă îl speria. în timp ce ea studia ultima gravură, el se întreba cine anume o urmărea şi încerca s-o ucidă. Numai individul care intrase deja în posesia comorii, un amănunt pe care Natalie nu-l aflase încă, putea avea un motiv s-o împiedice să-şi ducă la îndeplinire misiunea.

Imediat, Alex se gândise la Stanhope. El nu-l cunoştea pe redactorul editurii Dempsey Press, dar ştia că este antipatizat şi de Natalie, şi de secretara ei. Liz îi mărturisise la telefon că „individul avea vocea unui om bolnav de nervi care nu se mai poate controla“.

Dar tipul se găsea la mii de kilometri depărtare de Anglia, de aceea Alex trăsese concluzia că acesta trebuia

să aibă un complice în Marea Britanie. în orice caz, Natalie se afla într-un mare pericol. îi comunicase Nataliei concluziile lui înainte de a o părăsi în zorii zilei ca să se ducă la hotelul lui situat în apropiere, dar deja îi trecuse spaima şi fu nevoit să discute cu ea foarte serios pentru a o face să înţeleagă că Stanhope ar putea fi capul răutăţilor.

- Când l-ai sunat ultima oară?

-Alaltăieri. L-am anunţat că mă pregătesc să escaladez „Muntele cu Poeţi“. Avea în glas numai lapte şi miere şi chiar m-a felicitat pentru perspicacitatea mea.

- Şi s-a grăbit să trimită un asasin pe urmele tale.

- Nu exagera. De ce ar face asta? Mai degrabă cred că mă vânează un psihopat pentru a-şi satisface pornirile criminale.

- Putem afla dacă există vreo legătură între asasin şi redactorul de la Dempsey Press. După-amiază, când se vor deschide birourile din New York, îl vei suna pe Stanhope. I-ai povestit ceva până acum despre Stonehenge?

- Nu. încă de la început, nu-i transmit decât informaţii de care sunt sigură. Alaltăieri aveam încă unele îndoieli în legătură cu semnificaţia celei de-a patra enigme.

-Atunci, uite cum facem: dat fiind că acum ştii regiunea în care se află ascunsă comoara, îl vei suna pe Stanhope şi-i vei spune că te-ai hotărât s-o porneşti drept spre ţintă, fără să mai ocoleşti pe la Stonehenge. Dar, dat fiind că ai un avans faţă de termenul pe care ţi l-a fixat editura, te-ai hotărât să faci puţin turism. Anunţă-l pe Stanhope că mâine vei profita de sosirea în Cornwall şi te vei duce la Bolrentor să-ţi iei ceaiul la celebrul „Han Jamaica“.

-Acela care apare în romanul lui Daphne du Maurier? încă mai există?

- Nu ştiu dacă este chiar acela, dar „Jamaica“, aşa cum i se spune prin partea locului, este un obiectiv foarte vizitat de turişti, care vin aici să asculte povestiri cu naufragiaţi. Ca să ajungi acolo trebuie însă să traversezi o câmpie aridă

şi lugubră, care e foarte potrivită pentru organizarea unei capcane. în cazul în care, aşa cum bănuiesc, Stanhope pune la cale vreo şmecherie, îl va trimite acolo pe complicele lui.

Natalie îl opri, pe un ton scandalizat.

- O astfel de idee numai prin capul unui romancier ar putea să treacă. Cu alte cuvinte, ai vrea să-i servesc drept momeală, deci să fiu căprioara pe care lupul se pregăteşte s-o sfâşie.

- Da, dar stai liniştită, iubito. Lupul nu te va mânca. Voi veghea să nu ţi se întâmple nimic rău.

Natalie nu se lăsă deloc convinsă şi-i spuse că, admiţând că Stanhope era creierul maşinaţiunilor urzite împotriva ei şi că avea un complice în Anglia, acesta din urmă n-avea nevoie să meargă până în Cornwall ca s-o ucidă. Din moment ce fusese atât de abil încât s-o urmărească fără să-l observe de la Foxfoot la Grasmere, trecând prin Edinburg, putea să-şi ducă la îndeplinire sarcina oricând voia. De altfel, avea tot timpul pe parcursul celor şase sute de kilometri pe care avea de gând să-i facă pentru a ajunge în Cornwall. Cine ştie dacă nu cumva „aranjase“ deja maşina lăsă în urmă cu două zile în parcarea hotelului.

Atunci, Alex îi dezvălui a doua parte a planului său. Ea va lăsa maşina la Grasmere, hotelul urmând s-o returneze agenţiei de unde o închiriase. După ce-şi va face bagajele, va anunţa la recepţie că are de gând să ia trenul spre sudul Angliei. Maşina hotelului o va duce la gara cea mai apropiată, unde Alex o va aştepta cu Jaguarul său.

Până în prezent, totul se desfăşurase conform planului. în timp ce Natalie se îmbrăca, Alex telefonase de la hotelul său Scotland Yardului unde avea nişte prieteni pe care se putea bizui.

Era liniştit acum. Persoanele din conducerea poliţiei londoneze luaseră în serios bănuielile şi temerile lui. Pe

drum nu-i urmărise nimeni şi spera să ajungă înainte de căderea nopţii la Red Manor unde guvernanta lui credincioasă le va pregăti o cină delicioasă.

Natalie se uită la ceasul din tabloul de bord şi rupse tăcerea.

- Mi-e cam foame. La New York, acum este nouă dimineaţa, se deschid birourile. Nu crezi că ar trebui să-l sun pe Stanhope?

- ... Şi să luăm o gustare, aprobă Alex. Ai dreptate. La următoarea ieşire de pe autostradă te voi duce să vezi unul din cele mai frumoase oraşe din Anglia.

Peste o jumătate de oră, luând-o pe un drum secundar de unde se putea observa dacă erau urmăriţi de cineva, Alex ajunse într-un oraş medieval dominat de turlele din gresie roşie ale unei catedrale gotice.

Lăsă maşina într-o parcare supravegheată de camere de luat vederi, apoi, luând-o pe Natalie de braţ, o conduse de-a lungul străzilor înguste mărginite de clădiri înalte.

Când se instalară la o masă într-un restaurant de pe Bridge Street, Alex îi aminti că sosise timpul să pună în practică partea a doua a scenariului pus la punct înainte de plecarea din Grasmere.

Ea se duse şi se închise într-una din cabinele telefonice ale restaurantului şi formă numărul editurii.

Stanhope parcă îşi ieşise din minţi. De ce nu-i comunicase rezultatul investigaţiilor din „Munţii cu Poeţi“? De două zile, se plictisise tot aşteptând veşti de la ea.

Tânăra femeie aşteptă să-i treacă furia, apoi, în câteva cuvinte, îi spuse că aproape rezolvase enigma, cu excepţia câtorva elemente care continuau s-o intrige. Acum era în drum spre Cornwall.

Stanhope o opri cu un ton tăios:

- De unde mă suni?

- De undeva de pe autostradă, minţi ea.

- Cum aşa? Credeam că ai plecat cu trenul!

Natalie se albi la faţă. De unde aflase Stanhope treaba asta? Avea într-adevăr un complice la faţa locului care îl informa despre mişcările ei, aşa cum spunea Alex?

Timp de câteva secunde intră în panică, dar îşi recăpătă calmul spunându-şi că, pierzându-şi răbdarea, poate Stanhope se întorsese la recepţia hotelului în care stătea ea.

- Mi-am schimbat planurile în ultimul moment. Cu maşina mă mişc mult mai repede decât cu trenul şi dat fiind că am un avans faţă de termenul fixat de dumneavoastră, m-am hotărât să profit şi să vizitez câteva obiective turistice.

îi vorbi apoi despre intenţia de a lua ceaiul mâine la „Hanul Jamaica“. Stanhope o ascultă, apoi o întrebă în ce oraş şi în ce hotel ar putea eventual s-o găsească în seara aceea şi în zilele următoare.

- Habar n-am, spuse ea cu o nepăsare prefăcută: la Exeter, Plymouth sau Newquay. Popasul din seara asta va depinde de ora la care voi ajunge în Cornwall şi posibilităţile pe care mi le va putea oferi localitatea respectivă.

- Dar de ce mâine faci atâta ocol ca să treci pe la „Hanul Jamaica“?

- E o dorinţă mai veche, o idee care mi-a venit după ce am citit cartea lui Daphne du Maurier. Fii liniştit! N-o să stau prea mult în locul acela blestemat, o să-l vizitez în cursul după-amiezii.

- Atunci îţi urez noroc! i-o tăie scurt Stanhope înainte de a închide.

Natalie o sună apoi pe Liz şi-i comunică faptul că a doua zi va vizita acel han faimos, pentru ca, în cazul în care ar fi întrebat-o Stanhope unde se află, aceasta să-i poată confirma planurile Nataliei.

Se întoarse apoi gânditoare în sala plină de fum a restaurantului. Alex o întrebă imediat cum a reacţionat

Stanhope.

- Tare mi-e teamă că ai avut dreptate, îi spuse ea. Şi ceea ce este mai curios, Stanhope nici măcar nu mi-a cerut să-l sun, ca şi cum ar fi ştiut că acolo nu există telefon. Purtarea lui este într-adevăr foarte ciudată. De ce nu vrei să-l suni în seara asta de la Red Manor pe directorul editurii pentru a-i comunica bănuielile tale în legătură cu redactorul cărţii tale?

- Sunt doar simple bănuieli, fără nici o dovadă. Nu m-ar lua nimeni în serios la New York. Trebuie mai întâi să-l demascăm pe individul ăsta care a încercat să te ucidă. După aceea, vom vedea cum trebuie să procedăm, dar am presimţirea că şi după ce banditul va fi prins, tot nu vei fi în siguranţă. Cel mai înţelept ar fi să pui punct investigaţiilor.

în ochii verzi ai Nataliei apăru o sclipire războinică.

- Aşa ceva este exclus. Voi merge până la capăt, orice se va întâmpla, deşi mai am ceva probleme la ultima enigmă. Am înţeles încă de la început că masa rotundă, sabia şi ruinele de pe faleza înaltă făceau trimitere la legenda regelui Arthur, care credeam că este un personaj inventat. Dar răsfoind lucrările din biblioteca din Grasmere, am aflat că a existat în realitate şi se mutase în castelul Tintagel din Cornwall. La un moment dat am crezut că faimoasa comoară era ascunsă sub ruinele castelului, dar un anumit detaliu din ultimul desen m-a făcut să-mi schimb părerea.

- Numai un detaliu? o întrebă Alex, amuzat. Ai grijă, am pus mai multe capcane în ultimul desen, ca şi în primul, de altfel.

- Ştiu, dar cred că am reuşit să le evit. Am studiat în special zona de câmpie şi pajiştea pe care ai înconjurat-o cu un zid din piatră acoperit cu graffiti. în interiorul ei, litera grecească Pi este desenată de trei ori. M-am întrebat atunci ce legătură poate exista între Grecia şi Legenda

Mesei Rotunde. La începuturi, litera Pi reprezenta şi raportul 3,14 şi am dedus de aici că ar putea fi vorba despre o distanţă anume, dar, după ce am studiat megaliţii pentru a dezlega enigma de la Stonehenge, am avut o revelaţie. Ceea ce luam drept litera Pi, adică două linii verticale cu o curbă deasupra, era de fapt un dolmen. Pe câmpul respectiv există trei dolmene şi comoara este ascunsă sub unul din ele.

în timp ce îşi expunea teoriile, Alex înfuleca mâncarea cu o poftă de invidiat. Obrajii ei se înroşiseră din pricina elocvenţei discursului. Era evident că se hotărâse să-şi ducă ancheta la bun sfârşit, orice obstacol îi va sta în cale.

El oftă.

- îţi admir foarte mult conştiinţa profesională, dar promite-mi că nu vei întreprinde nimic dacă nu mă aflu şi eu în preajma ta pentru a te putea apăra.

- De acord, acceptă ea zâmbind, deşi ştiu că nu voi putea să mă concentrez asupra enigmei atâta vreme cât te afli atât de aproape de mine.

- Imaginează-ţi că sunt bodyguardul. sau şoferul tău şi uită-l pe bărbatul cu care ai făcut dragoste noaptea asta.

- De două ori, preciză ea, aruncându-i o privire poznaşă.

Privirile li se aprinseră de pasiune când îşi amintiră cât de
intens trăiseră senzaţiile erotice în noaptea anterioară. Natalie aştepta cu nerăbdare să ajungă în seara aceea la Red Manor pentru a o lua de la capăt.

***

Petrecură o seară şi o noapte de neuitat. Natalie ar fi vrut să-şi prelungească şederea în reşedinţa aceea de vis, cu atât mai mult cu cât întregul personal, de la grădinar la intendentă, o primiseră cu foarte multă căldură.

O cunoştea deja pe doamna Walter, care cu ocazia primei vizite la Foxfoot, o condusese cu maşina la hotel. De data asta, intendenta o tratã ca pe un musafir foarte

important şi cu atât de mult respect, încât Nataliei, care era obişnuită cu un comportament mai puţin protocolar, atitudinea ei i se păru deplasată.

Aşa cum impuneau regulile bunei cuviinţe, îi fusese pregătită o cameră separată, dar Alex veni la ea imediat ce se lăsă noaptea asupra conacului.

Vreme de câteva ore, Natalie uită tot ce însemna lumea reală şi nu mai trăi decât pentru Alex şi mângâierile lui pline de pasiune care o determinau să ofteze, să geamă şi să ţipe de plăcere.

Dar cu toate acestea, niciodată, nici măcar în momentul cel mai intens al plăcerii comune, el nu-i spusese c-o iubeşte.

în timp ce se odihneau epuizaţi unul în braţele celuilalt, i se păru că ghiceşte totuşi de ce el refuza deocamdată să-i facă acea mult aşteptată mărturisire, deşi sărutările şi gesturile lui pline de tandreţe îi dovediseră că ţinea foarte mult la ea. Asupra lor plana umbra despărţirii. Chiar în cazul în care, datorită vigilenţei lui Alex, Natalie ar fi scăpat cu viaţă din ghearele asasinului, ea va pleca imediat la Boston şi atunci se vor despărţi poate pentru totdeauna.

Natalie alungă din minte acest gând care risca să-i provoace o depresie profundă. Deocamdată, trebuia să se bucure de desfătarea produsă de braţele puternice ale lui Alex, să trăiască intens fiecare minut şi să se gândească la ziua de mâine cu optimism, aşa cum făcea întotdeauna.

***

Alex nu lăsase nimic la voia întâmplării. Respectând sfaturile prietenilor lui de la Scotland Yard, se dusese singur la „Hanul Jamaica“, la volanul Jaguarului său, pe care îl închisese într-unul din garajele bătrânului han. O lăsase pe Natalie la Bristol, de unde aceasta închiriase un Rover identic cu cel pe care îl folosise la Grasmere.

Urmărită aşa cum scrie la carte de nişte ochi invizibili, tânăra ajunse la destinaţie şi îşi lăsă maşina într-o parcare

în care se mai găsea doar un autocar.

Anexa istorică a hotelului actual avea o înfăţişare sinistră. Natalie recunoştea hanul pe care Daphne du Maurier îl descrisese în roman. Parterul era împărţit în două săli care erau pline de turişti aduşi de autocar. Prima sală servea drept bar şi magazin, aici vânzându-se bere, cărţi, tricouri şi cărţile celebrei scriitoare.

Natalie îşi croi drum printre vizitatorii îngrămădiţi în jurul barului şi ajunse în a doua încăpere transformată în salon de ceai, mobilată cu mese şi scaune. Natalie se apropie de unica fereastră care dădea spre o curticică din spatele casei. O deschise şi se aplecă puţin în afară.

Spre marea ei uşurare, Alex era acolo, chiar sub fereastră, înfofolit într-un trenci cu gulerul ridicat.

- Totul este în regulă, iubito, îi spuse el strigând pentru a acoperi urletul vântului. Să n-ai nici o teamă. Cei doi chelneri de la bar sunt poliţişti. Pe drumul de acces şi în parcare s-au adus întăriri. Singurele maşini particulare care s-au oprit aici după-amiaza asta au fost ocupate de familii cu copii. După părerea mea, individul va veni singur şi tu probabil îl cunoşti, sau l-ai întâlnit măcar o dată până acum. Eu sunt aici lângă tine şi n-o să ţi se întâmple nimic.

- Cum poţi fi atât de sigur de tine?

- E doar o presimţire, dar sunt aproape sigur că aşa va fi.

-Admiţând că ai dreptate, vreau să-ţi amintesc că nu l-am văzut niciodată pe ucigaş, deci n-aş putea să-l identific.

- Poate ai trecut doar pe lângă el. Oricum, în cazul în care se hotărăşte să vină, n-o va face ca un simplu turist, căci are intenţii diabolice. De asemenea, nu cred că-şi va asuma riscul de a te ataca într-un loc public. Dacă se apropie de tine, ţine-l de vorbă şi încearcă să-l reţii cât mai mult posibil.

De când plecaseră de la Red Manor, îi repeta aceleaşi dispoziţii şi cuvinte de încurajare.

- ... Să n-ai nici o grijă. Totul se va termina cu bine.

Deodată, auzi în spatele ei o voce arţăgoasă de femeie:

- îngheţam de frig! închideţi fereastra, vă rugăm!

Natalie se conformă dorinţei turiştilor. Din mijlocul acestora se ridică un bărbat cu pulover în dungi şi pantaloni în carouri care flutura un pliant în mână.

- Oricum aici se poate muri de frig, spuse el cu un pronunţat accent texan. Nu pot nici măcar să ne servească un sandviş, în timp ce, conform prospectului publicitar, la două sute de metri de cârciuma asta sinistră se află un han adevărat unde sunt sigur că putem găsi nişte gustări şi whisky.

- Să mergem acolo! strigă cineva.

I se răspunse printr-un OK entuziast. Se ridicară cu toţii şi trecură prin faţa Nataliei, care apoi îi auzi discutând cu turiştii din încăperea cealaltă. După intensitatea exclamaţiilor acestora, îşi dădu seama că întregul autocar îşi însuşise părerea texanului.

Chelnerii nu-şi mai vedeau capul de treabă, fiind nevoiţi să facă în acelaşi timp şi notele de plată şi să ofere explicaţii în legătură cu drumul pe care trebuia s-o ia turiştii.

Natalie se apropie de şemineu şi întinse mâinile spre flăcări ca să se încălzească.

- în sfârşit, suntem singuri! spuse o voce răguşită în spatele ei. Credeam că n-o să mai plece niciodată.

în acelaşi timp, simţi un obiect tare care i se proptise între umeri. Să fie o armă sau un deget?

O sudoare rece începu să-i curgă pe şira spinării, în timp ce inima îi bătea într-un ritm dezordonat. Deşi spaima o paralizase şi o împiedica să strige, schiţă un gest pentru a încerca să-l vadă pe cel care-i vorbise.

- Nu te întoarce, îi spuse necunoscutul. Du-te şi aşază-te la masa din fund, locul din care nu putem fi văzuţi de ceilalţi din încăpere. Ea se conformă ordinului primit. în

timp ce se aşeza, ridică puţin capul şi aruncă o privire scurtă spre agresorul său care stătea în picioare, în spatele său. Imediat îşi aminti figura de maimuţă a individului care coborâse o dată cu ea din tren, înainte să ajungă la Edinburg. Da, era acelaşi bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare, nu prea înalt, cu faţa plină de riduri, care nu-i arătau însă vârsta reală, şi ochii mici şi vioi. Nu avea nimic deosebit şi poate tocmai din cauza înfăţişării lui banale reuşise s-o urmărească fără să-l observe.

Dar ce avea cu ea?

Recăpătându-şi puţin stăpânirea de sine, îşi aminti sfaturile lui Alex: să-l reţină pe individ cât mai mult posibil. în sala de alături era tot gălăgie. Crezând că este singură, poliţiştii n-aveau nici un motiv să fie îngrijoraţi. Desigur, putea să strige şi să-i alarmeze, dar dacă îl prindeau acum pe necunoscut, n-ar avea nici o probă pentru a-i dovedi vinovăţia. îşi dăduse seama că individul nu era înarmat, aşa că nu putea fi arestat un tip pentru simplul motiv că se apropiase de o femeie!

- Cine eşti? îl întrebă ea.

- Murdoch. Mă numesc Ned Murdoch. Numele meu nu-ţi spune nimic pentru că de obicei nu frecventăm aceleaşi medii.

- Dar ce vrei de la mine?

El rânji.

- Nu bănuieşti, nu-i aşa? Mi-ai scăpat de trei ori, dar de data asta, frumoaso, nu-ţi va fi atât de uşor. Chiar dacă n-aş fi primit ordin, tot te-aş fi lichidat. ca şi pe cealaltă şi în acelaşi fel. Semeni cu ea. Toate roşcatele seamănă între ele, toate sunt nişte destrăbălate. Şi tu poate ai lăsat la Boston un soţ sau un prieten, dar asta nu te-a împiedicat să te distrezi cu aristocratul acela blond.

O prinse brusc de păr şi îi trase capul spre spate atât de brutal, încât scoase un geamăt de durere. Atunci, el îi

astupă gura cu cealaltă mână.

- . O să te strâng de gât, ca şi pe stricata aia de nevastă-mea, dar încet, fără să mă grăbesc, ca să văd cum îţi iese limba din gură şi ochii verzi ca smaraldele din orbite..

Era nebun. Avusese dreptate. Stanhope n-avea nici o legătură cu uneltirile acestui psihopat. Stătea cu ceafa ţintuită de marginea spătarului scaunului şi simţea cum mâna lui apasă din ce în ce mai tare asupra gâtului. în sala cealaltă se făcuse linişte, dar, dat fiind că era paralizată de spaimă, nu mai putea să strige şi mâna individului o împiedică să fugă.

în cele din urmă, făcând o ultimă sforţare pentru a se salva, ridică un picior şi mătură cu călcâiul suprafaţa mesei din faţa ei pe care clienţii lăsaseră pahare şi sticle goale. Acestea se sparseră de podea cu un zgomot asurzitor.

Luat prin surprindere, individul îşi slăbi strânsoarea mâinilor. în clipa următoare, chelnerii tăbărâră asupra lui.

Abia respirând şi amuţită de groază, Natalie îl văzu zbătându-se în timp ce poliţiştii îl târau afară din încăpere. Apoi simţi cum Alex o cuprinde cu braţele lui puternice şi-i auzi vocea care încerca s-o liniştească.

Dar nu-şi recăpătă echilibrul psihic decât mult mai târziu. Se odihnea într-una din camerele de la primul etaj al hotelului confortabil situat în apropierea acelei anexe blestemate. Un medic îi administrase un calmant. Alex se afla lângă ea. îngrijorat la culme, nu se mai mişcase de la căpătâiul ei decât pentru a da două telefoane la parter.

Deşi doctorul chemat de urgenţă spusese că era o reacţie normală, plânsul isteric care o zguduise îndelung pe Natalie îl tulburase enorm. în momentele acelea realizase din nou cât de profunde erau sentimentele lui faţă de ea. Era cât pe-aci s-o piardă şi asta nu şi-o va ierta niciodată.

Credea că organizase totul perfect, dar nu-şi închipuise că individul putea să ia un autocar şi, amestecându-se printre turişti, să pătrundă în han pe sub nasul poliţiştilor care aşteptau afară un bărbat singur la volanul maşinii lui.

Acum, problema era cum s-o poată convinge pe Natalie că Murdoch nu era un simplu nebun, ci că acţionase la ordinul lui Stanhope.

Alex avusese dreptate. Cu ceva timp în urmă, inspectorul Scotland Yardului, care organizase operaţiunile cu ajutorul poliţiei locale, îi confirmase bănuielile. Murdoch îşi mărturisise intenţiile criminale. Individul, care era un psihopat periculos căutat de
Interpol pentru asasinarea soţiei sale cu trei luni în urmă, la New York, cedase nervos. în cursul unui fel de delir verbal incoerent, îl acuzase pe un „prieten“ că avusese ideea de a o face să dispară pe Natalie Tracy cu ajutorul lui. Poliţia continua interogatoriul.

Atunci, Alex telefonase la editura Demsey şi ceruse să vorbească cu Brook, directorul adjunct, pe care îl cunoştea foarte bine. Voia să-i aducă la cunoştinţă uneltirile lui Stanhope, dar acesta nu era la birou. Secretara lui încerca în zadar să-i dea de urmă încă din dimineaţa acelei zile.

Extrem de îngrijorat, Alex o imploră acum pe Natalie să stopeze investigaţiile. Dar, în ciuda spaimei prin care trecuse, tânăra femeie dorea să finalizeze misiunea ce-i fusese încredinţată. întinsă pe canapea, alături de Alex care o ţinea de mână, Natalie rămânea surdă la toate argumentele lui.

- Recunosc că tu şi prietenii tăi aţi făcut o treabă foarte bună, dar maniacul care mă urmărea a acţionat de capul lui.

Se opri, amintindu-şi deodată vorbele călăului său:

„Chiar dacă n-aş fi primit ordin, oricum te-aş fi lichidat..“

Dar acesta nu rostise niciodată numele lui Stanhope. Natalie continua să creadă că fusese victima unui om nefericit:

- . Murdoch le urăşte de moarte pe toate femeile roşcate pentru că o vede în ele pe soţia care l-a înşelat, dar acum totul a luat sfârşit. El este în închisoare, aşa că n-am nici un motiv să mă mai tem. în consecinţă, nu văd de ce nu m-aş duce mâine să verific la faţa locului veridicitatea teoriilor mele şi anume acolo unde este ascunsă comoara.

Alex oftă, apoi clătină din cap privind-o cu tandreţe. încăpăţânarea ei îl dezarma. O întrebă:

- Atunci când l-ai sunat pe Stanhope din Chester i-ai spus cumva că, după ce vei ocoli pe la Bolventer, te vei duce pe câmpul cu menhire?

- Nu-mi mai aduc aminte. în schimb, sunt sigură că i-am spus lui Liz care mă întreba ce planuri am.

- Atunci, draga mea, înseamnă că te afli în continuare în pericol de moarte. Stanhope va face orice pentru a te împiedica să-ţi atingi ţinta.

Ea ridică din umeri, apoi îl privi cu o îngăduinţă amuzată.

- Cred că acum a vorbit autorul de romane poliţiste, spuse ea. Datorită deformaţiei profesionale, el inventează nişte lovituri de teatru pentru a menţine suspansul până la capăt şi, evident, adevăratul criminal nu este de fapt acela pe care îl bănuieşte toată lumea

Apoi adăugă pe un ton ceva mai rezervat:

- Este adevărat că, încă de la început, comportamentul lui Stanhope mi s-a părut ciudat, dar de aici şi până la a-l acuza că a încercat să mă asasineze, e o distanţă cam mare!... După părerea ta, din ce pricină ar urzi astfel de planuri malefice în legătură cu mine? Doar ştie că raportul pe care îl voi înmâna conducerii editurii va dovedi

credibilitatea jocului inventat de tine. Nu s-ar strădui atâta să-mi pună beţe în roate decât dacă ar vrea să nu apară cartea ta, ceea ce nu cred că este cazul. doar dacă ar avea la dispoziţie un alt candidat pe care sa-l propună conducerii pentru a fi publicat în locul tău.

„. Sau dacă a pus deja mâna pe comoară“, fu gata să spună Alex, dar se abţinu, aşteptând să sugereze chiar ea o asemenea ipoteză. Dar ea părea să nu se gândească la această alternativă. Din punctul ei de vedere, arestarea ucigaşului psihopat punea capăt ameninţării care-i plutea deasupra capului.

- Mâine mă voi duce pe câmpia de lângă Tintagel, spuse ea pe un ton hotărât.

- Foarte bine, dar voi veni şi eu cu tine.

- Cu condiţia să nu-mi dai nici un indiciu. Convenţia noastră rămâne în vigoare. Trebuie să găsesc singură locul în care se găseşte comoara.

- N-o vei găsi.

- Şi de ce, mă rog?

Natalie se uită la el mirată şi continuă pe acelaşi ton plin de reproş:

- Parcă ştiam că inventatorii acestui gen de concurs sunt obligaţi de lege să pună cu mult înainte trofeul în locul în care se sfârşeşte traseul.

- Aşa este, dar în cazul în care cartea mea este publicată, cititorul va avea la dispoziţie un element care ţie îţi lipseşte. Pe originalul ultimului desen, în partea dreapta jos a paginii, apar trei pietre aşezate în picioare care, în mod intenţionat sau cu totul acccidental, au fost şterse din xeroxul pe care ţi l-a dat editura. Dat fiind că am stabilit de comun acord să jucăm cinstit unul faţă de celălalt, mă simt dator să-ţi semnalez acest lucru. Acest monument megalitic se numeşte Men-an-Tall şi amintesc de el în

ultimul capitol al cărţii. Toţi locuitorii din zonă îl cunosc. Se află pe şoseaua dintre Canelford şi Tintagel, la începutul drumului care duce la dolmene, aşa că n-are nici un rost să te mai duci la castelul regelui Arthur.

Natalie se sprijini într-un cot. îndreptă spre el un deget ameninţător, având în ochi o privire rău prevestitoare:

- Opreşte-te! Te afli pe punctul de a încălca înţelegerea dintre noi şi s-ar putea ca în cele din urmă să ajung să mă întreb dacă nu cumva te grăbeşti să mă vezi cu ancheta terminată, ca să plec mai repede la Boston.

El o privi cu reproş.

- Chiar crezi ceea ce spui?

- Da. nu, nu mai ştiu ce să cred.

El se aplecă asupra ei şi-i sărută cu patimă buzele tremurânde.

Gândul despărţirii îl umplea de tristeţe şi din această cauză nu voia să facă nici un comentariu pe această temă. în prezent, i se părea mai important să ia mai multe măsuri de precauţie pentru a o apăra pe tânără de un eventual atac. N-avea nici un rost să ceară ajutorul poliţiei, căci atâta timp cât Murdoch nu-l denunţa pe cel care stătea în spatele complotului, Alex nu avea nici o dovadă împotriva lui Stanhope, în afară de nişte bănuieli vagi. Trebuia să reflecteze serios asupra modului cel mai eficient în care îi putea asigura el însuşi securitatea Nataliei pe parcursul ultimelor investigaţii.

Dar, după toate aparenţele, Natalie avea altceva mai bun de făcut. Ea răspundea cu înflăcărare sărutărilor lui, stârnind în el o stare de excitaţie extremă, căreia numai ea îi ştia leacul. Uitând de toate primejdiile care le dădeau târcoale, se dăruiră unul altuia, prelungindu-şi fiecare mângâiere ca şi când ar fi fost ultimele din viaţa lor.

Capitolul 13

- Nu reuşesc să mă descurc, bodogăni Alex care, pentru prima oară de când îl cunoştea, conducea Jaguarul cu prudenţă. Ar trebui să ne întoarcem.

Natalie se îmbufnă.

- Credeam că englezii sunt obişnuiţi cu ceaţa. Nu e decât un pic de pâclă, atâta tot.

- Da, dar ceaţa asta ne poate duce drept în mijlocul mlaştinii. Abia dacă mai zăresc şoseaua.

Natalie coborî geamul şi, cu capul afară, se uită cu atenţie de jur- împrejur în speranţa că va desluşi siluetele celor trei pietre de la Men-an-Tall.

Când plecaseră era un soare primăvăratic, dar foarte repede cerul se acoperise cu un val de ceaţă, care se îndesea pe măsură ce se apropiau de mare. Deodată, Nataliei i se păru că distinge trei siluete înalte şi negre în ceaţa deasă care îi învăluia. Nici nu mai avu timp să-l anunţe pe Alex, că acesta deja virase la dreapta şi parcase maşina pe un teren cu iarbă de lângă pietre.

- Am impresia că ştii zona ca pe buzunarul tău, îi spuse ea mirată.

-Aici sunt la mine acasă. Pe o distanţă de câteva hectare de jur- împrejur pământul este al meu. Unul din strămoşii mei locuia aici şi se ocupa cu exploatarea unei cariere de ardezie. Acum, cariera este abandonată şi din proprietatea de demult n-a mai rămas decât zidul împrejmuitor pe care copiii dintr-un sat învecinat s-au jucat cu tuburile de spray.

- Deci desenele lor de tip graffiti le-ai reprodus pe ultimul desen?

-în cazul în care îţi răspund afirmativ, precis că mă vei

acuza că încalc regulile jocului.

Ea îl sărută cu tandreţe pe colţul gurii.

-Jocul s-a terminat, iubitule. Am ghicit totul cu mult înainte de a-mi face precizări suplimentare.

- Atunci, din moment ce ai terminat cu goana asta blestemată, pune punct anchetei şi hai să plecăm spre zări mai senine.

- Nu. Sunt un om cinstit şi vreau să-i dovedesc editorului tău că traseul este viabil, cu toate că este presărat cu numeroase dificultăţi. Pentru a-mi atinge scopul, trebuie să găsesc ultima piesă a jocului de puzzle. Aşteaptă-mă în maşină. Zăresc capătul unei poteci. Bănuiesc că dacă o iau pe acolo voi găsi zidul, câmpul, domeniile şi comoara.

Si fără să mai aştepte răspunsul lui Alex, deschise portiera şi sări afară din maşină. El o ajunse din urmă în timp ce se deplasa cu prudenţă pe drumul plin de pietre.

- Nu se vede nici la un metru, mormăi el nemulţumit.

- Ne aflăm pe drumul cel bun, nu-i aşa?

- Da, dar e o nebunie totală.

Poteca se îngusta şi nu mai era posibil să meargă unul lângă altul. Natalie trecu înaintea lui Alex şi după câteva minute de mers, aproape se ciocni de zidul scund de piatră. Alex îi spuse ceva strigând, dar, dat fiind că în aceeaşi clipă trecu pe deasupra lor un stol de vrăbii guralive, Natalie nu înţelese ce spunea. Sări cu uşurinţă peste obstacol şi se afundă câţiva metri în ceaţa care devenise din ce în ce mai deasă. înainte de a-şi pierde total simţul de orientare, se întoarse în speranţa că va descoperi în spatele ei silueta lui Alex, dar nu mai văzu nimic.

- Sunt aici, iubitule, strigă ea.

Dar ceaţa îi înghiţi cuvintele, fără să-i răspundă în nici

un fel. Unde să fie oare Alex? Se hotărî să stea pe loc şi să aştepte să apară o crăpătură în vălul gros care o orbea.

- Domnişoară Tracy!

Chemarea nu venea dintr-o direcţie anume, de parcă ar fi ţâşnit ori din pământ, ori din norii întunecaţi şi ameninţători.

Ea înaintă din nou încet, cu braţele înainte, ca să se apere de o primejdie nevăzută.

- Domnişoară Tracy! Trebuie să stăm de vorbă!

Ordinul nu admitea replică şi ea îi recunoscu intonaţia. Panica ce o cuprinsese îi dădu senzaţia de sufocare şi, cu toate că aerul era rece, Natalie simţi că o trec toate sudorile.

Ce căuta Stanhope în Anglia şi de ce apăruse exact în locul unde urma să se încheie lungul traseu al jocului? Ce voia de la ea?

- Domnişoară Tracy! Unde eşti?

Desimea ceţii înăbuşea sunetele atât de mult încât nu-şi dădea seama dacă Stanhope se afla lângă ea sau la o distanţă oarecare.

- Natalie!

De data asta, era glasul lui Alex. Tocmai voia să strige de bucurie, când el îi spuse cu asprime în glas:

- Nu vorbi, iubito. îl vei îndruma spre tine. Stanhope, ce cauţi aici? Credeam că deja te-a arestat poliţia.

- Am plecat ieri din New York. Dar de ce m-ar aresta poliţia? Vei muri, Garrick, dar înainte de asta o voi împiedica pe prietena ta să-şi întocmească raportul.

- Nu fi prost, Stanhope! Până acum nu erai decât un hoţ, vrei să devii şi asasin?

Natalie ascultă dialogul acelor fantome cu o mirare din ce în ce mai mare. Acum înţelegea totul. Probabil că

Stanhope pusese deja mâna pe comoară şi nu voia să fie descoperită pungăşia. Adunându-şi tot curajul de care se mai simţea în stare, încercă să-şi dea seama de unde veneau vocile. Cea a lui Alex se auzea din spatele ei, aşa că se răsuci pe călcâie şi vru să alerge spre el când auzi râsul lui Stanhope. Individul era chiar lângă ea. Ceaţa începuse să se ridice şi acum putea distinge o siluetă masivă îndreptându-se spre ea.

Nu mai avu decât răgazul de a-i vedea chipul viclean. Stanhope sări asupra ei, o prinse de umeri şi-i astupă gura cu mâna. în mâna cealaltă ţinea un pistol.

Vocea lui Alex despică din nou ceaţa.

-Ascultă-mă, Stanhope. Sunt înarmat. Dacă îndrăzneşti să te atingi de un singur fir de păr al Nataliei, te omor ca pe un câine!

Tânăra femeie văzu cu groază cum Stanhope ridică încet pistolul, gata să tragă în momentul în care ar fi zărit umbra scriitorului. Ar fi vrut să strige, ca să-l anunţe pe Alex de primejdia care-l paşte, dar, ca şi prima dată, mâna criminalului îi zdrobea buzele.

Deodată, o pală de vânt împrăştie ceaţa şi în faţa ochilor lor apăru câmpia cu cele trei dolemne aşezate una lângă alta. Atunci, totul se petrecu foarte repede. Se auzi o împuşcătură urmată de un val de înjurături şi Natalie se trezi liberă să ţipe în voia ei. Lui Stanhope îi căzu arma din mână. Cu faţa schimonosită de durere, se ţinea de mâna rănită.

Simţindu-se la capătul puterilor, Natalie se prăbuşi la pământ, plângând în hohote, fără să ştie dacă plângea de frică sau de bucurie.

- De ce ai tras în mine? scânci Stanhope. Ai văzut că arma mea nu era încărcată. Era o cacealma.

Stanhope stătea pe o stâncă de la picioarele celor trei

pietre de la Mon-al-Tall. Alex îşi sfâşiase cămaşa, îi puse un garou şi acum îi pansa rana.

El îi răspunse pe un ton tăios:

- Dar maşina care era gata s-o facă zob pe Natalie, frânele aranjate ale maşinii de închiriat şi împuşcăturile din creierii munţilor tot cacealmale se pot numi? Complicele tău a vorbit, Stanhope. Ai avut un noroc chior că am tras în mână.

începuse să bată un vânt tăios, împrăştiind ceaţa în fuioare lungi care se răsuceau în jurul lor. Natalie îşi revenea destul de greu după spaima prin care trecuse. Sprijinită de una din cele trei pietre, îl privea pe Stanhope. I se părea că individul are o înfăţişare la fel de dezagreabilă ca şi vocea. Pe faţa lui şiroind de transpiraţie apăru o expresie neîncrezătoare.

- Murdoch m-a trădat? M-ar mira să fie aşa.

- Ei bine, te asigur că surprizele nu s-au terminat, glumi Alex. A mărturisit totul: furtul smaraldelor şi locul unde le-aţi ascuns. Recunosc că ideea de a le pune într-o casetă dintr-un birou de bagaje este la fel de ingenioasă ca şi aceea de a înlocui nestematele cu piese din sticlă. Dar v-a fost teamă că o femeie experimentată ca domnişoara Tracy nu cumva să vă descopere escrocheria. Atunci te-ai hotărât s-o intimidezi ca să renunţe la întocmirea raportului către editură. încă de la începutul investigaţiei ai vrut s-o descurajezi, chiar rănind-o, dacă ar fi fost necesar, dar ai preferat să încredinţezi treburile murdare amărâtului de Murdoch. Ti-ai făcut nişte calcule greşite, Stanhope, ai dat chix în toate privinţele, chiar şi în ceea ce priveşte alegerea complicelui tău.

Stanhope rămase câteva clipe tăcut, apoi, cu mâna liberă care-i tremura, scoase o cheie din buzunar şi i-o

întinse scriitorului.

- Dat fiind că ştii că pietrele sunt la biroul de bagaje al aeroportului Heathrow, poţi reintra în posesia lor, domnule Garrick. Observi că îmi recunosc înfrângerea şi sper că nu mă vei împovăra prea mult la proces.

Alex vârî cheia în buzunar şi îi spuse pe un ton superior:

-Justiţia este cea care îţi va hotărî soarta.

Apoi se întoarse spre Natalie care stătea tot nemişcată.

- Iubito, te simţi în stare să mergi până la maşină? Ridică receptorul şi formează 999. Anunţă-l pe ofiţerul de serviciu că ne aflăm în locul numit Men-an-Tall. în câteva minute va veni maşina poliţiei să ridice canalia asta bătrână căreia îi plăceau tare mult smaraldele.

După ce scriitorul se asigură că Stanhope nu putea să le mai facă nici un rău, îi propuse Nataliei să meargă să bea ceva tare la hanul unde îşi petrecuseră noaptea. Tânăra îl refuză pentru că, atunci când se gândea la momentele de groază prin care trecuse în acel loc, i se făcea pielea de găină. Vor găsi pe drum vreun bar deschis unde să poată bea un pahar de coniac.

Alex se instală la volan şi vârî cheia în contact, dar în momentul în care vru să pornească motorul, Natalie îl prinse de mână.

- Câţi kilometri sunt până la Londra? întrebă ea.

-Aproximativ trei sute şaizeci. De ce întrebi?

Ea înghiţi în sec de emoţie. Niciodată nu-i fusese mai greu să ia o hotărâre, dar raţiunea îi impunea să grăbească momentul despărţirii. Misiunea ei luase sfârşit şi bănuia că Alex vroia să intre cât mai repede în posesia pietrelor lui preţioase. Nu voia să fie o povară pentru el.

- Răspunde-mi, insistă el. De ce vrei să ştii cât mai e până la Londra?

Natalie îi răspunse pe ocolite.

- Mă întrebam dacă am putea să ajungem la aeroport înainte de căderea nopţii. Ultimul avion pentru Boston pleacă la ora nouăsprezece treizeci.

- Şi ţii neapărat să pleci în seara asta?

- E mai bine aşa, nu? Oricum, trebuie să te duci la Heathrow ca să-ţi recuperezi pietrele. Apropo, aş vrea să văd şi eu comoara. Ştii că treaba mea nu era să găsesc smaraldele, ci doar locul unde erau ascunse. Sunt într-adevăr smaralde?

- Da, smaralde neprelucrate. Le moştenisem de la un frate al bunicului care le adusese în urmă cu multă vreme din India, unde îndeplinea funcţia de guvernator general. După ce am scris cartea, le-am îngropat adânc sub una din cele trei pietre din landă. La editura new-yorkeză numai doi oameni cunoşteau locul şi natura comorii: domnul Brook, directorul, şi redactorul care răspundea de roman. La Oldcastle, după ce ne-am certat, mi s-a părut ciudată purtarea acelui individ care te deranjase în toiul nopţii ca să te întrebe în ce stadiu se afla investigaţia. Şi secretara ta mi-a mărturisit că insistenţa tipului i s-a părut anormală şi atunci am intrat la idei. După ce am venit după tine la Grasmere, am făcut un drum până în Cornwall unde am descoperit că pietrele dispăruseră şi fuseseră înlocuite cu piese din sticlă, lipsite de orice valoare. După ce am aflat că fuseseşi victima câtorva atacuri, am bănuit că Stanhope are un complice la faţa locului care avea sarcina de a-i executa ordinele murdare. Urmarea poveştii o cunoşti deja.

Alex vorbea pe un ton distant, cu ochii aţintiţi asupra landei deasupra căreia se mai vălătuceau câteva fuioare de ceaţă. Natalie îi privea faţa frumoasă devenită rece şi indiferentă. Unde era amantul înfocat care doar cu o noapte înainte o strânsese în braţele lui?

Tânăra femeie ardea de dorinţa de a-şi vârî mâna în părul lui blond de pe ceafă, de a-i săruta fiecare rid care-i apăruse brusc pe frunte şi fiecare colţ al gurii lui senzuale, dar atitudinea glacială a lui Alex o inhiba. Se purta cu ea parcă deveniseră doi străini.

Ajunsese la concluzia că pentru el ultimele douăzeci de zile nu fuseseră decât o etapă din viaţa lui de scriitor, o paranteză pe care o va închide foarte repede. Trebuia să se resemneze cu această idee. Aventura lor începuse sub auspicii foarte nefavorabile. Urmase desigur o euforie provocată de revoluţia simţurilor, căreia tânăra femeie i se dăruise cu trup şi suflet, dar se părea că sentimentele ei nu fuseseră împărtăşite de el. Indiferenţa politicoasă a lui Alex demonstra acest lucru. De suferit, suferea numai ea.

Acum, el vorbea despre acţiunile pe care trebuia să le demareze în legătură cu problema furtului: reclamaţie adresată şefului poliţiei, avocaţi, proces.

Ea îl opri.

- Ai avut totuşi un noroc chior. Dacă Murdoch nu l-ar fi denunţat pe complicele lui, nu numai că n-ai fi avut nici o dovadă împotriva lui Stanhope, dar nu ţi-ai fi recăpătat niciodată pietrele.

El întoarse capul spre ea. Un zâmbet poznaş îi aprindea steluţa din ochii negri.

- Murdoch n-a denunţat pe nimeni.

- Poftim?

-A mărturisit doar că şi-a ucis soţia. Nici o clipă n-a pomenit de Stanhope sau de comoara furată.

- Dar atunci.

- Ei bine, am mers la cacealma. Folosisem trucul cu dosirea mărfii furate într-o casetă de la biroul de bagaje într-unul din romanele mele poliţiste. Riscând totul pe o carte, i-am întins o cursă lui Stanhope şi el a căzut cu capul

înainte.

- Nu se poate!

Natalie izbucni într-un hohot de râs atât de contagios, încât se molipsi şi Alex. Râzând în continuare cu lacrimi, cei doi se strânseră în braţe, ca şi când explozia de veselie spărsese gheaţa dintre ei şi reuşise să-i apropie.

Natalie îşi reveni prima.

- A fost o lovitură genială, dar eşti cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit vreodată.

El o strângea şi acum la pieptul lui. Alex îi împinse cu degetul bărbia în sus, obligând-o să-l privească. Ochii lui Alex îşi recăpătaseră strălucirea pătimaşă.

- Mincinos, zici? Şi dacă o să-ţi spun că te iubesc, n-o să mă crezi?

Ea făcu o mişcare uşoară de respingere.

- Nu-ţi bate joc de mine.

- Nu-mi bat joc. Te iubesc, Nat. Te iubesc ca un nebun şi de când mi-ai spus că vrei să pleci sunt cel mai nenorocit dintre oameni. Ce să fac ca să te reţin lângă mine? Tu eşti o femeie independentă. Afacerile şi prietenii tăi sunt la Boston. După ce mi-ai făcut inima ţandări şi ţi-ai îndeplinit misiunea, nu te mai gândeşti decât la plecare.

- Stop! îl opri ea, nu crezi că exagerezi? Chestia cu inima făcută ţăndări nu cumva e tot unul din trucurile tale de romancier?

Natalie văzu apărând în ochii lui negri şi fascinanţi o durere reală. Gluma ei îl rănise de moarte. Atunci, se ghemui la pieptul lui şi-l cuprinse cu braţele după gât cu un elan plin de patimă.

- Iartă-mă. Oh, iubitule, iartă-mă, dar eu te iubesc încă din prima zi atât de mult, încât nu mi-am dat seama că sentimentele mele sunt împărtăşite de tine. Gândul că urma să te părăsesc mă chinuia îngrozitor şi crede-mă că,

plecând mai repede, aş fi reuşit să-mi vindec mai uşor rănile. Dar dacă eu îţi provoc acelaşi gen de suferinţă, atunci renunţ la plecare.

Alex o depărtă puţin de el pentru a o vedea mai bine. O speranţă disperată îi lumină ochii.

- Rămâi în Anglia?

- Mă rog. să zicem că-mi prelungesc şederea. Liz este în stare să conducă agenţia şi fără mine.

- Oare ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să devii soţia mea, să trăieşti alături de mine la Foxfoot, să preiei frâiele conducerii conacului Red Manor şi să-mi îndosariezi toate notele de scriitor care stau şi acum în dezordine pe birou?

Ea închise ochii. Simţea că se sufocă de fericire, dar avea vreun rost să creadă ce-i spunea el? Nu cumva Alex îi îndrugase vreuna din frumoasele lui poveşti născute din imaginaţia lui bogată?

Natalie deschise ochii. înţelese că era sincer şi aştepta răspunsul cu nerăbdare şi îngrijorare.

Ea îi adresă un zâmbet poznaş.

- în cazul în care accept propunerea, am impresia că ai uitat să citezi una din sarcinile care mă aşteaptă.

- Care?

- Copiii. copiii noştri, iubitule. Mi-ar plăcea să avem cel puţin doi.

Ea nu mai reuşi să-şi ducă fraza până la capăt. El îi acoperise gura la început cu veneraţie, apoi sărutul lui deveni atât de tandru, încât înţelese că toate temerile ei nu aveau nici un temei. Fericirea ei se găsea acolo, în braţele bărbatului pe care îl iubea mai mult decât propria viaţă.

- Nu te voi părăsi niciodată, îi promise ea între două săruturi.

Sfârşit